

د پیدایښت کتاب

سرېزه

هر انسان غواړي په دې پوه شي چې هغه د کوم ځای څخه راغلی دی او هغه دنیا چې هغه په کې پیدا شوی دی څنگه پیدا شوې ده. د پیدایښت کتاب د تورات اولنی کتاب دی چې دې مهمو سوالونو ته ځواب ورکوي.

د پیدایښت د کتاب اول فصل د دنیا د پیدا کېدلو، د اولنیو انسانانو یعنی زمونږ د نیکونو حضرت آدم او بی بی حوا په پیدا کېدلو سره شروع کېږي او د عدن په باغ کې د هغوی د ښه ژوند په باره کې او وروسته بیا په گناه کې د راګرېدلو او د خدای پاک د حضور څخه د شړلو په باره کې دوام مومي. وروسته بیا د حضرت آدم او بی بی حوا د زامنو یعنی هابیل او قاین په باره کې معلومات ورکوي او د یوولسم فصل تر پای پورې د حضرت نوح، طوفان او هغې کشتی په باره کې چې حضرت نوح یې د خدای پاک په لارښوونې سره جوړوي مونږ ته معلومات راکوي. د دې کتاب د دولسم فصل په شروع کېدلو سره د اسراییلو د اولنیو نیکونو چې اولنی یې حضرت ابراهیم ؤ چې په ایماندارۍ سره د خدای پاک څخه په اطاعت کولو یې د ایماندارانو د پلار نوم وګاټه دوام مومي. د پیدایښت کتاب وروسته بیا د حضرت ابراهیم د زامنو حضرت اسماعیل او حضرت اسحاق او د حضرت اسحاق د زوی حضرت یعقوب او همدارنګه د حضرت یعقوب د دولسو زامنو په باره کې چې د اسراییلو د دولسو قبیلو بنسټ ایښودونکي شول معلومات ورکولو ته دوام ورکوي. د پیدایښت د کتاب اخرنی برخه د حضرت یعقوب د یو زوی چې حضرت یوسف نومېږي د هغه په باره کې په خبرو کولو سره چې مصر ته یې د حضرت یعقوب او د هغه د اولادې یعنی اسراییلو د هجرت شرایط برابر کړل پای

د پيدايښت کتاب کوم افسانوی کتاب نه دی چې شروع يې له دې څخه وشي چې په تېرو زمانو کې څه وو او څه نه وو، بلکه مونږ ته معلومات راکوي چې دنيا څنگه پيدا شوه او د انسان په ژوند کې ګناه څنگه راپيدا شوه. دا يو ليکل شوی تاريخ دی. دا تاريخ په پنځوسو فصلونو کې په داسې شکل سره بيان شوی دی چې د هر انسان پام ځانته راجلبوي.

خدای پاک دې وکړي چې د دې کتاب لوستل ستاسو دپاره د برکت سبب وګرځي او د تل ژوندون هغه نعمت مو په برخه شي چې خدای پاک غواړي تاسو ته يې درکړي.

د موضوعگانو فهرست:

د کائناتو او انساني نسل پيدايښت ۱: ۱ - ۲: ۲۵

د ګناه شروع کېدل او د انسان سقوط ۳: ۱ - ۲۴

د حضرت آدم څخه تر حضرت نوح پورې ۴: ۱ - ۵: ۳۲

حضرت نوح او سیلاب ۶: ۱ - ۱۰: ۳۲

د بابل برج ۱۱: ۱ - ۹

د سام څخه تر حضرت ابراهيم پورې ۱۱: ۱۰ - ۳۲

حضرت ابراهيم، حضرت اسحاق او حضرت يعقوب ۱۲: ۱ - ۳۵: ۲۹

د عيسو اولاده ۳۶: ۱ - ۴۳

حضرت يوسف او د هغه وروڼه ۳۷: ۱ - ۴۵: ۲۸

اسراييليان په مصر کې ۴۶: ۱ - ۵۰: ۲۶

دنيا څنگه پيدا شوه

۱) په ابتدا کې خدای پاک اسمان او ځمکه پیدا کړل. ۲) ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو دريابونو په سطح باندې تياره وه او د خدای پاک روح د اوبو په منځ باندې گرځېده. ۳) خدای پاک وفرمايل: <رڼايي دې شي> او رڼايي شوه. ۴) خدای پاک رڼايي وليدله چې بڼه ده او هغه رڼايي د تيارې څخه جدا کړه. ۵) خدای پاک رڼايي د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا اوله ورځ وه.

۶) خدای پاک وفرمايل: <د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنی اوبه د لاندې اوبو څخه جدا کړي.> ۷) خدای پاک فضا جوړه کړه او د فضا لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه جدا کړې او هماغه شان وشول. ۸) خدای پاک فضا د اسمان په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

۹) خدای پاک وفرمايل: <د اسمان لاندې اوبه دې په يو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي> او هماغه شان وشول. ۱۰) خدای پاک وچه د ځمکې په نوم ياده کړه او اوبه يې د درياب په نوم يادې کړې او خدای پاک وليدل چې دا بڼه دي. ۱۱) خدای پاک وفرمايل: <ځمکه دې نباتات راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې پرمخ ونيسي.> او هماغه شان وشول. ۱۲) ځمکې هغه بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نيسي او هغه مېوه دارې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای پاک وليدل چې دا بڼه دي. ۱۳) ماښام و او سهار شو. دا دريمه ورځ وه.

۱۴) خدای پاک وفرمايل چې <د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ورځ د شپې څخه جدا کړي او هغه دې د نښو په څېر د ورځو، فصلونو او کلونو دپاره وي، او د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ځمکه روښانه کړي> او هماغه شان وشول. ۱۵) خدای پاک دوه لويې رڼاگانې جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره

او ستوري يې هم جوړ کړل. (١٧) خدای پاک هغوی د اسمان په فضا کې ځای په ځای کړل ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، (١٨) چې ورځ او شپه ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه جدا کړي او خدای پاک وليدل چې دا ښه دي. (١٩) ماښام ؤ او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

(٢٠) خدای پاک وفرمايل: <اوبه دې د ژونديو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.> (٢١) نو خدای پاک لوی دريایي حيوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسېږي جوړ کړل. هغه همدارنگه ډول ډول مرغان د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک وليدل چې دا ښه دي. (٢٢) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ، ويې فرمايل: <بارداره او زيات شئ او دريابونه ډک کړئ او مرغان دې د ځمکې په منځ زيات شي.> (٢٣) ماښام ؤ او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

(٢٤) خدای پاک وفرمايل: <په ځمکه کې دې ژوندي حيوانات د دوی د جنس په څېر راپيدا شي، کورني حيوانات او وحشي حيوانات او خزندې دې د هغوی د جنس په شان راپيدا کړي> او هماغه شان وشول. (٢٥) نو خدای پاک وحشي حيوانات د هغو د جنس په شان او کورني حيوانات او خزندې د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک وليدل چې دا ښه دي.

(٢٦) خدای پاک وفرمايل: <مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهيانو، په مرغانو، په کورني حیواناتو، په ټوله ځمکه او خزندو باندې حکم چلوي.> (٢٧) نو خدای پاک انسان په خپل شکل پيدا کړ، هغه يې د خدای پاک په شکل پيدا کړ. هغوی يې نر او ښځه پيدا کړل. (٢٨) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <بارداره او زيات شئ او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل واک لاندې يې راولئ او په ماهيانو، په مرغانو او په ټولو حیواناتو باندې حکم چلوی.>

۲۹) خدای پاک وفرمایل: >ما تاسو ته د ځمکې په منځ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوټي او هغه مېوه دارې ونې درکړي دي چې تخم نيسي. (۳۰) ما ټولو وحشي حيواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده ټول شنه بوټي د هغوی د خوراک دپاره ورکړل. < او همداسې وشول.

۳۱) هر هغه څه چې خدای پاک جوړ کړي وو هغه یې ولیدل چې ټول ډېر ښه وو! ماښام ؤ او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

۲ (۱) نو اسمان او ځمکه او نور ټول شيان جوړ شول. (۲) په اوومه ورځ خدای پاک هغه ټول کارونه چې کول یې سرته ورسول او کار یې بس کړ. (۳) خدای پاک اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې خاصه وگرځوله ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. (۴) دا د اسمان او ځمکې پیدا کېدل وو.

د عدن باغ

څه وخت چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، (۵) تر هغه وخته پورې لا هیڅ واښه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای باران نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. (۶) نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې منځ ته یې اوبه ورکړې.

۷) څښتن خدای خاوره راواخیستله او د هغې څخه یې آدم جوړ کړ او د هغه په پوزه کې یې د ژوندون روح یو کړ او هغه ژوندی بدن شو.

۸) څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته یو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ

هغه يې په دې باغ کې وچاوه. (۹) خدای پاک په دې باغ کې هر قسم بڼایسته او مېوه دارې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. یوه د ژوندانه ونه او بله د بڼو او بدو د پېژندلو ونه.

(۱۰) د عدن څخه یو سیند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سیند بیا په څلورو سیندونو باندې ووېشل شو. (۱۱) د اولني سیند نوم فیشون دی چې د حویلي په ټوله ځمکه باندې راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، (۱۲) چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبویی مواد او قیمتي تېرې هم په کې پیدا کېږي. (۱۳) دوهم یې د جیحون سیند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. (۱۴) دریم سیند د دجلې په نوم یادېږي چې د آشور لمرخاته خواته بهیږي او څلورم د فرات سیند دی.

(۱۵) نو څښتن خدای حضرت آدم د عدن په باغ کې وچاوه چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي. (۱۶) څښتن خدای حضرت آدم ته وفرمایل: <د باغ د ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شې. (۱۷) مگر د بڼو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې شکه چې مږ به شې.>

(۱۸) څښتن خدای وفرمایل: <دا بڼه نه ده چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یو مناسب ملگری جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.> (۱۹) نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې حضرت آدم ته راوستل ترڅو وگوري چې په هغوی باندې کوم نوم ږدي. په دې ترتیب سره په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (۲۰) بیا حضرت آدم په ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د حضرت آدم دپاره مناسب ملگری نه ؤ. (۲۱) نو څښتن خدای حضرت آدم

په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتی څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې حضرت آدم ته راوستله. (۲۳) حضرت آدم وفرمایل:

>دلته اوس زما په شان یو څوک شته!

هدوکي یې زما د هدوکي څخه اخیستل شوی او غوښه یې زما له غوښې څخه

د هغې نوم ښځه ده ځکه چې هغه د سړي څخه اخیستل شوې ده <

(۲۴) له همدې کبله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې سره یوځای شي او سره یو وجود شي.

(۲۵) سره د دې چې حضرت آدم او د هغه ښځه دواړه لوڅ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان اولنی گناه

۳ (۱) د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه ښځې ته راغی او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: >آیا په رښتیا سره خدای پاک تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هیڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟<

(۲) ښځې ځواب ورکړ: >خدای پاک فرمایلي دي چې مونږ کولی شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، (۳) بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته فرمایلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ حتی هغې ته لاس هم وروړئ، که داسې مو وکړل نو تاسو به مړه

٤) مار بنځي ته وويل: <ډاډه اوسئ تاسو به مړه نه شئ. ٥) خدای پاک پوهيږي چې که چېرې تاسو د دې ونې مېوه وخورئ نو ستاسو سترگې به خلاصې شي او تاسو به د خدای پاک په شان شئ او په بنو او بدو شيانو باندې به پوه شئ.> ٦) بنځي ونې ته په ځير وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې ښکلې او مېوه يې خوندوره ښکاره شوه، فکر يې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره څومره ښه وي. نو هغه مېوه يې راواخيستله او ويې وخوړله او خپل مېړه ته يې چې د هغې سره ؤ هم ورکړه او هغه هم وخوړله. ٧) په هماغه وخت کې د هغوی سترگې وغړېدلې او پوه شول چې لوخ دي نو د اينځر پانې يې يو تر بله سره وگنډلې او ځانونه يې ورباندې پټ کړل. ٨) مازديگر کله چې باد لگېده، حضرت آدم او د هغه بنځي د څښتن خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې گرځېده. هغوی ووپرېدل او ځانونه يې د ونو تر شا پټ کړل. ٩) څښتن خدای په حضرت آدم باندې غږ وکړ: <ته چېرته يې؟>

١٠) هغه ځواب ورکړ: <په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد، ووپرېدم او خپل ځان مې پټ کړ ځکه چې لوخ وم.>

١١) خدای پاک ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاته چا وويل چې لوخ يې؟ آيا د هغې ونې مېوه دي خوړلې ده چې ما درته ويلې وو چې هغه مه خوره؟>

١٢) حضرت آدم وفرمايل: <هغې بنځي چې تا ماته راکړې ده، دا مېوه راکړه او ما وخوړله.>

١٣) نو څښتن خدای د بنځي څخه پوښتنه وکړه: <تا څه وکړل؟>

بنځي ځواب ورکړ: <ما زه وغولولم او ما هغه مېوه وخوړله.>

١٤ نو خښتن خدای مار ته وویل: > په دې سبب چې تا دا کار کړی دی ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات لعنتي یې! ټول عمر به په سینه باندې ښوئېږې او خاورې به خورې. <

١٥ زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوی. ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به همپشه دښمني وي. هغه به ستا سر ټکوي او ته به د هغه پونده چیچې. <

١٦ خښتن خدای ښځې ته وفرمایل: > د اولاد د زېږولو په وخت کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوي او هغه به په تا باندې حکم چلوي. <

١٧ خښتن حضرت آدم ته وفرمایل: > دا چې تا د خپلې ښځې خبره اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې وخورله چې ما درته ویلي وو چې هغه ونه خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاس ته راوړې. ١٨ ځمکه به هرزه بوتې او اغزي راشنه کوي او ته به ځنگلي بوتې خورې. ١٩ د خپل تندي په خولو باندې به خواره خورې، تر هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته وروگرځې د کومې څخه چې جوړ شوی یې، ځکه چې ته خاوره یې او بېرته به خاورې ته وروگرځې. <

٢٠ حضرت آدم په خپلې ښځې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به د ټولو انسانانو مور وي.

٢١ خښتن خدای د حضرت آدم او د هغه د ښځې دپاره د حیوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او هغوی ته یې ورواغوستل.

حضرت آدم او بی بی حوا له باغ څخه شړل کیږي

٢٢ خښتن خدای وفرمایل: > اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې ښه او بد پېژني باید دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې څخه مېوه وخورې او تر ابدې پورې ژوندی پاتې شي. < ٢٣

نو خښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشرل چې لاړ شي او په هغې ځمکې باندې کار وکړي

چې د هغې د خاورې څخه حضرت آدم جوړ شوی و. (۲۴) حضرت آدم يې وشاړه او د عدن د باغ لمرخاته خواته د ننوتلو په دروازه کې يې کيروبيان او هغه اور لرونکې توره چې هرې خواته به تاوېدله، ودرول ترڅو څوک ونه شي کولی چې د ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

قائن او هابيل

۴ (۱) حضرت آدم د بي بي حوا سره يوځای شو او بي بي حوا اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. بي بي حوا وفرمايل: <زه به په هغه باندې قائن نوم ېدم ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته راوړ. > (۲) وروسته بيا هغې بل زوی هابيل وزېږاوه. هابيل شپون شو، خو قائن زميندار شو. (۳) لږه موده وروسته قائن د خپلې ځمکې د حاصلاتو يوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. (۴) او هابيل هم خپل اولنی پيدا شوی وری قرباني کړ او ډېره بڼه حصه يې د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. څښتن هابيل او د هغه نذرانه قبوله کړه. (۵) خو قائن او د هغه نذرانه يې قبوله نه کړه، نو قائن ډېر په قهر شو او خپل سر يې ښکته واچاوه. (۶) څښتن قائن ته وفرمايل: <ته ولې په قهر شوې؟ او ولې دې خپل سر ښکته اچولی دی؟ > (۷) که بڼه کار دې کړی وای، آیا قبول شوی به نه وای؟ مگر بڼه دې نه دي کړي. اوس گناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندې حمله وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندي وچلوي مگر ته بايد په هغې باندې غالب شي. <

(۸) قائن خپل ورور هابيل ته وويل: <راځه چې پتي ته لاړ شو. > هغه وخت چې دوی په پتي کې وو قائن په خپل ورور هابيل باندې حمله وکړه او ويې واژه.

(۹) بيا څښتن د قائن څخه پوښتنه وکړه: <ستا ورور هابيل چېرته دی؟ >

هغه ځواب ورکړ: <زه څه خبر يم؟ آیا زه د خپل ورور ساتونکی يم؟ >

١٠) بيا خښتن وفرمايل: <تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وينه په ځمکه باندې تويه

شوه. اوس ستا د ورور وينه ماته فرياد کوي چې تاته سزا درکړم. (١١) زه به په تا باندې لعنت ووايم، ځکه چې تا هاييل وواژه او د هغه وينه دې په ځمکه باندې توی کړه. ته به هيڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. (١٢) که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هيڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره يې او خپل پاتې عمر به يو ځای او بل ځای په پرېشانی او سرگردانی کې تېروي.>

١٣) قائن وويل: <ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه يې د زغملو توان نه لرم. (١٤) ما نن د دې خاورې څخه شړې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره پرېشانه او سرگردانه گرځم او هرڅوک چې ما پيدا کړي نو وبه مې وژني.>

١٥) خښتن ځواب ورکړ: <نه! که څوک تا ووژني زه به هغه ته اووه وارې سزا ورکړم.> نو خښتن په قائن باندې يوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قائن ووژني. (١٦) قائن د خدای پاک د حضور څخه لاړ. هغه په نود (يعنې سرگردانی) نومي ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ ژوند اختيار کړ.

د قائن اولاده

١٧) قائن د خپلې ښځې سره يوځای شو او زوی يې پيدا شو او په هغه باندې يې خونخ نوم کېښود. هغه يو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خونخ نوم يې ورباندې کېښود. (١٨) د خونخ څخه عيراد پيدا شو او د عيراد څخه محويائيل پيدا شو، د محويائيل څخه متوشائيل پيدا شو او د متوشائيل څخه لمک پيدا شو.

۱۹) لمک دوه بنځې وکړې، د یوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. (۲۰) د عادي څخه یابال پیدا شو او هغه اولنی نفر ؤ چې کورني حیوانات یې روزل او په خېمو کې اوسېده. (۲۱) د هغه د ورور نوم یوبال ؤ او هغه اولنی نفر ؤ چې رباب او شپېلی به یې وهله. (۲۲) د ظلي څخه هم توبل قائن پیدا شو او هغه آهنګر ؤ او د برنجو او اوسپنې څخه به یې د کار هر ډول وسایل جوړول. نعمه د توبل قائن خور وه.

۲۳) یوه ورځ لمک خپلو بنځو ته وویل:

ای عادي او ظلي زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سړی وژلی ځکه زه یې وم وهلی

۲۴) که بدل د قائن اخیستل کېږي په اووه واري

نو د لمک به اخیستی شي اووه اويا واري

شيث او انوش

۲۵) حضرت آدم بيا د خپلې بنځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې شيث کېښود. هغې وفرمایل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته د هاییل په ځای چې د خپل ورور قائن له لاسه ووژل شو بل زوی راکړ. > (۲۶) د شيث زوی پیدا شو او د هغه نوم یې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د خښتن عبادت کول شروع کړل.

د حضرت آدم اولاده

(اول تواریخ ۱: ۱ - ۴)

۵ (۱) دا د حضرت آدم د اولادې د پیدا کېدلو لیکلی بیان دی. کله چې خدای پاک انسان پیدا کړ، هغه یې د خپل ځان په شان پیدا کړ. (۲) هغوی یې نر او ښځه پیدا کړل او برکت یې ورته ورکړ او هغوی یې انسانان وبلل. (۳) حضرت آدم د یوسلو دېرش کالو و چې د هغه زوی پیدا شو چې د هماغه په شان و او په هغه باندې یې شیث نوم کېښود. (۴) د شیث د پیدا کېدلو څخه وروسته حضرت آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی و او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې. (۵) نو حضرت آدم د نهه سوه دېرش کالو په عمر و چې وفات شو.

۶ (۶) شیث د یوسلو پنځو کالو و چې د هغه زوی انوش پیدا شو. (۷) او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شیث اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۸) او په نهه سوه دولس کلنۍ کې مړ شو.

۹ (۹) انوش د نوي کالو په عمر و چې زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې قینان کېښود. (۱۰) وروسته له دې چې هغه د قینان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۱) او په نهه سوه پنځه کلنۍ کې مړ شو.

۱۲ (۱۲) قینان او یا کلن و چې د هغه زوی مهلائیل پیدا شو. (۱۳) وروسته له دې چې هغه د مهلائیل پلار شو قینان اته سوه څلوېښت کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۴) او په نهه سوه لس کلنۍ کې مړ شو.

۱۵ (۱۵) مهلائیل پنځه شپېته کلن و چې د هغه زوی یارد پیدا شو. (۱۶) مهلائیل د یارد د زېږېدو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۷) او په اته سوه

پنځه نوي کلنی کې مړ شو.

١٨ يارد د يوسلو دوه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی خونخ پیدا شو. ١٩ وروسته له دې چې هغه د خونخ پلار شو يارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پیدا شوې ٢٠ او په نهه سوه دوه شپېته کلنی کې مړ شو.

٢١ خونخ د پنځه شپېته کالو ؤ چې د هغه زوی متوشالغ پیدا شو. ٢٢ وروسته له دې چې هغه د متوشالغ پلار شو خونخ درې سوه کاله د خدای پاک سره په دوستی کې تېر کړل او نور زامن او لورگاني يې پیدا شوې. ٢٣ خونخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. ٢٤ هغه د خدای پاک سره په دوستی کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې څخه وروسته هغه د سترگو څخه پناه شو ځکه چې خدای پاک هغه پورته يووړ.

٢٥ متوشالغ د يوسلو اووه اتيا کالو ؤ چې د هغه زوی لمک پیدا شو. ٢٦ وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالغ اووه سوه دوه اتيا کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پیدا شوې ٢٧ او په نهه سوه نهه شپېته کلنی کې مړ شو.

٢٨ لمک د يوسلو دوه اتيا کالو ؤ چې د هغه زوی پیدا شو. ٢٩ لمک وويل: >دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تټاکو کې تسلي وي چې مونږ يې په هغې ځمکې باندې کوو چې خدای پاک ورباندې لعنت ويلي دی.< نو په هغه باندې يې نوح نوم کېښود. ٣٠ وروسته له دې چې حضرت نوح پیدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پیدا شوې ٣١ او په اووه سوه اويا کلنی کې مړ شو.

٣٢ وروسته له دې چې حضرت نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زامن پیدا شول چې سام، حام او يافت نومېدل.

د انسان بدکاري

١-٢) د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدو شو او د هغوی لورگانې پیدا شوې. د هغوی څخه ځینې دومره بڼکلې وې چې د فرښتو ډېرې خوښې شولې او د هرې یوې سره یې چې غوښتل وودونه یې وکړل. ٣) هغه وخت څښتن وفرمایل: <زه به انسان پرېږدم چې هغه د همېش دپاره ژوندی وي او عمر به یې د یوسلو شلو کالو څخه زیات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.> ٤) کله چې فرښتو د انسانانو د لورگانو سره وودونه وکړل د هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پیدا شول او د پخوانۍ زمانې او حتی وروسته هم مشهور جنگیالیان وو.

٥) څښتن ولیدل چې په دنیا کې د انسان بدکاري زیاته شوه او د دوی ټول خیالونه او ارادې خرابې دي. ٦) نو څښتن پښېمانه شو او هغه خفه شو چې انسان یې د ځمکې په مخ پیدا کړی دی. ٧) نو هغه وفرمایل: <زه به د ځمکې له مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه یوسم! زه به انسانان، حیوانات، مرغان او خزندې له منځه یوسم. زه پښېمان یم چې دوی مې جوړ کړل.> ٨) خو خدای پاک د حضرت نوح څخه راضي ؤ.

حضرت نوح

٩) دا د حضرت نوح قصه ده. حضرت نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزگار سړی ؤ او خدای پاک ته ډېر نژدې ؤ. ١٠) هغه درې زامن درلودل: سام، حام او یافث. ١١) مگر د خدای پاک په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زیاتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. ١٢) خدای پاک ولیدل چې دنیا فاسده شوې ده ځکه چې ټول انسانان یې لارې شوي او فاسد شوي دي.

١٣) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: <ما دا فیصله کړې ده چې ټول انساني نسل بېخي له

منځه وړم، ځکه چې دنیا د دوی د زور زیاتي د عملونو څخه ډکه شوې ده. (۱۴) د ځان دپاره د ډېرو نښو لرگیو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوتې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قیر پوښ ورکړه. (۱۵) او هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی یې یوسلو پنځه دېرش متره، سور یې دوه ویشت متره او لوړوالی یې ديارلس متره وي. (۱۶) په کشتی باندې یو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتي مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتی د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتی درې منزله جوړه کړه او په یوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. (۱۷) زه په ځمکه باندې سیلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه یوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي مړه شي. (۱۸) مگر زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلو زامنو، خپلې نښې او د خپلو زامنو د نښو سره کشتی ته ورننوزې. (۱۹) د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه یوه یوه جوړه نر او نښه د ځان سره کشتی ته راوله ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۰) د هر ډول مرغانو، حیواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي ترڅو ژوندي وساتل شي. (۲۱) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه له ځانه سره واخله او ذخیره یې کړه. (۲۲) نو حضرت نوح ټول کارونه د خدای پاک د حکم سره سم سرته ورسول.

سیلاب

۷ (۱) څښتن حضرت نوح ته وفرمایل: >د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتی ته ننوزه، ځکه چې په ټوله دنیا کې مې یوازینی سړی ته ولیدلې چې نېک کارونه کوي. (۲) د ټولو پاکو حیواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او نښه او د ناپاکو حیواناتو څخه یوه، یوه جوړه نر او نښه د ځان سره واخله. (۳) او همدارنگه د هر قسم مرغانو څخه اووه جوړې نر او نښه واخله ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په مخ باندې ژوندی پاتې شي. (۴) ځکه چې زه به پس له اووه ورځو څخه په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران واوروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي هغه به له منځه یوسم. (۵) حضرت نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خدای پاک ورته

٦ حضرت نوح د شپږسوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سیلاب راغی. ٧ حضرت نوح او د هغه زامن او ښځه او د زامنو ښځې یې د سیلاب څخه د بچ کېدلو په خاطر کشتی ته ننوتل. ٨-٩ لکه څنگه چې خدای پاک حضرت نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حیواناتو څخه او د مرغانو او خزندو څخه یوه، یوه جوړه نر او ښځه حضرت نوح ته راغلل او کشتی ته ورننوتل. ١٠ نو پس له اووه ورځو سیلاب راغی.

١١ حضرت نوح شپږسوه کلن ؤ او د دوهمې میاشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځایونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازې خلاصې شوې. ١٢ څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. ١٣ او په هماغه ورځ حضرت نوح او د هغه زامن، سام، حام او یافث او د حضرت نوح ښځه او د هغه د زامنو درې ښځې کشتی ته ورننوتل. ١٤ د هغوی سره د هر قسم کورني او وحشي حیواناتو، خزندو او د هر قسم مرغانو ١٥ یعنی د ژونديو مخلوقاتو څخه یوه یوه جوړه حضرت نوح ته راغله او کشتی ته ننوتل. ١٦ لکه څنگه چې خدای پاک حکم کړی ؤ، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او ښځه ننوتل. نو څښتن د هغوی پسې دروازه وتړله.

١٧ باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زیاتې شوې او کشتی یې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. ١٨ اوبه ډېرې پورته شوې او کشتی د اوبو په مخ باندې روانه شوه. ١٩ اوبه تر دې اندازې زیاتې شوې چې تر اسمان لاندې ټول لوړ غرونه یې پټ کړل. ٢٠ اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. ٢١ د ځمکې په مخ هر ژوندي موجود یعنی کورني او وحشي حیوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول. ٢٢ د ځمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. ٢٣ څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حیوانات، خزندې او مرغان له منځه یوړل او یوازې حضرت نوح او هغوی چې په کشتی کې د هغه سره وو، پاتې

شول. (۲۴) اوبه یوسلو پنخوس ورخې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سیلاب پای ته رسېدل

۸ (۱) خدای پاک حضرت نوح او هغه ټول حیوانات چې په کشتی کې د هغه سره وو را په یاد کړل، نو خدای پاک په ځمکه باندې باد راوولوزاوه او اوبه په کمېدو شوې. (۲) خدای پاک د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېد. (۳) په یوسلو پنخوسو ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. (۴) او د اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتی د ارارات په غرونو باندې ودرېده. (۵) اوبه کمې شوې او د لسمې میاشتې په اوله ورځ د غرونو څوکې بنکاره شوې.

(۶) وروسته له څلورپنځو ورځو حضرت نوح د کشتی کړکۍ خلاصه کړه (۷) او کارغه یې دباندې ولېږه، خو کارغه به یو خوا او بل خواته الوت تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. (۸) حضرت نوح غوښتل پوه شي چې آیا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي یا نه، نو یوه کوتره یې والوزوله. (۹) مگر کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پیدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتی ته راستنه شوه. حضرت نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه یې ونيوله او کشتی ته یې ننه ایستله. (۱۰) هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بیا یې کوتره ولېږله. (۱۱) کوتره د ماښام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زیتون تازه پاڼه یې په مښوکه کې نیولې وه، نو حضرت نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. (۱۲) هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ او یو ځل بیا یې کوتره ولېږله، مگر دا ځل هغه بېرته رانغله.

(۱۳) په هغه وخت کې حضرت نوح د شپږسوه یو کالو په عمر ؤ. د هماغه کال د اولې میاشتې په اوله نېټه ځمکه مخ په وچېدو شوه. حضرت نوح د کشتی پوښ لېږې کړ، شاوخوا یې وکتل او ویې

ليدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. (۱۴) د دوهمې مياشتې په اوويشتمه ورځ ځمکه بېخي وچه شوه.

(۱۵) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: (۱۶) >د خپلې بڼې، خپلو زامنو او د هغو د بڼو سره د کشتی څخه دباندې راووزئ. (۱۷) ټول مرغان او حيوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېروي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي. < (۱۸) نو حضرت نوح د خپلې بڼې، خپلو زامنو او د هغوی د بڼو سره د کشتی څخه راووت. (۱۹) ټول حيوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتی څخه ووتل.

حضرت نوح قرباني وړاندې کوي

(۲۰) حضرت نوح د څښتن دپاره د قرباني ځای جوړ کړ او هغه د هر قسمه پاکو حیواناتو او مرغانو څخه یو یو واخیست او هغه ټول یې د قرباني په ځای کې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړل. (۲۱) او د سوزېدونکې قرباني بوی په څښتن باندې بڼه ولګېده، هغه د خپل ځان سره وویل: >زه به بیا هیڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خیال د هغه د ځوانی له وخت څخه خراب دی، خو زه به هیڅکله بیا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنګه چې مې له منځه یوړل. (۲۲) ترڅو پورې چې دنیا موجوده وي نو د ځمکې کرل، رېبل، یخني او ګرمي، اوړی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.<

د حضرت نوح سره د خدای پاک لوظ

۹ (۱) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: >ستاسو اولادونه دې زیات شي ترڅو ټوله دنیا ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. (۲) ټول حیوانات، مرغان،

خزندې او ماهيان به له تاسو څخه وپريږي او دا ټول به ستاسو په اختيار کې وي. (۳) هر شی چې ژوندی دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنگه چې ما تاسو ته شنه بوتې درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. (۴) یو شی چې تاسو یې باید ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وینه په کې وي. دا مې منع کړي دي ځکه چې په وینه کې ژوندون دی. (۵) که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حیوان یو انسان ووژني زه به هغه ته د مرگ سزا ورکوم. (۶) انسان د خدای پاک په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کیږي.

(۷) تاسو باید زیات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنیا کې زیاته شي. <

(۸) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته وفرمایل: (۹) <زه ستاسو او ستاسو د راتلونکي نسل سره (۱۰) او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې ستاسو سره وو، یعنې مرغانو، کورني او وحشي حیواناتو، هغوی ټول چې ستاسو سره د کشتۍ څخه راووتل او همدارنگه د ځمکې په منځ ټولو ژونديو مخلوقاتو سره (۱۱) لوظ کوم چې بیا به هیڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سیلاب په وسیله له منځه نه شي. هیڅکله به بیا سیلاب ځمکه نه خرابوي.> (۱۲) خدای پاک وفرمایل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې ستاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي. (۱۳) زه د ورېځو په منځ کې شنه او سره ږدم او دا به زما او د دنیا په منځ کې د لوظ نښه وي. (۱۴) کله چې زه په ځمکه باندې ورېځې راخپري کړم او په هغې کې شنه او سره رانېکاره شي، (۱۵) زه به خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ رايادوم او نور به هیڅکله ټول ژوندي موجودات د سیلاب په وسیله له منځه نه شي. (۱۶) کله چې په ورېځو کې شنه او سره رانېکاره شي، زه به هغې ته گورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم چې زما او د ځمکې په منځ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ.> (۱۷) نو خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: <دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په

مخ د ټولو ژونديو موجوداتو سره كړی و. <

حضرت نوح او د هغه زامن

١٨) د حضرت نوح زامن چې د كشتی څخه راووتل هغه سام، حام او يافت وو. وروسته بيا د حام زوی پيدا شو او نوم يې كنعان و. ١٩) دا د حضرت نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنيا ټول خلك راپيدا شول.

٢٠) حضرت نوح دهقان و او هغه اولنی سړی و چې د انگورو باغ يې جوړ كړ. ٢١) يوه ورځ هغه شراب وڅښل او نېشه شو، خپل كالي يې وويستل او په خپله خېمه كې لوڅ پروت و. ٢٢) حام خېمې ته ننوت او ويې ليدل چې هغه لوڅ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو ورونو ته يې هم وويل. ٢٣) بيا سام او يافت چپنه واخيستله او په خپلو اوږو باندې يې واچوله. هغوی په شا باندې خېمې ته ورغلل، خپل پلار يې ورباندې پټ كړ او خپل مخونه يې بلې خواته واړول ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ويني. ٢٤) كله چې حضرت نوح د نېسې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه كشر زوی د هغه سره څه كړي دي. ٢٥) هغه وفرمايل:

> لعنت دې وي په كنعان باندې

هغه به د خپلو ورونو غلام وي

٢٦) د سام څښتن خدای ته تناه ووايئ!

كنعان به د سام غلام وي

٢٧ زه دعا كوم چي خښتن دې يافت ته

ډېره زياته ځمکه ورکړي

او پرېږده چې هغه د سام سيمه ونيسي

کنعان دې د هغه غلام وي <

٢٨ د سيلاب څخه وروسته حضرت نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند وکړ (٢٩) او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر وفات شو.

د حضرت نوح د زامنو اولاده

(اول تواريخ ١: ٥-٢٣)

١٠ دا د حضرت نوح د زامنو حام، سام او يافت اولاده ده چې د سيلاب څخه وروسته زېږېدلې ده.

٢ د يافت زامن: جومر، ماجوج، مادای، يوان، توبال، ماشک او تيراس. (٣) د جومر زامن: آشکناز، ريفات او توجرمه. (٤) د يوان زامن: اليشه، ترشيش، کتيم او رودانيم. (٥) دا د هغو خلکو نیکونه وو چې د درياب په غاړه او په جزيرو کې اوسېږي. دا ټوله د يافت اولاده وه چې خپلې ژبې، خپل قومونه او خپلې ځمکې يې درلودلې.

٦ د حام زامن: کوش، مصرایم، فوط او کنعان. (٧) د کوش اولاده سبا، حويله، سبتنه، رعمه او

سبتکا وه. د رعمه اولاده شبا او ددان وه. (٨) د کوش يو زوی نمرود نومېده، هغه د دنيا اولنی قوي

جنگيالی ؤ. (٩) هغه د خدای پاک په نظر کې يو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې کبله خلک وايي: <خدای پاک دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.> (١٠) د هغه په پادشاهۍ کې اول بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې پراته دي. (١١) او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نینوا، رحوبوت عير او کالڅ ښارونه (١٢) او ريسن چې د نینوا او د کالڅ د لوی ښار ترمنځ پروت دی جوړ کړل.

(١٣) د مصرایم اولاده د لودیانو، عنامیانو، لهايانو، نفتوحیانو، (١٤) فتروسیانو، کسلوحيانو او کریت قومونه دي. (فلسطینیان د کریت د قوم څخه وو.)

(١٥) کنعان د صیدون پلار ؤ چې د هغه مشر زوی ؤ او همدارنگه هغه د حیتیانو، (١٦) ییوسیانو، اموریانو، جرجاشیانو، (١٧) حویانو، عرقیانو، سینیانو، (١٨) اروادیانو، صماریانو او حمایتیانو نیکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانیانو قبیلې خپرې شوې. (١٩) د کنعان پولې د صیدون څخه د جرار خواته تر غزې او بیا د سدوم، عمورې، ادمه او صبوئیم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې. (٢٠) دا د حام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(٢١) د سام څخه چې د یافث مشر ورور ؤ هم زامن پیدا شول او سام د ټولو عبرانیانو نیکه ؤ. (٢٢) د سام زامن عیلام، آشور، ارفکشاد، لود او آرام وو. (٢٣) د آرام زامن عوص، حول، جاتر او ماشک وو. (٢٤) ارفکشاد د شالڅ پلار ؤ او شالڅ د عابر پلار ؤ. (٢٥) د عابر څخه دوه زامن پیدا شول، د یو نوم فالڅ ؤ ځکه چې د هغه په وخت کې د دنیا خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم یقطان ؤ. (٢٦) د یقطان څخه الموداد، شالف، حضرموت، یارح، (٢٧) هدورام، اوزال، دقله، (٢٨) عوبال،

اییمائیل، شبا، (٢٩) اوفیر، حویله او یوباب پیدا شول. دا ټول د یقطان زامن وو. (٣٠) هغه سیمه چې هغوی په کې اوسېدل هغه د میشا څخه د سفارې د لمرخاته غرنۍ سیمې پورې غزېدلې وه. (٣١) دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

٣٢) او په دې سره د حضرت نوح د اولادې لست پوره کيږي. د سيلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنيا کې خپاره شول.

د بابل برج

١١) په هغه وخت کې د ټولې دنيا خلکو يوه ژبه درلودله او يو قسم خبرې به يې کولې. خو وروسته هغوی د مشرق خواته کډه وکړه او د شنعار په ځمکه کې يې يوه ميداني پيدا کړه او هلته اوسېدل. هغوی يو بل ته وويل: <راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه ښې پخې کړو.> هغوی د تيږو په ځای خښتې او د مسالې په ځای قير استعمال کړ. هغوی وويل: <راځئ چې د خپل ځان دپاره يو ښار ودان کړو او په هغه کې يو لوړ برج جوړ کړو چې سر يې اسمان ته ورسېږي، ترڅو د خپل ځان دپاره يو نوم وگټو، داسې نه شي چې په ټوله دنيا کې خپاره شو.>

١٥) مگر کله چې خښتن رابښکته شو چې هغه ښار او برج چې خلکو جوړ کړی ؤ وگوري، هغه وفرمايل: <اوس هغوی يو قوم دی او په يوه ژبه خبرې کوي. دا يوازې د کار شروع ده. هغوی به ډېر ژر د دې توان پيدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي.> راجئ چې کوز شو او د هغوی ژبه سره گډه وډه کړو ترڅو دوی يو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.> نو خښتن هغوی په ټوله دنيا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول چې د ښار د جوړولو څخه لاس واخلي. په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم ياد شو ځکه چې خښتن هلته د هغوی ژبه گډه وډه کړه او هغوی يې په ټوله دنيا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

۱۰ دا د سام اولاده ده: د سیلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر و د هغه زوی آرفکشاد پیدا شو. ۱۱ د آرفکشاد د پیدا کېدو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

۱۲ آرفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی شالح پیدا شو. ۱۳ د شالح د پیدا کېدو څخه وروسته آرفکشاد څلورسوه درې کاله نور ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۴ هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر و د هغه زوی عابر پیدا شو. ۱۵ پس له هغې، شالح څلورسوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۶ عابر د څلوردېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی فالج پیدا شو. ۱۷ کله چې فالج پیدا شو، عابر څلورسوه دېرش کاله نور هم ژوند وکړ او زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۸ فالج د دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی رعو پیدا شو. ۱۹ د رعو د پیدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۲۰ رعو د دوه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی سروج پیدا شو. ۲۱ د سروج د پیدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۲۲ سروج د دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی ناحور پیدا شو. ۲۳ د ناحور د پیدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٤) ناحور د نهه ویشتنو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی تارح پیدا شو. (٢٥) د تارح د پیدا کېدلو څخه وروسته ناحور یوسلو نولس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٦) وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول.

د تارح اولاده

٢٧) دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول. هاران د حضرت لوط پلار ؤ. (٢٨) د هاران پلار لا ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدو په ځای یعنې اور کلدانیانو کې مړ شو. (٢٩) حضرت ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ملکې سره چې د هاران لور وه واده وکړ. هاران د یسکا پلار هم ؤ. (٣٠) سارای شنډه وه او ماشومان یې نه درلودل.

٣١) تارح خپل زوی حضرت ابرام، خپل لمسی حضرت لوط چې د هاران زوی ؤ او د هغه زېږون یعنې د حضرت ابرام نېځه سارای د ځان سره واخیستل او د اور کلدانیانو څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل هلته پاتې شول. (٣٢) تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای پاک حضرت ابرام انتخابوي

١٢) (١) څښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: >خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه یې درته ښایم. (٢) زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او تاته به برکت درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وگرځي.

۳) څوک چې تاته برکت درکوي زه به هغوی ته برکت ورکړم

مگر څوک چې په تا باندې لعنت وایي زه به په هغوی باندې لعنت ووايم

او ستا په وسیله به د دنیا ټولو قومونو ته برکت ورکړم <

۴) لکه څنګه چې خدای پاک حضرت ابرام ته فرمایلي وو هغه لاړ او حضرت لوط هم ورسره لاړ. حضرت ابرام د پنځه اویا کالو په عمر و چې د حران څخه روان شو. ۵) حضرت ابرام خپله بنځه سارای، خپل وراره حضرت لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې یې پیدا کړې وه د ځان سره واخیستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، ۶) حضرت ابرام په هغې خاوره کې ګرځېده ترڅو د مور ه مقدسې ونې ته ورسېده چې هغه په شکیم کې یو پاک ځای و. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانیان اوسېدل.) ۷) څښتن حضرت ابرام ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: <دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم.> نو حضرت ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته وښکاره شوی و د قربانۍ ځای جوړ کړ. ۸) بیا یې هغې غرنۍ سیمې ته کډه وکړه چې د لمر پر پواته خوا څخه بیت ټیل او د لمر خاته خوا څخه عای ته رسیږي. حضرت ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته یې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. ۹) بیا هغه د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

حضرت ابرام په مصر کې

۱۰) مگر په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې حضرت ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسېږي. ۱۱) څه وخت چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې

ښځې سارای ته یې وویل: >ته ښایسته ښځه یې. (۱۲) کله چې مصریان تا وویني، وبه وایي: دا د هغه ښځه ده. نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندی پرېږدي. (۱۳) هغوی ته ووايه چې ته زما خور یې، نو ستا په خاطر به هغوی زما سره ښه رویه وکړي او ما به ژوندی پرېږدي. <(۱۴) څه وخت چې هغه مصر ته داخل شو، مصریانو ولیدل چې د هغه ښځه ډېره ښایسته وه. (۱۵) کله چې د فرعون درباریانو هغه ولیدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه یې د فرعون مایې ته وروستله. (۱۶) فرعون د هغې په خاطر د حضرت ابرام سره ښه رویه وکړه او هغه ته یې پسونه، وزې، پادې، خره او خرې، اوبنان، وینځې او غلامان ورکړل.

(۱۷) مگر څښتن فرعون او د هغه درباریان د حضرت ابرام د ښځې سارای په سبب په خطرناکو ناروغیو باندې اخته کړل. (۱۸) نو فرعون حضرت ابرام راوغوښت او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: >زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ویل چې هغه ستا ښځه ده؟ (۱۹) ولې دې وویل چې هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده کړی وای؟ گوره دا ستا ښځه ده، هغه واخله او لاړ شه! <(۲۰) فرعون خپلو نفرو ته حکم وکړ چې حضرت ابرام او د هغه ښځه د هر هغه څه سره چې درلودل یې ولېږي.

حضرت لوط او حضرت ابرام سره جلا کېږي

۱۳ (۱) حضرت ابرام د خپلې ښځې او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل یې د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او حضرت لوط د هغه سره لاړ. (۲) حضرت ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپین زر درلودل. (۳) هغه یو ځای او بل ځای گرځېده او د بیت ئیل طرف ته لاړ. او هغه ځای ته ورسېده چې د بیت ئیل او عای ترمنځ پروت دی او حضرت ابرام پخوا هلته خپلې خپمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د قربانۍ ځای جوړ کړی ؤ، هلته هغه د

۵) او حضرت لوط هم چې د حضرت ابرام سره و د پسونو او وزو رمې او پادې او خېمې درلودلې. ۶) په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زيات حيوانات درلودل او د هغوی دپاره په کافي اندازه د څړځايونه نه وو، نو دوی نه شو کولی چې دواړه يوځای سره واوسېږي. ۷) نو د حضرت ابرام او حضرت لوط د شپانو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانيان او فرزبان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

۸) نو حضرت ابرام لوط ته وفرمايل: <زما او ستا، يا زما د شپانو او ستا د شپانو ترمنځ بايد شخړه نه وي، ځکه چې مونږ يو د بل سره وروڼه يو. ۹) نو بيا راځئ چې سره جدا شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه انتخاب کړه. ته يو خوا لار شه او زه به بلې خواته لار شم.>

۱۰) حضرت لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره يې وليدله چې د سوغر پورې لکه د څښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت و چې څښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. ۱۱) نو حضرت لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته يې کډه وکړه. په دې ډول هغوی يو د بل شخه بېل شول. ۱۲) حضرت ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او حضرت لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو ځای په ځای شو او سدوم ته نژدې يې خېمې ودرولې. ۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د څښتن په مقابل کې يې ډېر سخت گناهونه کول.

حضرت ابرام حبرون ته کډه کوي

۱۴) د حضرت ابرام شخه د حضرت لوط له جدا کېدلو وروسته څښتن حضرت ابرام ته وفرمايل: <اوس دې خپلې سترگې پورته کړه او د هغه ځای شخه چې ته په کې يې، شمال، جنوب، لمرخاته

او لمړې پواته خواته وگوره. (۱۵) دا ټوله ځمکه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابده پورې ستاسو وي. (۱۶) زه به تاته دومره زياته اولاده درکړم چې د خاورو د ذرو په شان وي چې څوک يې نه شي شمارلی. (۱۷) اوس لاړ شه او ټول هېواد وگوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم. (۱۸) نو حضرت ابرام خپلې خېمې واخيستلې او د ممري لويو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای کې يې د خښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ.

حضرت ابرام لوط ژغوري

۱۴ (۱) په هغه وخت کې د شنعار پادشاه امرافل، د الاسار پادشاه اريوک، د عيلام پادشاه کدرلا عمر او د قوئيم پادشاه تدعال (۲) لاړل چې د نورو پنځو پادشاهانو يعنې د سدوم د پادشاه بارع، د عموري د پادشاه برشاع، د ادمه د پادشاه شنعاب، د صبوئيم د پادشاه شمئير او د بالع د پادشاه سره (بالع هماغه صوغر دی) جنگ وکړي. (۳) دغو پنځو پادشاهانو خپل ځواکونه د سدوم په دره کې چې اوس د ارام درياب په نوم يادېږي سره يوځای کړل. (۴) هغوی دولس کاله د کدرلا عمر د لاس لاندې وو، خو په ديارلسم کال هغوی ياغي شول. (۵) په څوارلسم کال کدرلا عمر د هغو پادشاهانو سره چې د ده سره ملگري شوي وو، لاړ او رفائيانو ته يې په عشتروت قرنين، زوزيانو ته يې په هام او ايميانو ته يې په شاوه قرينين کې (۶) او حوريانو ته يې د ادوم په غرنۍ سيمه کې تر ايل فاران پورې چې د بنټې ته نژدې دی ماتې ورکړه. (۷) بيا هغوی بېرته راوگرځېدل او عين مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم ياد شو راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره يې فتح کړه او اموريانو ته يې چې په حزران تمار کې اوسېدل ماتې ورکړه.

(۸) په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، صبوئيم او د بالع (صوغر) پادشاهان ووتل او د سدوم

په دره کې يې خپلې جنگي ليکې جوړې کړې (٩) ترڅو د عيلام د پادشاه کدرلا عمر، د قوئيم د پادشاه تدعال، د شنعار د پادشاه امرافل او د الاسار د پادشاه اريوک په مقابل کې جنگ وکړي، يعنې څلور پادشاهان د پنځو په مقابل کې. (١٠) د سدوم په دره کې د قير ډېرې کندې وې. کله چې د سدوم او عموري پادشاهان د جگړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې وغورزېدل او پاتې پادشاهان غرونو ته وتښتېدل. (١١) نو څلورو پادشاهانو د سدوم او عموري ټول شيان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو واخيستل او لاپړل. (١٢) هغوی د حضرت ابرام وراړه لوط هم د هغه د ټول مال او جايداد سره د ځان سره يووړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

(١٣) يو نفر چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې حضرت ابرام هغو لويو ونو ته نژدې چې د اموري ممرې پورې يې اړه درلودله اوسېده. ممری او د هغه وروڼه اشکول او عانر ټول د حضرت ابرام سره ملگري وو. (١٤) کله چې حضرت ابرام خبر شو چې د هغه وراړه نيول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنگي نفر راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پادشاهانو پسې شول.

(١٥) د شپې په وخت کې حضرت ابرام خپل نفر سره ووېشل چې په دنمن باندې حمله وکړي او هغوی ته يې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده ورپسې شول. (١٦) حضرت ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوت کړی ؤ او د ځان سره يې وړی ؤ بېرته راوگرځاوه. همدارنگه هغه خپل وراړه حضرت لوط د هغه د شتمنی سره او بنځې او نور بنديان د ځان سره بېرته راوستل.

ملکيصدق حضرت ابرام ته برکت ورکوي

(١٧) کله چې حضرت ابرام کدرلا عمر او د هغه سره ملگرو پادشاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته

راستون شو، د سدوم پادشاه د شاوه د درې پورې (چې د پادشاه د درې په نوم هم يادېږي) د هغه د ليدلو دپاره راغی. (۱۸) ملكيصدق د ساليم پادشاه چې د خدای تعالیٰ كاهن ؤ د حضرت ابرام دپاره ډوډۍ او د انگورو شربت راوړل. (۱۹) هغه حضرت ابرام ته برکت وركړ او ويې ويل: <خدای تعالیٰ چې د ځمكې او اسمانونو پيدا كوونكی دی تاته برکت دركړي. (۲۰) د خدای تعالیٰ ټناه دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم كړل. > نو حضرت ابرام ملكيصدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخيستي وو، لسمه برخه وركړه.

(۲۱) د سدوم پادشاه حضرت ابرام ته وويل: <زما ټول خلك بېرته ماته راكړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.>

(۲۲) حضرت ابرام ځواب وركړ: <زه د څښتن يعنې خدای تعالیٰ په حضور كې چې د ځمكې او اسمانونو پيدا كوونكی دی په كلکه قسم خورم (۲۳) چې زه به ستا د شيانو څخه هيڅ شی حتی يو تار يا د خپلې تسمه هم وانخلم. داسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن كړ. (۲۴) زه به د خپل ځان دپاره هيڅ شی وانخلم. يوازینی شی چې زه به يې قبول كړم هغه هغه څه دي چې زما خلكو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعنې د عانر، اشكول او ممرې برخه هغوی ته وركړه.>

د حضرت ابرام سره د خدای پاك لوظ

۱۵ (۱) وروسته بيا څښتن په رويا كې حضرت ابرام ته وفرمايل: <ای ابرامه مه وپرېره، زه ستا سپر يم او تاته به ډېر لوی اجر دركړم.>

(۲) حضرت ابرام وفرمايل: <ای څښتن تعالیٰ، ماته به څه راكړې ځكه چې زه بې اولاده پاتې

شوم. زما يوازینی وارث دمشقې اليعازر دی. (۳) ماته دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنۍ نوکر به زما ميراث خور شي.<

(۴) خښتن په ځواب کې وفرمايل: <دا سړی به ستا ميراث خور نه وي بلکه ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پيدا شي، ستا ميراث خور وي.> (۵) خښتن هغه دباندې وويست او ورته ويې فرمايل: <اسمان ته وگوره او هڅه وکړه چې ستوري وشمارې، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زياته وي.>

(۶) حضرت ابرام په خښتن باندې باور وکړ او په دې خاطر خښتن د هغه څخه خوشاله شو او هغه يې قبول کړ.

(۷) بيا خښتن هغه ته وفرمايل: <زه هغه خښتن يم چې ته مې د اور کلدانيانو څخه راوويستلې چې دا ځمکه تاته درکړم او ستا ملکيت شي.>

(۸) مگر حضرت ابرام وفرمايل: <ای خښتن تعالیٰ، زه به څنگه پوه شم چې هغه به زما شي؟>

(۹) نو خښتن هغه ته وفرمايل: <ماته يوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، يوه کوتره او يوه قمري راوړه.> (۱۰) حضرت ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر يو يې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هره نيمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، مگر مرغان يې دوه ټوټې نه کړل. (۱۱) کله چې ټيوسان د دې مړو حيواناتو په تنو باندې راکوز شول حضرت ابرام هغه وشړل.

(۱۲) کله چې لمر په پرېوتلو شو، په حضرت ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وپروونکې تياره ورباندې راغله. (۱۳) خښتن هغه ته وفرمايل: <په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلورسوه کاله

ظلم کيږي. (۱۴) مگر زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامي کوي جزا ورکړم او پس له هغې به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووزي. (۱۵) ته به په پاڅه عمر کې په ارامۍ سره مړ شي او بڼڅ به شي. (۱۶) ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځکه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شرم ترڅو پورې چې هغوی دومره بدکاره شي چې بايد سزا ومومي.

(۱۷) کله چې لمر پرېوت او تياره شوه، د لوگي څخه ډک يو تنور او بلېدونکي څراغ رابڼکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. (۱۸) په هماغه ورځ څښتن د حضرت ابرام سره لوظ وکړ او ويې فرمايل: <زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سيند څخه نيولې د فرات تر لوی سيند پورې ورکوم (۱۹) يعنې د قينيانو، قنزيانو، قدمونيانو، (۲۰) حيتيانو، فرزيانو، رفائيانو، (۲۱) اموريانو، کنعانيانو، جرجاشيانو او ييوسيانو خاوره.>

هاجره او حضرت اسماعيل

۱۶ (۱) نو د حضرت ابرام بڼڅه سارای شڼډه وه او هيڅ اولاد يې نه درلود. مگر هغې يوه مصري وينڅه درلودله چې هاجرې نومېدله. (۲) نو هغې حضرت ابرام ته وويل: <څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه بنده کړې يم. لاړ شه او زما د وينڅې سره يوځای شه، کېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.> حضرت ابرام د سارای خبره ومنله. (۳) نو د حضرت ابرام بڼڅې سارای خپله وينڅه هاجرې خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه بڼڅه شي. (دا کار هغه وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د حضرت ابرام د اوسېدلو لس کاله شوي و.) (۴) حضرت ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه اميدواره شوه او کله چې هاجرې پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

(۵) نو سارای حضرت ابرام ته وويل: <دا ستا گناه ده چې دغه وينڅه ما سپکوي. ما په خپله هغه

تاته درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې امیدواره شوه، نو زه د هغې په نظر کې سپکه
ښکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.<

⑥ حضرت ابرام ځواب ورکړ: <ډېر ښه ستا وینځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د
هغې سره یې وکړه.> نو سارای هاجره دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

⑦ د څښتن فرښتې د هاجرې سره په دښته کې د اوبو چينې يعنې هغې چينې ته نژدې چې د
شور په لاره کې وه ملاقات وکړ. ⑧ فرښتې وفرمايل: <ای هاجرې د سارای وینځې! له کومه
ځایه راغلې یې او چېرته روانه یې؟>

هغې ځواب ورکړ: <زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې یم.>

⑨ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <بېرته خپلې بادارې ته ورشه او د هغې غلامی کوه.>
⑩ د څښتن فرښتې زیاته کړه: <زه به ستا اولاده دومره زیاته کړم چې هیڅوک یې ونه شمېرلی
شي.> ⑪ د څښتن فرښتې هغې ته وفرمايل: <ستا به زوی پیدا شي او په هغه باندې به اسماعیل
نوم کېږدي، ځکه چې څښتن ستا د غم فریاد اورېدلی دی. ⑫ ستا زوی به په خپل سر وي. هغه
به د ټولو خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلوانو څخه به جدا
اوسېږي.>

⑬ هاجرې له خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: <آیا په رښتیا مې خدای پاک ولیده او زه تر اوسه
پورې ژوندی یم؟> نو هغې د څښتن نوم چې خبرې یې ورسره کړې وې هغه خدای پاک چې ما
ویني وباله. ⑭ په دې خاطر خلکو هغه کوهی د هغه ژوندي ذات کوهی چې ما ویني په نوم یاد
کړ او هغه تر اوسه پورې د قادش او بارد په منځ کې دی.

۱۵) د هاجرې څخه د حضرت ابرام زوی پیدا شو او حضرت ابرام په هغه باندې اسماعیل نوم کېښود. ۱۶) حضرت ابرام د شپږ اتیاو کالو په عمر و چې د هاجرې څخه هغه ته زوی پیدا شو.

سنت گيري یعنی د لوظ نښه

۱۷) ۱) هغه وخت چې حضرت ابرام د نهه نوي کالو په عمر و، څښتن هغه ته ښکاره شو او وېې فرمایل: <زه مطلق قادر خدای یم. زما منونکی او بې گناه اوسه. ۲) زه به ستا سره یو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم.> ۳) نو هغه وخت حضرت ابرام پرمخې پرېوت او خدای پاک هغه ته وفرمایل: ۴) <ستا سره دا لوظ کوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شې. ۵) له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه بلکه ابراهیم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی یې. ۶) زه به ستا نسل زیات کړم او ستا څخه به قومونه پیدا کړم او د هغوی څخه به ځینې پادشاهان شي.>

۷) زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکي نسل سره ټینګ وساتم او دا به ابدی لوظ وي. زه به ستا خدای یم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای یم. ۸) زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر یې، تاته او ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدی ملکیت په توګه درکړم او زه به د هغوی خدای یم.>

۹) خدای پاک حضرت ابراهیم ته وفرمایل: <ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده باید زما په لوظ باندې ټینګ ودرېږئ. ۱۰) ته او ستا اولاده باید سره موافقه وکړئ چې ستاسو هر یو نارینه دې سنت شي. ۱۱) - ۱۲) له همدا اوس نه تاسو باید هر اته ورځنی هلک سنت کړئ. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنیو کې پیدا شوي وي او هغه غلامان چې د بېګانه خلکو څخه په بیه اخیستل شوي وي هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ یو لوظ شته. ۱۳) هر یو نفر باید سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدی لوظ نښه وي. ۱۴) هر

يو نارينه چې سنت شوی نه وي بايد زما له قوم څخه وشړل شي ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی. <

١٥) خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <له دې وروسته خپلې بنځې ته سارای مه وايه، د هغې نوم دې له همدا اوس څخه ساره شي. ١٦) زه به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسيله به تاته زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پادشاهان راپيدا شي.>

١٧) حضرت ابراهيم پرمخې پرېوت او ويې خندل او د خپل ځان سره يې وويل: <آيا د سل کلن سړي څخه به زوی پيدا شي؟ آيا ساره به په نوي کلنی کې ماشوم وزېږوي؟> ١٨) حضرت ابراهيم خدای پاک ته وفرمايل: <اسماعيل ولي زما ميراث خور نه شي؟>

١٩) مگر خدای پاک وفرمايل: <نه، خو ستا بنځه ساره به ستا دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدي. زه به ستا د زوی اسحاق سره خپل لوظ ټينگ وساتم ترڅو د هغه څخه وروسته د هغه د نسل دپاره يو ابدي لوظ وي. ٢٠) ما د اسماعيل په هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به زيات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه يو لوی قوم جوړ کړم. ٢١) مگر خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به يې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي ټينگ وساتم.> ٢٢) کله چې خدای پاک د حضرت ابراهيم سره خپلې خبرې خلاصې کړې نو د هغه څخه لاړ.

٢٣) حضرت ابراهيم خپل زوی حضرت اسماعيل او نور ټول نارينه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلي وو او هغه غلامان چې په پيسو باندې اخيستل شوي وو لکه څنگه چې خدای پاک هغه ته فرمايلي وو په هماغه ورځ سنت کړل. ٢٤) حضرت ابراهيم

د نهه نوي کالو په عمر ؤ چې سنت کړای شو (۲۵) او د هغه زوی حضرت اسماعیل د دیارلسو کالو په عمر ؤ. (۲۶) حضرت ابراهیم او د هغه زوی حضرت اسماعیل دواړه په یوه ورځ سنت شول. (۲۷) د حضرت ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلې وو یا هغوی چې په پیسو اخیستل شوي وو د هغه سره یوځای سنت شول.

حضرت ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱۸ (۱) خښتن حضرت ابراهیم ته د ممري لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په گرمۍ کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست ؤ. (۲) حضرت ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې درې نفره هلته ولاړ دي او چې څنگه یې هغوی ولیدل هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغو د لیدلو دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت. (۳) هغه وفرمایل: <ای بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر یم چې ستاسو خدمت وکړم. (۴) که اجازه وي تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ومینځئ. تاسو کولی شئ چې د دې ونې لاندې ارام وکړئ. (۵) زه به یو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم.>

هغوی ځواب ورکړ: <ډېر ښه. لکه څنگه چې وايې همداسې وکړه.>

(۶) حضرت ابراهیم په ډېرې چټکۍ سره خېمې ته ننوت او ساره ته یې وویل: <ژر شه او د خپلو ښو اوږو څخه درې پیماني راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.> (۷) بیا حضرت ابراهیم په منډه د یادې خواته ورغی او یو ښه تنکی خوسی یې ونيوه او خپل نوکر ته یې ورکړ چې هغه ډېر ژر پوخ کړي. (۸) بیا هغه یو څه مستې، شیدې او هغه خوسی چې پوخ کړی یې ؤ راوړ او د هغوی

په مخ کې يې کېښودل. څه وخت چې هغوی ډوډی خوړله، حضرت ابراهيم د هغوی تر څنگه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

۹ نو هغوی د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ستا ښځه ساره چېرته ده؟>

هغه ځواب ورکړ: <هغه په خېمه کې ده.>

۱۰ د هغو دريو نفرو څخه يو څښتن ؤ، هغه وفرمايل: <زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته تاته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پيدا شي.> ساره د خېمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته يې غوږ نيولی ؤ. ۱۱ حضرت ابراهيم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. ۱۲ نو ساره د خپل ځان سره وخنډل او ويې ويل: <اوس زه زړه يم او د کاره لوږدلې يم، آيا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زوړ دی.>

۱۳ بيا څښتن د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ساره ولې وخنډل او ويې ويل چې اوس خو زه زړه شوې يم، آيا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېروم؟> ۱۴ آيا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره گران وي؟ لکه څنگه چې مې وويل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.>

۱۵ ساره ډېره ووېرېدله، نو منکره شوه او ويې ويل: <ما نه دي خنډلي.>

مگر هغه ورته وفرمايل: <هو، تا وخنډل.>

حضرت ابراهيم د سدوم دپاره شفاعت کوي

١٦) بيا هغه خلک پاڅېدل چې لار شي. هغوی بنکته د سدوم خواته وکتل او حضرت ابراهيم ورسره لار چې هغوی رخصت کړي. ١٧) بيا څښتن د خپل ځان سره وويل: >څه چې زه غواړم ويې کړم هغه به د ابراهيم څخه پټ نه کړم. ١٨) په يقين سره به د ابراهيم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. ١٩) ځکه چې ما هغه انتخاب کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښودنه وکړي ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې صحيح او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهيم سره کړې ده سرته ورسوم.<

٢٠) بيا څښتن حضرت ابراهيم ته وفرمايل: >د سدوم او عموري په ضد زيات توروونه موجود دي او د هغوی گناهونه ډېر زيات شوي دي. ٢١) اوس به زه بنکته راکوز شم چې دا معلومه کړم چې آیا د هغو توروونو په باره کې چې ما څه اورېدلي دي هغه رښتيا دي يا نه.<

٢٢) هغه دوه نفره روان شول او د سدوم طرف ته لاړل، مگر څښتن د حضرت ابراهيم سره پاتې شو. ٢٣) حضرت ابراهيم څښتن ته ورنژدې شو او ويې فرمايل: >آيا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړي؟ ٢٤) که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي آیا هغه ښار به په رښتيا له منځه يوسي او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېږدي؟ ٢٥) زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره يوځای نه وژني. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شي کولی، که تا داسې وکړل نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنيا قاضي به خامخا انصاف کوي.<

٢٦) څښتن ځواب ورکړ: >که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به د

هغوی په خاطر ټول ښار معاف کړم.>

۲۷) حضرت ابراهیم یو ځل بیا وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې ستا سره په جرأت سره خبرې کوم. زه فقط یو عادي انسان یم او حق نه لرم چې څه ووايم. ۲۸) خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای یوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، آیا ټول ښار به د هغو پنځو تنو په خاطر چې کم دي له منځه یوسي؟>

څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پیدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم.>

۲۹) حضرت ابراهیم بیا خبرې وکړې: <کېدای شي چې هلته یوازې څلوېښت تنه وي.>

هغه ځواب ورکړ: <زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وران نه کړم.>

۳۰) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، اجازه راکړه چې خبرې وکړم. که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.>

۳۱) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې په جرأت سره ستا سره خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وران نه کړم.>

۳۲) حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، زه به یوازې یو وار بیا خبرې

وكرم. كېدای شي چې لس تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمايل: >كه لس تنه هلته پیدا شي، نو زه به ښار وران نه كړم.< (۳۳) پس له هغې چې خښتن د حضرت ابراهيم سره خبرې خلاصې كړې، هغه لار او حضرت ابراهيم خپل كور ته ستون شو.

د سدوم د خلكو گناهونه

۱۹ (۱) كله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت كې سدوم ته ورسېدلې، حضرت لوط د ښار په دروازه كې ناست ؤ. څنگه چې حضرت لوط هغوی وليدلې راپاڅېده او د هغوی د هركلي دپاره ورغی او په ځمكه باندې پرمخې پرېوت، (۲) ويې فرمايل: >ای زما بادارانو، د خپل خدمتگار كور ته راشئ. تاسو كولی شئ خپلې پښې ومينځئ او دلته شپه تېره كړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.<

مگر هغوی ورته په ځواب كې وفرمايل: >نه، مونږ به د ښار په چوك كې شپه تېره كړو.<

(۳) مگر حضرت لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټينگار وكړ ترڅو هغوی ورسره لاړلې او د هغه كور ته ننوتلې. هغه د هغوی دپاره خوراك تيار كړ او فطيره ډوډۍ يې ورته پخه كړه او هغوی وخوړله.

(۴) هغوی لا ويده شوي نه وو چې د سدوم د ښار خلك له هرې خوا د ځوان څخه نيولې تر زاړه پورې ټول د كور څخه راچاپېر شول. (۵) هغوی حضرت لوط ته غږ وكړ: >هغه دوه نفره چې نن شپه ستا سره راغلي وو چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد كار ورسره وكړو.<

٦ حضرت لوط دباندې ووت او دروازه يې د ځان پسې بنده کړه ٧ او هغوی ته يې وفرمايل: >ای ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. ٨ گوری، زه دوه لورگانې لرم چې تر اوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره يې وکړئ، خو د دې خلکو سره هيڅ مه کوئ ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.<

٩ هغوی ځواب ورکړ: >زمونږ د لارې څخه لېرې شه< او ويې ويل: >ای پردی سړيه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک يې چې مونږ ته وايې چې څه بايد وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به د هغوی څخه بدتر عمل وکړو.< هغوی حضرت لوط بېرته تېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. ١٠ خو هغو دوو نفرو خپل لاسونه دباندې راوويستل او حضرت لوط يې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه يې بنده کړه. ١١ نو بيا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو رانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولی چې دروازه پيدا کړي.

حضرت لوط د سدوم څخه ځي

١٢ هغو دوه نفرو حضرت لوط ته وفرمايل: >که دلته ستا نور څوک يعنې زامن، لورگانې، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسېږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. ١٣ ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد څښتن ډېر بد تورونه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي يو چې سدوم له منځه یوسو.<

١٤ نو حضرت لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورگانو سره يې کوژدنې شوې وې خبرې وکړې او ويې فرمايل: >ژر پاڅئ او د دې ځای څخه وزئ. څښتن غواړي چې دا ځای له منځه یوسي.< خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

١٥ سهار وختي فرښتو حضرت لوط تشويق كړ او ورته ويې فرمايل: <پاخه! خپله ښځه او دواړه لورگانې دې واخله او ووزه، ترڅو د دې ښار په وړاندې سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه كړئ.>
 ١٦ هغه وخت حضرت لوط زړه نازړه كېده، خو بياهم څښتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو نفرو د ده او د ده د ښځې او لورگانو لاسونه ونيول او هغوى يې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل. ١٧ بيا يوې فرښتې ورته وفرمايل: <د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ و تنبتئ! شاته مه گورئ او په ټوله دره كې ونه درېږئ. غرونو ته و تنبتئ چې ونه وژل شئ.>

١٨ مگر حضرت لوط هغوى ته وفرمايل: <نه، اى زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه كوئ. ١٩ تاسو زما سره ډېر لوى احسان كړى دى او زما ژوند مو ژغورلى دى، خو زه د دې وس نه لرم چې غرونو ته و تنبتم. نو مخكې له دې چې هغه ځاى ته ورسېږم دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. ٢٠ آيا تاسو هغه وړوكى ښار وينئ؟ هغه ډېر نژدې دى، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو گورئ چې هغه يو وړوكى ځاى دى. زه به هلته په امن كې يم.>

٢١ هغه ځواب ورکړ: <ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره كړم. زه به دغه ښار وړان نه كړم. ٢٢ ژر شه، هلته و تنبته. ځكه ترڅو ته هلته رسېدلى نه يې، زه هيڅ كار نه شم كولى.> (په دې خاطر هغه ښار د صوغر په نوم ياد شو).

د سدوم او عموري وړاندېدل

٢٣ څه وخت چې حضرت لوط صوغر ته ورسېد لمر راوخوت. ٢٤ په هغه وخت كې څښتن له اسمان څخه په سدوم او عموره باندې سوزوونكي گوگرد واورول. ٢٥ هغه ښارونه، ټوله دره او د ښارونو ټول اوسېدونكي او د ځمكې نباتات يې په بل مخ واړول. ٢٦ مگر د حضرت لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالگې ستنه جوړه شوه.

٢٧) بله ورځ سهار وختي حضرت ابراهيم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د خښتن په مخکې ودرېدلې ؤ او خبرې يې ورسره کړې وې، لاړ. ٢٨) هغه د سدوم، عموري او د ټولې درې طرف ته وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوگي په شان لوگي پورته کيږي. ٢٩) نو کله چې خدای پاک د درې ښارونه چې حضرت لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه حضرت ابراهيم رايا د کړ او حضرت لوط يې د هغه آفت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصلیت

٣٠) حضرت لوط وپرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورگانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمخې کې اوسېدل. ٣١) مشري لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: <زمونږ پلار زوړ شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کيږي چې زمونږ سره واده وکړي لکه څنگه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. ٣٢) راحی چې خپل پلار نېشه کړو او د هغه سره ځملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو. > ٣٣) نو په هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور يې د خپل پلار سره ځملاستله او دی د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو.

٣٤) په بله ورځ مشري لور کشرې ته وويل: <تېره شپه زه د خپل پلار سره ځملاستم، راحی چې نن شپه هم په هغه باندې شراب وڅښو او ته ورسره ځمله. نو مونږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد ولرو. > ٣٥) نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندې شراب وڅښل او کشره لور يې لاړه او د خپل پلار سره ځملاسته. هغه بياهم د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو. ٣٦) په دې ډول د حضرت لوط دواړه لورگانې د خپل پلار په وسيله اميدوارې شوې. ٣٧) د مشري لور زوی پيدا شو او په هغه باندې يې موآب نوم کېښود او هغه د اوسنيو موآبيانو پلار دی. ٣٨) کشرې لور يې هم زوی راوړ او په هغه باندې يې بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنيو عمونيانو پلار دی.

۲۰ ﴿۱﴾ حضرت ابراهيم له ممري څخه د کنعان جنوب خواته کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې يې سکونت اختيار کړ او د يو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. ﴿۲﴾ هلته حضرت ابراهيم د خپلې ښځې ساره په هکله وفرمايل: <هغه زما خور ده.> د جرار پادشاه ابي ملک په ساره پسې نفر ولېږل او هغه يې راوستله. ﴿۳﴾ يوه شپه خدای پاک په خوب کې ابي ملک ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <ته به مړ شې ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستې ده، هغه واده شوې ښځه ده.>

﴿۴﴾ مگر ابي ملک هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ هغه وويل: <ای څښتنه، آیا ته به بې گناه خلک ووژني؟﴾ ﴿۵﴾ حضرت ابراهيم په خپله وفرمايل چې هغه زما خور ده او هغې هم دا خبره وکړه چې دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هيڅ غلطي مې نه ده کړې.<

﴿۶﴾ خدای پاک په خوب کې هغه ته وفرمايل: <هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په مقابل کې کومه گناه وکړې او دې ته مې پرېښودلې چې هغې ته لاس وروړې.﴾ ﴿۷﴾ اوس هغه ښځه بېرته خپل مېړه ته ورکړه. هغه نبي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شئ.<

﴿۸﴾ سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووېرېدل. ﴿۹﴾ بيا ابي ملک حضرت ابراهيم راوغوښت او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پادشاهۍ باندې راوست؟ تا زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه ؤ.> ﴿۱۰﴾ بيا

ابي ملك د حضرت ابراهيم خخه پوښتنه وکړه: <داسې کار دې ولي وکړ؟>

۱۱ حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای پاک خخه نه وپريږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر ووژني. ۱۲ هغه په رښتیا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده، مگر زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. ۱۳ کله چې خدای پاک زه د خپل پلار د کور خخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما هغې ته وویل: دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله به وايي چې هغه زما ورور دی.>

۱۴ نو ابي ملک پسونه او غوايان، غلامان او وينځې حضرت ابراهيم ته ورکړل او د هغه ښځه ساره يې بېرته هغه ته ورکړه. ۱۵ ابي ملک وویل: <زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ وي هلته واوسېږه.> ۱۶ هغه ساره ته وویل: <زه ستا ورور ته زر مثقاله سپين زر ورکوم ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره دي دا ثابته شي چې ته بې گناه يې او هر يو په دې باندې پوه شي چې تا کومه غلطي نه ده کړې.>

۱۷-۱۸ د هغه څه په خاطر چې د حضرت ابراهيم په ښځې ساره باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې ښځې شنډې کړې وې. نو حضرت ابراهيم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای پاک هغه ته شفا ورکړه. هغه همدارنگه د هغه ښځې او د هغه وينځو ته هم شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د حضرت اسحاق زېږېدنه

۲۱ ۱ لکه څنگه چې څښتن فرمايلي وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده

سرته ورسوله چې د ساره سره يې کړې وه. (۲) ساره اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. په هغه وخت کې حضرت ابراهيم زور و. دا هلک په هماغه وخت کې پيدا شو چې خدای پاک يې وعده کړې وه. (۳) حضرت ابراهيم د خپل زوی نوم اسحاق کېښود (۴) او لکه څنگه چې خدای پاک هغه ته حکم کړی و، حضرت اسحاق د اتو ورځو و چې حضرت ابراهيم هغه سنت کړ. (۵)

حضرت ابراهيم د سلو کالو و چې د هغه زوی حضرت اسحاق پيدا شو. (۶) ساره وويل: <خدای پاک ماته خوشالي او خدا راکړې ده او هرڅوک چې دا خبره واورې نو زما سره به وځاندي.>

(۷) هغې وويل: <هيچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لايقه شم چې حضرت ابراهيم ته اولاد وزېروم. خو سره له دې چې حضرت ابراهيم زور دی ما هغه ته زوی وزېراوه.>

هاجره او حضرت اسماعيل د کور څخه شړل کېږي

(۸) هلک لوی شو او هغه يې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ چې حضرت اسحاق يې د تي څخه بېل کړ، حضرت ابراهيم ډېره لويه مېلمستيا جوړه کړه. (۹) مگر ساره وليدل چې د مصری هاجرې زوی په حضرت اسحاق باندې ملنډې وهي (۱۰) نو هغې حضرت ابراهيم ته وويل: <دغه وينځه او د هغې زوی وشړه، دا ځکه چې د دې وينځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هيڅکله په ميراث کې شريک نه شي.> (۱۱) حضرت ابراهيم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو ځکه چې حضرت اسماعيل هم د هغه زوی و. (۱۲) مگر خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <د دې هلک او د خپلې وينځې په باره کې مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وايي هغه واوره ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. (۱۳) زه به د وينځې د زوی څخه هم يو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.>

(۱۴) حضرت ابراهيم سهار وختي يو څه ډوډی او د اوبو ژی واخيستل او هاجرې ته يې ورکړل او د هغې په اوږو يې کېښودل او هغه يې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بئرشع په دنبته

کې سرگردانه گرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د يو بوتې لاندې پرېښود (۱۶) او تقريباً د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کښېناستله او د ځان سره يې وويل: <زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووينم.> هغه هلته ناسته وه او سلگۍ يې وهلې.

(۱۷) خدای پاک د هلک ژړا واورېده او د خدای پاک فرښتې د اسمان څخه په هاجرې باندې غږ وکړ: <ای هاجرې، ولې خفه يې؟ مه وپرېره، خدای پاک د هلک ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.> (۱۹) بيا خدای پاک د هغې سترگې پرانيستلې او هغې کوهی وليد. هغه لاړله او د اوبو ژی يې ډک کړ او په خپل زوی يې وڅښلې. (۲۰) خدای پاک د هلک سره مل ؤ او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او يو غشي ويشتونکی شو. (۲۱) څه وخت چې هغه هلته اوسېده، مور يې ورته يوه مصري ښځه وکړه.

د حضرت ابراهيم او ابي ملک ترمنځ تړون

(۲۲) په هغه وخت کې ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول حضرت ابراهيم ته وويل: <په هر کار کې چې ته يې کوي خدای پاک درسره مل دی! (۲۳) اوس د خدای پاک په حضور کې زما سره قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټگي نه کوي. لکه څنگه چې زه تاته وفادار وم نو وعده وکړه چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېرې وفادار اوسي.>

(۲۴) حضرت ابراهيم وفرمايل: <زه وعده کوم.>

(۲۵) حضرت ابراهيم ابي ملک ته د هغه کوهي په باره کې چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور

اخيستی و ګيله وکړه. (٢٦) ابي ملک وويل: <زه نه پوهېږم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ويلي او دا اول ځل دی چې زه دا خبره اورم.> (٢٧) نو حضرت ابراهيم څو پسونه او غوايان ابي ملک ته ورکړل او دواړو يو د بله سره يو تړون وکړ. (٢٨) حضرت ابراهيم د خپلې رمې څخه اووه مېرې بېلې کړې. (٢٩) ابي ملک د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <څه دپاره دې دا اووه مېرې بېلې کړې؟>

(٣٠) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <دا اووه مېرې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد يې چې دا کوهی ما کيندلی دی.> (٣١) په دې سبب هغه ځای د بئرشبع په نوم ياد شو، چې هغو دواړو هلته يو د بل سره يو تړون کړی و.

(٣٢) په بئرشبع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول بېرته د فلسطينيانو هېواد ته راستانه شول. (٣٣) حضرت ابراهيم په بئرشبع کې د غز ونه وکرله او هلته يې څښتن يعنې ابدی خدای ته عبادت وکړ. (٣٤) حضرت ابراهيم د فلسطينيانو په هېواد کې د اوږدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای پاک حضرت ابراهيم ته امر کوي چې حضرت اسحاق قرباني کړي

٢٢ (١) څه موده وروسته خدای پاک په حضرت ابراهيم باندې ازمايښت وکړ او هغه ته يې وفرمايل: <ای ابراهيمه!> او حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <هو، زه حاضر يم!>

(٢) خدای پاک وفرمايل: <خپل زوی اسحاق چې ستا يوازينی زوی دی او په تا باندې ډېر گران دی واخله او د موریا سيمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره باندې چې زه يې درته بنايم زما دپاره د سوزېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړه.>

٣) حضرت ابراهيم سهار وختي پاڅېد، د سوزېدونکې نذرانې دپاره يې لرگي مات کړل او هغه يې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی حضرت اسحاق يې د ځان سره واخيستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای پاک ورته فرمايلي وو. (٤) په دريمه ورځ حضرت ابراهيم هغه ځای د لېرې څخه وليد. (٥) بيا هغه خپلو نوکرانو ته وفرمايل: <تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته سره لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بيا تاسو ته راشو.>

٦) حضرت ابراهيم د قربانۍ لرگي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله يې چاقو او اور واخيستل او دواړه يوځای سره روان شول. (٧) حضرت اسحاق خپل پلار ته وويل: <ای پلاره!> هغه ځواب ورکړ: <وايه زما زويه!>

هغه وويل: <زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرگي شته، مگر د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری چيرته دی؟>

٨) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ای زما زويه، خدای پاک به په خپله د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری پيدا کړي.> او دواړه يوځای سره روان شول.

٩) کله چې هغه ځای ته چې خدای پاک ورته فرمايلي وو ورسېدل، حضرت ابراهيم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې يې لرگي په ترتيب سره کېښودل. هغه خپل زوی حضرت اسحاق وتاړه او د لرگيو د پاسه يې کېښود. (١٠) بيا هغه چاقو راواخيست چې خپل زوی حلال کړي. (١١) مگر د څښتن فرېنتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: <ای ابراهيمه، ای ابراهيمه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

١٢ هغه وفرمايل: >هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هيڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای پاک څخه وپرېږې، ځکه چې خپل يوازینی زوی دې زما څخه درېغ نه کړ.<

١٣ حضرت ابراهيم سترگې پورته کړې او ويې ليدل چې شاته يې يو گډ دی چې ښکرونه يې په بوتې کې نښتې وو. حضرت ابراهيم ورغی، هغه يې راوښووه او د خپل زوی په ځای يې د سوزېدونکې نذرانې په توگه قربانې کړ. ١٤ او حضرت ابراهيم دغه ځای د څښتن به يې برابرې په نوم یاد کړ او حتی تر نن ورځې پورې داسې ويل کېږي: >هغه به د څښتن په غره کې تيار شي.<

١٥ د څښتن فرېښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په حضرت ابراهيم باندې غږ وکړ ١٦ او ويې فرمايل: >څښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا دا کار وکړ او خپل يوازینی زوی دې زما څخه درېغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، ١٧ زه به تاته برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو او هغو شگو په شان چې د درياب په غاړه پرتې وي زيات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونيسي. ١٨ د ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسيله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.< ١٩ نو حضرت ابراهيم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول يوځای بېرښع ته لاړل او حضرت ابراهيم په بېرښع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

٢٠ څه موده وروسته حضرت ابراهيم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه ملکه هم مور شوه او زامن يې زېږولي دي: ٢١ د هغه اولنی اولاد عوص، د هغه ورور بوز، قموئيل د ارام پلار، ٢٢ کاسد، حزو، فلداش، يدلاف او بتوئيل. ٢٣ د بتوئيل څخه ربکا پيدا شوه. ملکې د حضرت ابراهيم

ورور ناحور ته دا اته زمان وزپرول. (۲۴) رثومه د ناحور وينځې هم طابح، جاحم، تاحش او معكه وزپرول.

د ساره مړينه

۲۳ (۱) ساره يوسلو اووه ويشت كاله ژوندۍ وه. (۲) هغه په قريه اربع (حبرون) كې چې د كنعان په هېواد كې دى مړه شوه او حضرت ابراهيم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې يې وژړل.

(۳) بيا حضرت ابراهيم د خپلې بنځې د مړي له څنگه پاڅېده او حيتيانو ته ورغى او ويې فرمايل: (۴) >زه دلته ستاسو په منځ كې پردى او مسافر يم. يو څه ځمكه په ما باندې خرڅه كړئ ترڅو خپله بنځه په كې بنځه كړم.<

(۵) هغوى ځواب ورکړ: (۶) >باداره، زمونږ خبره واوړه. مونږ تاته د يو قوي مشر په سترگه گورو. زمونږ په ډېرو بنو قبرونو كې خپل مړى بنځ كړه. مونږ هر يو به خوشاله شو چې تاته د قبر دپاره ځاى دركړو ترڅو خپله بنځه په كې بنځه كړي.<

(۷) نو حضرت ابراهيم پاڅېد او د احترام په خاطر يې هغوى ته خپل سر تپت كړ (۸) او ورته ويې فرمايل: >كه ستاسو خوښه وي پرېردئ چې خپل مړى بنځ كړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوى عفرون څخه وغواړئ (۹) چې د مكفيلې سمڅه چې د هغه جايداد دى او د هغه د پتي سرتېرته پرته ده، په پوره بيه په ما باندې خرڅه كړي. دا به ستاسو په منځ كې زمونږ هديره وي.<

(۱۰) عفرون په خپله د نورو حيتيانو سره د ښار په دروازه كې د غونډې په ځاى كې ناست ؤ. هغه

حضرت ابراهيم ته د ټولو حيتيانو په مخکې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، (۱۱) هغه وويل: <نه، زما باداره! زما خبره واوره. زه دا پتي او هغه سمخه چې په هغه کې ده د خپل قوم په مخکې تاته درکوم، خپل مړی دې په کې بنځ کړه.>

(۱۲) حضرت ابراهيم يو ځل بيا د حيتيانو په وړاندې د احترام سر تپت کړ. (۱۳) هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وفرمايل: <زما خبره واوره. که چېرې ستا رضا وي زه به د پتي بيه تاته درکړم. دا زما له خوا قبوله کړه ترڅو خپل مړی هلته بنځ کړم.>

(۱۴) عفرون ځواب ورکړ: (۱۵) <ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بيه څلورسوه مثقاله سپين زر دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هيڅ شی نه دی. خپل مړی دې په کې بنځ کړه.> (۱۶) نو حضرت ابراهيم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بيه چې عفرون د حيتيانو په مخکې ټاکلې وه، يعنې څلورسوه مثقاله سپين زر عفرون ته وتلل. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې يې د سوداگرانو په منځ کې رواج درلود.

(۱۷) په دې ډول د عفرون جايداد چې په مکفيله کې د ممری په لمرخاته کې ؤ هغه د حضرت ابراهيم شو. په هغه کې پتي او هغه سمخه چې په هغه پتي کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. (۱۸) دا ځمکه د ټولو حيتيانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو د حضرت ابراهيم د جايداد په توگه وپېژندل شوه.

(۱۹) نو حضرت ابراهيم خپله بنځه ساره ممری ته نژدې چې په حبرون کې ده د مکفيله په سمخه کې د کنعان په خاوره کې بنځه کړه. (۲۰) نو هغه پتي او سمخه چې په هغې کې وه د حيتيانو له خوا په حضرت ابراهيم باندې د هديرې لپاره په قباله ورکړای شول.

۲۴ (۱) حضرت ابراهيم ډېر زوړ شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. (۲)
حضرت ابراهيم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ وفرمايل: <خپل لاس دې
زما د ورون لاندې کېږده. (۳) په دې ډول زه تاته د څښتن يعنې د اسمان او ځمکې د خدای په
نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای يعنې د کنعان په خلکو کې بڼځه نه کوي، (۴)
بلکه زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لاړ شه او هلته زما زوی اسحاق ته بڼځه وکړه.>

(۵) ناظر پوښتنه وکړه: <که چېرې نجلی ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن
ته راشي نو بيا به څنگه کيږي؟ آيا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی يې؟>

(۶) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بيايې. (۷) څښتن د
اسمان خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه راوويستلم او زما سره يې کلکه وعده وکړه
چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فرښته ستا څخه مخکې ولېږي ترڅو ته وکولی
شي چې په هغه ځای کې زما زوی ته بڼځه وکړي. (۸) که چېرې هغه نجلی په دې رضا نه شي
چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه لوظ څخه چې زما سره دې کړی دی خلاص يې. خو په هيڅ
حالت کې به زما زوی هلته نه ورولې.> (۹) نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې
کېښود او قسم يې وخوړ چې څه چې حضرت ابراهيم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

(۱۰) ناظر د خپل بادار له اوبنانو څخه لس اوبنان او هر ډول بڼه شيان د ځان سره واخيستل او د
بين النهرين شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. (۱۱) هغه مازديگر، يعنې څه وخت
چې بڼځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې هلته ورسېد او خپل اوبنان يې د ښار څخه بيرون د کوهي
په غاړه گونډه کړل. (۱۲) بيا هغه دعا وکړه: <ای څښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! نن ما کامياب

کړه او زما د بادار ابراهيم سره خپله وعده پوره کړه. (۱۳) دا دی زه دلته د کوهي په څنگ کې ولاړ يم، د بنار انجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. (۱۴) نو داسې دې وشي چې کله زه هغې نجلۍ ته ووايم چې خپل منگي راکوز کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووايي: وڅښه او ستا اوبنانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه نجلۍ وي چې د خپل خدمتگار اسحاق دپاره دې انتخاب کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.

(۱۵) د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د اوبو منگي يې په اوږو باندې ايښي و. هغه د بتوئيل لور وه او بتوئيل د ملکه زوی ؤ او ملکه د حضرت ابراهيم د ورور ناحور ښځه وه. (۱۶) هغه يوه ډېره ښکلې نجلۍ وه او پېغله وه. هغه کوهي ته وربښکته شوه، خپل منگي يې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. (۱۷) ناظر د هغې د ليدلو دپاره په منډه ورغی او ويې ويل: <مهرباني وکړه ستا د منگي څخه لږې اوبه ماته راکړه.>

(۱۸) هغې وويل: <ای زما باداره، وڅښه.> نو ژر يې خپل منگي له اوږو څخه رابښکته کړ او هغه ته يې اوبه ورکړې چې ويې څښي. (۱۹) کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وويل: <زه به ستا د اوبنانو دپاره هم اوبه راوباسم ترڅو هغوی هم په اوبو ماږه شي.> (۲۰) هغې ژر خپل منگي په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ويستلو دپاره کوهي ته لاړه او د ټولو اوبنانو دپاره يې اوبه راوويستلې. (۲۱) سړي په خاموشي سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې څښتن د ده سفر بريالی کړی دی او که نه.

(۲۲) کله چې هغې نجلۍ خپل کار خلاص کړ نو هغه سړي د سرو زرو يو قيمتي پېژوان راواخيست او هغې ته يې په پوزه کړ او همدارنگه دوه د سرو زرو غټې کړۍ گانې يې راواخيستلې او هغې ته يې په لاس کړلې. (۲۳) بيا هغه پوښتنه وکړه: <ماته ووايه چې ته د چا لور يې؟ آيا ستا د پلار په

کور کې زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟>

۲۴ هغې ځواب ورکړ: <زه د بتوئیل لور او د ناحور او ملکې لمسی یم.> ۲۵ هغې زیاته کړه:

<زمونږ سره بوس او وانبه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.>

۲۶ بیا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت یې وکړ، ۲۷ ویې ویل: <تښه دې وي

څښتن ته، زما د بادار ابراهیم خدای ته چې هغه وعده یې پوره کړه چې زما د بادار سره یې کړې

وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښودنه وکړه.>

۲۸ هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته یې ټوله قصه وکړه. ۲۹ نو د ربکا یو

ورور و چې لابان نومېده. لابان په منډه دباندي ووت او د حضرت ابراهیم د ناظر پسې کوهي ته

ورغی. ۳۰ لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندي کړی گانې ولیدلې او د

هغې څخه یې هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دی ورغی او ویې لیدل چې د

حضرت ابراهیم ناظر د کوهي په غاړه د اوبنانو سره ولاړ دی. ۳۱ هغه وویل: <زما سره کور ته

راشه. ته داسې سړی یې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې بیرون ولاړ یې؟ ما ستا دپاره په

خپل کور کې کوټه او ستا د اوبنانو دپاره ځای تیار کړی دی.>

۳۲ نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوبنانو څخه بارونه رانښکته کړل او اوبنانو ته یې بوس

او وانبه ورکړل. بیا لابان د حضرت ابراهیم ناظر او د هغه نفرو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې

ومینځي. ۳۳ بیا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، مگر هغه وویل: <تر هغې پورې به زه

ډوډۍ ونه خورم ترڅو مې خپله خبره نه وي کړې.>

لابان وویل: <نو بیا ووايه.>

۳۳ نو ويې ويل: <زه د حضرت ابراهيم ناظر يم. ۳۵> خښتن زما بادار ته زيات برکت ورکړي
 دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته يې د پسونو او وزو رمې، د غوايانو او خرو پادې، سپين زر،
 سره زر، غلامان، وينځې او اوبنان ورکړي دي. ۳۶ زما د بادار د ښځې ساره څخه په زوړ عمر
 کې زوی پيدا شو او هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته يې ورکړل. ۳۷ زما بادار ماته قسم راكړ
 او ويې فرمايل: زما زوی ته به د کنعانيانو د لورگانو څخه چې زه د هغو په منځ کې اوسېرم ښځه نه
 كوي. ۳۸ بلکه زما د پلار كورنۍ او زما خپلې قبيلې ته لار شه او زما زوی ته ښځه وكړه. ۳۹
 بيا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وكړه: كه چېرې نجلۍ زما سره رانه شي نو بيا څه وكړم؟ ۴۰ هغه
 ځواب راكړ: هغه خښتن چې زه يې پيروي كوم هغه به خپله فرښته ستا سره ولېږي او ستا سفر به
 بريالی كړي ترڅو ته وكولی شي چې زما زوی ته زما د خپلې قبيلې او زما د پلار د كورنۍ څخه
 ښځه وكړي. ۴۱ كله چې ته زما قبيلې ته ورشي نو زما د قسم څخه به خلاص شي: حتی كه
 هغوی تاته د نجلۍ د دركولو څخه انكار هم وكړي، ته به زما د قسم څخه خلاص يې.

۴۲ كله چې نن زه كوهي ته راغلم، ما وويل: ای خښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! كه ستا رضا
 وي ماته په دې سفر کې چې راغلی يم بری راکړه. ۴۳ دا دی زه دلته د دې كوهي په غاړه ولاړ
 يم. نو داسې دې وشي چې كومه نجلۍ چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم
 چې د خپل منگي څخه ماته لږې اوبه راكړي. ۴۴ كه چېرې هغه راته ووايي چې وښښه او زه به
 ستا د اوبنانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه نجلۍ وي چې خښتن زما د بادار د زوی
 دپاره انتخاب كړې ده. ۴۵ مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منگي سره چې
 په اوږو يې ايښی و راغله. هغه كوهي ته ښكته شوه او اوبه يې راوويستلې او ما هغې ته وويل: لږې
 اوبه راکړه چې زه يې وښښم. ۴۶ هغې ژر خپل منگی د اوږو څخه راښكته كړ او ويې ويل:
 وښښه. زه به ستا اوبنانو ته هم اوبه ورکړم، نو بيا ما وښښلې او هغې اوبنانو ته هم اوبه ورکړې.
 ۴۷ د هغې څخه مې پوښتنه وكړه: ته د چا لور يې؟ نو هغې وويل، زه د بتوئيل لور يم او د ناحور

او ملکه لمسی یم. نو د هغې په پوزه کې مې پېزوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته کړی گانې واچولې. (۴۸) ما سجده وکړه او د څښتن عبادت مې وکړ او د خپل بادار ابراهیم څښتن خدای مې وستایه چې ماته یې سمه لاره وښودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. (۴۹) نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او مهرباني کوې هم راته ووايه او که نه یې کوې هم ماته ووايه ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چیرته لاړ شم.

(۵۰) لابان او بتوئیل ځواب ورکړ: <څرنګه چې دا خبره د څښتن له طرفه ده مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولی. (۵۱) دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره واخله او څه. لکه څنګه چې څښتن په خپله فرمایلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.> (۵۲) څنګه چې د حضرت ابراهیم ناظر دا خبره واورېدله نو سجده یې وکړه او د څښتن عبادت یې وکړ. (۵۳) بیا ناظر کالي، د سپینو زرو او سرو زرو گانې راوويستل او ربکا ته یې ورکړل او د هغې ورور او مور ته یې هم قیمتي سوغاتونه ورکړل.

(۵۴) بیا د حضرت ابراهیم ناظر او د هغه نفرو وخورل او وڅښل او شپه یې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وویل: <ما بېرته خپل بادار ته رخصت کړئ.>

(۵۵) مګر د ربکا ورور او مور وویل: <نجلۍ دې یوه هفته یا لس ورځې زمونږ سره پاتې شي، بیا تاسو کولی شئ چې لاړ شئ.>

(۵۶) خو هغه وویل: <مونږ مه ایساروی. څښتن زما سفر بريالی کړی دی، پرېږدئ چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.>

(۵۷) هغوی وویل: <راځئ چې نجلی راوغواړو او په دې باره کې د هغې څخه پوښتنه وکړو.>

(۵۸) نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <آیا د دې سړي سره ځي؟>

هغې وويل: <هو، ځم.>

٥٩ نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د حضرت ابراهیم د ناظر او د هغه د نفرو سره ولېرلې. ٦٠ هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته یې وويل:

<ای زموږ خورې! ته دې د میلیونونو اولادونو مور شي

ستا اولاده دې د خپلو دښمنانو ښارونه فتح کړي>

٦١ بیا ربکا او د هغې وینځې تیارې شوې او په اوبانو باندې سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره واخیستله او لاړ.

٦٢ په دې وخت کې حضرت اسحاق د بئرحي ربي څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ٦٣ یو ماښام حضرت اسحاق په پټیو کې چکر واهه. څنگه چې هغه خپلې سترگې پورته کړې وې لیدل چې اوبان راروان دي. ٦٤ ربکا هم خپلې سترگې پورته کړې او حضرت اسحاق یې ولید، نو د اوبن څخه راکوزه شوه ٦٥ او د ناظر څخه یې پوښتنه وکړه: <هغه سړی څوک دی چې په پټي کې زموږ مخې ته راروان دی؟>

ناظر ځواب ورکړ: <هغه زما بادار دی.> نو هغې خپل څادر راواخیست او خپل ځان یې ورباندې پټ کړ.

٦٦ کوم کارونه چې ناظر کړي وو هغه ټول یې حضرت اسحاق ته بیان کړل. ٦٧ حضرت اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خپمې ته راوستله او د هغې سره یې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره یې مینه کوله او حضرت اسحاق د خپلې مور د مړینې څخه پس تسلي وموندله.

۲۵ (۱) حضرت ابراهيم بله بنځه وکړه چې نوم يې قطوره ؤ. (۲) د هغې څخه د حضرت ابراهيم زامن زمران، يقشان، مدان، مديان، يشباق او شوعه پيدا شول. (۳) يقشان د شبا او ددان پلار ؤ او اشوريم، لطوشيم او لثوميم د ددان اولاده وه. (۴) عيفه، عيفر، حنوک، ابيداع او الداعه د مديان زامن وو. دا ټول د قطورې اولاده وه.

(۵) حضرت ابراهيم خپله ټوله شتمني حضرت اسحاق ته پرېښودله. (۶) مگر هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وينځو زامنو ته يې سوغاتونه ورکړل او هغوی يې د خپل زوی حضرت اسحاق څخه د مشرق خواته لېرې ولېږل.

د حضرت ابراهيم وفات کېدل

(۷) حضرت ابراهيم پوره يوسلو پنځه اويا کاله ژوند وکړ. (۸) هغه په پاڅه عمر کې وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. (۹) د هغه زامنو حضرت اسحاق او حضرت اسماعيل هغه ممرې ته نژدې د حيتي صوحار د زوی عفرون په پټي کې د مکفيله په سمخه کې ښخ کړ. (۱۰) دا هغه پټی ؤ چې حضرت ابراهيم د حيتيانو څخه په بيه اخيستی ؤ. حضرت ابراهيم او د هغه بنځه ساره دواړه په هغه کې ښخ کړای شول. (۱۱) د حضرت ابراهيم د وفات څخه وروسته خدای پاک د هغه زوی حضرت اسحاق ته برکت ورکړ او حضرت اسحاق بئرحي ربي ته نژدې اوسېده.

د حضرت اسماعيل اولاده

۱۲) دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسماعیل اولاده ده. دا هغه اسماعیل ؤ چې د ساره د مصری وینځې هاجرې څخه پیدا شوی ؤ. ۱۳) د حضرت اسماعیل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدو د ترتیب له مخې چې په لست کې لیکل شوي دي دا دي: د حضرت اسماعیل مشر زوی نایوت، قیدار، ادبیل، مبسام، ۱۴) مشماع، دومه، مسا، ۱۵) حداد، تیما، یطور، نافیش او قدمه. ۱۶) دا د حضرت اسماعیل زامن وو او دا د دولسو قبیلو د مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کلیو او کمپونو په مطابق وو. ۱۷) حضرت اسماعیل پوره د یوسلو اووه دېرشو کالو په عمر وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. ۱۸) د هغه اولاده د شور او حویلې ترمنځ سیمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دښمنۍ کې ژوند کاوه.

حضرت یعقوب او عیسو

۱۹) دا د حضرت ابراهیم د زوی حضرت اسحاق اولاده ده: د حضرت ابراهیم څخه حضرت اسحاق پیدا شو. ۲۰) حضرت اسحاق د خلو پښتو کالو په عمر ؤ چې د ربکا سره یې واده وکړ. هغه د ارامي بتوئیل لور وه چې د بین النهرین څخه ؤ او د لابان خور وه. ۲۱) حضرت اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنه وه څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا امیدواره شوه. ۲۲) مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي هغه پوه شوه چې هغه به غبرګوني وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې یو د بل سره جګړه کوي. هغې وویل: <زما سره ولې داسې کیږي؟> نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وکړه.

۲۳) څښتن هغې ته وفرمایل:

>ستا د دواړو زامنو څخه

به دوه رقيب قومونه جوړ شي

په هغو دواړو کې به کشر قوي وي

او مشر به د هغه غلام وي <

٢٤) کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، د هغې څخه غبرگوني پيدا شول. ٢٥)

اولنی زوی چې پيدا شو هغه سور ؤ او د هغه ټول بدن لکه د بېرې چينې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو کېښود. ٢٦) د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د عيسو پونده په خپل لاس کې کلکه نيولې وه، نو ځکه د هغه نوم يعقوب شو. حضرت اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا شول.

عيسو خپل د مشرتوب حقونه خرڅوي

٢٧) هلکان لوی شول. عيسو يو ماهر ښکاري او داسې سړی ؤ چې صحرا يې خونېدله، خو حضرت يعقوب يو ارام سړی ؤ او د کور څخه به نه ووت. ٢٨) حضرت اسحاق د عيسو سره مينه کوله ځکه چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو ښکار کول. مگر ربکا د حضرت يعقوب سره مينه کوله.

٢٩) يوه ورځ حضرت يعقوب د قورمې په پخولو باندې مشغول ؤ. عيسو د ښکار څخه راغی او ډېر وری ؤ ٣٠) او حضرت يعقوب ته يې وويل: <زه د لوړې له لاسه مړ کېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه لږه راکړه!> (په دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم کېښود.)

٣١ حضرت يعقوب خواب ورکړ: <اول په ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ کړه.>

٣٢ عيسو وويل: <گوره، زه مړ کېږم. دا مشرتوب ماته څه گټه رسوي؟>

٣٣ مگر حضرت يعقوب وفرمايل: <اول ماته قسم وخوره>، نو هغه قسم وخور او خپل د مشرتوب حق يې په حضرت يعقوب باندې خرڅ کړ. ٣٤ بيا حضرت يعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه ورکړه. هغه خوراک او څښاک وکړ، پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په سپکه سترگه وکتل.

حضرت اسحاق او ابي ملک

٢٤ ١ په هغه وطن کې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د حضرت ابراهيم په وخت کې راغلې وه بله قحطي هم راغله. حضرت اسحاق د فلسطينيانو پادشاه ابي ملک ته چې په جرار کې ؤ ورغی. ٢ څښتن حضرت اسحاق ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <مصر ته مه ځه. په همدې وطن کې په هغه ځای کې چې زه يې درته وایم اوسېره. ٣ همدلته اوسېره. زه به ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم. زه به تاته او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم او په هغې وعدې باندې به ٤ تينگ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې کړې وه. ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم او هغوی ته به دا ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ٥ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او قوانينو باندې يې عمل کړی دی.>

٦ نو حضرت اسحاق په جرار کې پاتې شو. ٧ کله چې د هغه ځای خلکو د حضرت اسحاق څخه د ربکا په باره کې پوښتنه وکړه، هغه وفرمايل: <هغه زما خور ده.> ځکه هغه وپرېده داسې

ووايي چې هغه زما بڼځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه چې هغه ډېره بڼکلې وه. (۸) څرنګه چې حضرت اسحاق هلته زیات وخت تېر کړ، ابي ملک د فلسطينيانو پادشاه د کړکۍ څخه لاندې وکتل او ويې ليدل چې حضرت اسحاق خپله بڼځه ربکا په غېږ کې نيولې وه او هغه يې بڼکلوله. (۹) نو ابي ملک حضرت اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: <هغه په رښتيا سره ستا بڼځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟>

حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.>

(۱۰) ابي ملک وويل: <دا څه دې زمونږ سره وکړل؟ کېدای شو چې زما د نفرو څخه کوم يو ستا د بڼځې سره ځملاستلی وای او مونږ به دې گناهکار کړي وای.> (۱۱) ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداری ورکړ: <که هرڅوک د دې سړي يا دې بڼځې سره بده رویه وکړي هغه به ووژل شي.>

(۱۲) حضرت اسحاق په هغې ځمکې کې فصل وکاره او په هغه کال يې چې څه کرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست، ځکه چې څښتن هغه ته برکت ورکړ. (۱۳) حضرت اسحاق ورځ په ورځ خوشبخته کېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. (۱۴) هغه دومره زیاتې رمې، يادې او غلامان درلودل چې فلسطينيانو ورباندې بخیلي کوله. (۱۵) نو هغه ټول کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کيندلي وو، فلسطينيانو هغه د خاورو څخه ډک کړل.

(۱۶) نو بيا ابي ملک حضرت اسحاق ته وويل: <ته زمونږ څخه ډېر قوي شوی يې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.> (۱۷) نو حضرت اسحاق له هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې يې خېمې ودرولې او هلته پاتې شو. (۱۸) حضرت اسحاق هغه کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم په وخت کې کيندل شوي وو او فلسطينيانو هغه د حضرت ابراهيم د وفات کېدلو څخه

وروسته بند کړي وو بېرته وکیندل او هماغه نومونه یې ورباندې کېښودل چې پلار یې ورباندې ایښي وو.

۱۹) د حضرت اسحاق غلامانو په دې دره کې یو کوهی وکینده چې تازه اوبه یې درلودلې. ۲۰) مگر د جرار شپانو د حضرت اسحاق د شپانو سره دعوه شروع کړه او ویې ویل: >دا زمونږ اوبه دي!< نو حضرت اسحاق هغه کوهی د دعوي په نوم یاد کړ.

۲۱) د حضرت اسحاق غلامانو بل کوهی وکینده او په هغه باندې یې هم دعوه وکړه او هغه یې د دښمنی په نوم یاد کړ. ۲۲) او له هغه ځای څخه یې کډه وکړه او بل کوهی یې وکینده مگر په هغه باندې چا دعوه ونه کړه او هغه یې د پرېمانه ځای په نوم یاد کړ، ویې فرمایل: >اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې به خوشبخته شو.<

۲۳) حضرت اسحاق له هغه ځایه بئرشبع ته لاړ. ۲۴) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ویې فرمایل: >زه ستا د پلار ابراهیم خدای یم. مه وپرېره ځکه چې زه ستا سره مل یم او تاته به برکت درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتگار ابراهیم په خاطر زیاته کړم.< ۲۵) حضرت اسحاق هلته د قربانی ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. بیا یې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته یو بل کوهی وکینده.

د حضرت اسحاق او ابی ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

۲۶) یوه ورځ ابی ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو د مشر فیکول سره د جرار څخه د حضرت اسحاق د لیدلو دپاره راغی. ۲۷) حضرت اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: >تاسو خو زما سره دښمني کوله او زه مو له خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د لیدلو دپاره راغلي

٢٨ هغوی ځواب ورکړ: <مونږ ولیدل چې څښتن په رښتیا ستا سره مل دی نو مونږ وویل چې زموږ او ستاسو ترمنځ دې داسې یو قوي تړون وي (٢٩) چې مونږ ته زیان راونه رسوئ لکه څنگه چې مونږ تاته زیان نه دی دررسولی، بلکه ستا سره مو ښه رویه کړې ده او ته مو په سلامتی سره لېږلی یې. اوس څښتن تاته برکت درکړی دی.> (٣٠) حضرت اسحاق د هغوی دپاره مېلمستیا تیاره کړه او هغوی وخورل او وڅښل. (٣١) سهار وختي هغوی پاڅېدل او یو او بل ته یې قسم ورکړ. حضرت اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتی سره د هغه څخه لاړل.

٣٢ په هماغه ورځ د حضرت اسحاق غلامان راغلل او هغه ته یې د هغه کوهي په باره کې خبر ورکړ چې دوی کیندلی ؤ. هغوی وویل: <مونږ اوبه وموندلې.> (٣٣) نو هغه یې د شبع په نوم یاد کړ. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بئرشبع په نوم یادېږي.

د عیسو ښځې

٣٤ کله چې عیسو څلوېښت کلن شو، د بیري حیتي د لور یودیه او د ایلون حیتي لور بسمې سره یې واده وکړ. (٣٥) هغوی د حضرت اسحاق او ربکا ژوند تریڅ کړ.

حضرت یعقوب د حضرت اسحاق څخه برکت اخلي

٢٧ کله چې حضرت اسحاق زوړ شو نو د هغه سترگې دومره کمزورې شوې چې نور یې څه شی نه شو لیدلی. خپل مشر زوی عیسو یې راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <ای زما زویه!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وايي؟>

٢٠ حضرت اسحاق وفرمايل: <زه اوس زور شوی يم او مرگ ته نژدې شوی يم. ٢١> نو اوس خپله لينده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ٢٢ زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه يې خوښوم تيار کړه او ماته يې راوړه چې ويې خورم، ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې تاته برکت درکړم.>

٢٣ څه وخت چې حضرت اسحاق د خپل زوی عيسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عيسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ. ٢٤ ربکا خپل زوی حضرت يعقوب ته وويل: <گوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عيسو ته وويل: ٢٥ زما دپاره د ښکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تيار کړه چې ويې خورم او د خپل مرگ څخه مخکې تاته د څښتن په حضور کې برکت درکړم. ٢٦ نو اوس ای زما زويه، په غور سره واوره او څه چې درته وایم هغه وکړه. ٢٧> رمې ته ورشه او دوه ډبر ښه سپرلي راته راوله ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تيار کړم چې هغه يې خوښوي. ٢٨ بيا هغه دې پلار ته يوسه چې ويې خوري ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې تاته برکت درکړي.>

٢٩ حضرت يعقوب خپلې مور ربکا ته وويل: <خو زما ورور عيسو بير سړی دی او زه ښويه پوستکی لرم. ٣٠> که پلار مې په ما باندې لاس ووهي نو بيا به څه کيږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.>

٣١ مور يې ځواب ورکړ: <ای زما زويه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته يوازې هغه څه وکړه چې زه يې درته وایم. لاړ شه او ماته سپرلي راوله.> ٣٢ نو حضرت يعقوب لاړ او هغه يې خپلې مور ته راوړل او هغې داسې خوندور خوراک تيار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. ٣٣ بيا ربکا د

خپل مشر زوی عيسو تر ټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو راواخيستل او خپل کشر زوی حضرت يعقوب ته يې واغوستل. (۱۶) همدارنگه هغې د سپرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د اورمېر هغه ځای پټ کړ چې وينستان يې نه درلودل. (۱۷) هغې هغه خوندور خوراک او ډوډۍ چې پخه کړې يې وه د خپل زوی حضرت يعقوب په لاس کې ورکړل.

(۱۸) هغه خپل پلار ته ورغی او ويې ويل: <ای زما پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وايې، ای زما زويه؟ ته څوک يې؟>

(۱۹) حضرت يعقوب خپل پلار ته وويل: <زه ستا مشر زوی عيسو يم، تا چې څنگه راته ويلې وو ما هماغسې وکړل. کښېنه او زما د ښکار غوښه وخوره ترڅو ماته خپل برکت راکړې.>

(۲۰) حضرت اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: <ای زما زويه، دومره ژر دې څنگه پيدا کړه؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ستا څښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې پيدا کړه.>

(۲۱) بيا حضرت اسحاق يعقوب ته وفرمايل: <ای زما زويه، رانژدې شه چې لاس درباندي ووهم ترڅو پوه شم چې ته رښتيا زما زوی عيسو يې که نه.> (۲۲) حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته ورنژدې شو او پلار يې په هغه باندې لاس وواهه او ويې فرمايل: <اواز دې د يعقوب د اواز په شان دی، مگر لاسونه دې د عيسو د لاسونو په شان دي.> (۲۳) حضرت اسحاق هغه ونه پېژانده ځکه چې د هغه لاسونه د عيسو د لاسونو په شان بېر وو، نو ورنژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. (۲۴) هغه پوښتنه وکړه: <آيا ته په رښتيا سره زما زوی عيسو يې؟>

هغه ځواب ورکړ: <هو، زه یم.>

٢٥ حضرت اسحاق وفرمايل: <ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ويې خورم ترڅو خپل برکت درکړم.> حضرت يعقوب هغه حضرت اسحاق ته راوړله او هغه وخورله او يو څه شراب يې هم راوړل او هغه وڅښل. ٢٦ بيا د هغه پلار حضرت اسحاق ورته وفرمايل: <ای زما زويه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.> ٢٧ نو حضرت يعقوب ورانژدې شو او هغه يې ښکل کړ. نو کله چې حضرت اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته يې برکت ورکړ او ويې فرمايل: <زما د زوی خور بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن هغې ته برکت ورکړی دی.> ٢٨ خدای پاک دې تاته د اسمان پرڅه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. ٢٩ قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د احترام سر ټيټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوې او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټيټوي. څوک چې په تا باندې لعنت ووايي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې تاته برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.>

عيسو د حضرت اسحاق څخه برکت غواړي

٣٠ سمدستي وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزگار شو او حضرت يعقوب لاړ د حضرت يعقوب ورور عيسو د ښکار څخه راغی. ٣١ هغه هم خوندور خوراک تيار کړ او خپل پلار ته يې راوړ او ويې ويل: <ای پلاره، راپاڅېره او زما د ښکار لږه غوښه وخوره ترڅو ماته برکت راکړې.>

٣٢ حضرت اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ته څوک يې؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه ستا زوی یم، ستا مشر زوی عيسو.>

٣٣ حضرت اسحاق سخت ولرزېده او ويې فرمايل: <نو بيا هغه څوك ؤ چې ښكار يې كړى ؤ او غوښه يې ماته راوړې وه؟ او همدا اوس ستا د راتلو څخه مخكې مې هغه وخورله او هغه ته مې برکت وركړ او هغه بېرته نه اخيستل كيږي.>

٣٤ كله چې عيسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او سخت اواز سره چيغې ووهلې او خپل پلار ته يې وويل: <اى زما پلاره، ماته هم برکت راكړه.>

٣٥ حضرت اسحاق ځواب وركړ: <ستا ورور دلته راغى، زه يې وغولولم او ستا برکت يې واخيست.>

٣٦ عيسو وويل: <آيا په هغه باندې يې د يعقوب نوم په حقه نه دى ايښى؟ ځكه چې هغه زه دوه واړې وغولولم. اول يې زما څخه د مشرتوب حق واخيست او اوس يې زما برکت واخيست.> نو هغه پوښتنه وكړه: <آيا ماته دې كوم برکت نه دى ساتلى؟>

٣٧ حضرت اسحاق عيسو ته په ځواب كې وفرمايل: <هغه مې په تا باندې بادار كړى دى او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان كړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب وركړي دي. نو اى زويه! اوس زه ستا دپاره څه وكړم؟>

٣٨ عيسو بيا خپل پلار ته وويل: <اى زما پلاره، آيا تا سره يوازې يو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راكړه!> بيا عيسو په لوړ اواز سره وژړل.

٣٩ حضرت اسحاق هغه ته وفرمايل:

<له اسمان څخه به پرڅه تاته نه وي

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

٤٠ ژوند به کړې په خپله توره

بې غلام به د خپل ورور

مگر کله چې ياغي شي

د هغه جع به له خپلې غاړې مات کړې <

حضرت يعقوب لابان ته تنبتي

٤١ عيسو د حضرت يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې حضرت يعقوب ته ورکړی ؤ

کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل: <زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به

خپل ورور يعقوب ووژنم.>

٤٢ کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی حضرت

يعقوب راوغوښت او ورته وېې ويل: <غوړ ونيسه، ستا ورور عيسو پلان لري چې ستا څخه د هغو

کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني.> ٤٣ نو اوس ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه

بې درته وایم. سمدستي حران ته زما ورور لابان ته وتنېته. ٤٤ د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې

شه ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي ٤٥ او هغه څه چې تا ورسره کړي دي هغه هېر کړي. نو بيا

به تاته خبر درولېرم چې له هغه ځای څخه بېرته راشې. تاسو دواړه ولې په يوه ورځ کې له لاسه

ورکړم؟>

حضرت اسحاق يعقوب لابان ته ورلپري

٤٤ ﴿﴾ ربکا حضرت اسحاق ته وويل: <د دې حيتي بنځو د لاسه د خپل ژوند څخه بېزاره شوې يم. که چېرې يعقوب د دې حيتي بنځو په شان کومه حيتي بنځه وکړي نو زما ژوند به ژوند نه وي.>

٢٨ ﴿١﴾ حضرت اسحاق يعقوب راوغوښت، هغه ته يې برکت ورکړ او حکم يې ورته وکړ: <د کنعانی بنځې سره واده ونه کړې. ﴿٢﴾ همدا اوس بين النهرين ته د خپل نيکه بتوئيل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابان د لورگانو څخه خپل ځان ته بنځه وکړه. ﴿٣﴾ مطلق قادر خدای دې تاته برکت درکړي او تاته دې ډېر اولادونه درکړي ترڅو ستا څخه ډېر قومونه پيدا شي. ﴿٤﴾ هغه دې تا او ستا اولادې ته د حضرت ابراهيم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شي چې خدای پاک حضرت ابراهيم ته ورکړې ده او ته په کې اوس د يو پردي په شان اوسېږي.> ﴿٥﴾ نو حضرت اسحاق يعقوب ولېږه او هغه بين النهرين ته د بتوئيل ارامي زوی د حضرت يعقوب او عيسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عيسو بله بنځه کوي

٤٦ ﴿٦﴾ عيسو پوه شو چې حضرت اسحاق يعقوب ته برکت ورکړ او هغه يې بين النهرين ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته بنځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله حضرت اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته يې حکم وکړ چې د کنعانی بنځې سره به واده نه کوي. ﴿٧﴾ هغه خبر شو چې حضرت يعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بين النهرين ته لاړ. ﴿٨﴾ عيسو په دې پوهېده چې د هغه پلار حضرت اسحاق کنعانی بنځې نه خوښوي. ﴿٩﴾ نو هغه د حضرت ابراهيم زوی حضرت اسماعيل ته لاړ او سره له دې چې نورې بنځې يې هم درلودلې د حضرت اسماعيل د لور

محلث سره يې چې د نبايوت خور وه واده وکړ.

په بيت ئيل کې د حضرت يعقوب خوب ليدل

۱۱) حضرت يعقوب د بئرشبع څخه حران ته روان شو. ۱۱) څه وخت چې نوموړی يو ځای ته ورسېده لمر پرېوتی و. هغه د شپې هلته پاتې شو او يوه تيره يې راواخيستله، د خپل سر لاندې يې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. ۱۲) هغه په خوب کې يوه زينه وليده چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر يې اسمان ته رسېده او د خداى پاک فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. ۱۳) څښتن د حضرت يعقوب په څنگ کې ولاړ و او ويې فرمايل: <زه څښتن يم، ستا د نيکه ابراهيم خداى او د اسحاق خداى يم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت يې، تا او ستا اولادې ته به يې ورکړم. ۱۴) ستا اولاده به د خاورو د ذرو په شان زياته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمرپرېواته، لمرخاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنيا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسيله برکت مومي. ۱۵) زه به ستا سره مل يم او هرچېرته چې ځې زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېږدم ترڅو مې هغه ټول کارونه نه وي کړي چې تا سره مې وعده کړې وه.>

۱۶) کله چې حضرت يعقوب له خوبه راويښ شو ويې فرمايل: <څښتن په دې ځای کې دى خو زه په دې پوه نه وم.> ۱۷) هغه ووپرېده او ويې فرمايل: <دا څومره وپروونکى ځای دى. په رښتيا سره دا د خداى پاک کور دى او دا د اسمان دروازه ده.>

۱۸) سهار وختي حضرت يعقوب هغه تيره چې هغه د خپل سر لاندې ايښې وه راواخيستله او د يادگار په توگه يې ودروله او د هغې په سر يې د زيتون تېل واچول. ۱۹) هغه دا ځای د بيت ئيل په نوم ياد کړ. مگر پخوا د هغه ښار نوم لوز و. ۲۰) بيا حضرت يعقوب نذر کېښود ويې فرمايل: <که

چېرې خدای پاک زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان یم ما وساتي او ږوږی او کالي راته راکړي (۲۱) ترڅو په خیر سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بیا به ته زما خدای یې. (۲۲) او دغه تیره چې ما د یادگار په توگه ودرولې ده هغه به د خدای پاک کور شي او هرڅه چې ماته یې راکوي د هغو لسمه برخه به تاته درکوم.

حضرت یعقوب د لابان کور ته رسیږي

۲۹ (۱) نو حضرت یعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو خاورې ته راغی. (۲) هغه په صحرا کې یو کوهی ولید چې د پسونو درې رمې یې په څنگ کې پندې وې. له دې کوهي څخه به رمو اوبه خښلې او د کوهي خولې ته یوه لویه تیره ایښې وه. (۳) څه وخت چې به ټولې رمې هلته راغونډې شوې نو شپانو به دغه تیره د کوهي د خولې څخه لېرې کوله او رمو ته به یې اوبه ورکولې. بیا به یې تیره بېرته د کوهي خولې ته ایښودله.

(۴) حضرت یعقوب د شپانو څخه پوښتنه وکړه: <ای زما ورونو، تاسو د کوم ځای یی؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د حران یو.>

(۵) هغه پوښتنه وکړه: <تاسو د ناحور لمسی لابان پیژنئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هو، مونږ هغه پیژنو.>

(۶) هغه پوښتنه وکړه: <هغه ښه دی؟>

هغوی ځواب ورکړ: <هغه ښه دی. وگوره، دا د هغه لور راحیل ده چې د خپلې رمې سره راروانه

٧ حضرت يعقوب وفرمايل: <تر اوسه پورې لا لمر جگ ولاړ دی او د رمو د راغونډېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته خرځای ته بوځئ.>

٨ هغوی وويل: <دا کار مونږ نه شو کولی. څه وخت چې ټولې رمې راغونډې شي او د کوهي د خولې څخه تېره لېرې کړای شي، بيا به پسونو ته اوبه ورکړو.>

٩ حضرت يعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحيل د رمې سره راغله ځکه چې هغه شپونکې وه. ١٠ کله چې حضرت يعقوب راحيل وليدله چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه کوهي ته ورغی او تېره يې د کوهي د خولې څخه لېرې کړه او د لابان پسونو ته يې اوبه ورکړې. ١١ بيا حضرت يعقوب راحيل بنکل کړه او په لوړ اواز سره يې وژړل. ١٢ حضرت يعقوب راحيل ته وفرمايل: <زه ستا د پلار د خپلوانو څخه يم او د ربکا زوی يم.>

هغه په منډه لاړه او خپل پلار يې خبر کړ. ١٣ څنگه چې لابان د خپل خوربي حضرت يعقوب خبر واورېد نو په منډه د هغه ليدلو ته ورغی. هغه يې په غېږ کې ونيوه، بنکل يې کړ او خپل کور ته يې راوست. بيا هرڅه چې پېښ شوي وو حضرت يعقوب لابان ته بيان کړل. ١٤ لابان هغه ته وويل: <په رښتيا سره ته زما خپله وينه او خپل هډوکي يې.> حضرت يعقوب پوره يوه مياشت د هغه سره پاتې شو.

حضرت يعقوب د ليه او راحيل سره واده کوي

١٥ لابان حضرت يعقوب ته وويل: <آيا په دې خاطر چې ته زما خپل يې نو ماته به وړيا خدمت کوي؟ ووايه چې ته څومره مزدوري غواړې؟> ١٦ لابان دوه لورگانې درلودلې، د مشرې

نوم لیه او د کشرې نوم راحیل ؤ. (۱۷) د لیه سترگې ښکلې وې مگر راحیل ښایسته وه او ښکلې اندام یې درلود. (۱۸) حضرت یعقوب په راحیل باندې مین شوی ؤ او ویې فرمایل: <که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.>

(۱۹) لابان وویل: <دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه.>
(۲۰) نو حضرت یعقوب د راحیل دپاره اووه کاله خدمت وکړ، مگر دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول ځکه چې هغه د راحیل سره ډېره مینه درلودله.

(۲۱) نو حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: <هغه موده پوره شوې ده، اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.> (۲۲) نو لابان د هغه ځای ټول خلک راغونډ کړل او مېلمستیا یې ورکړه. (۲۳) خو کله چې شپه شوه، هغه د راحیل په ځای لیه حضرت یعقوب ته وروستله او حضرت یعقوب د هغې سره یوځای شو. (۲۴) لابان خپله وینځه زلفه خپلې لور لیه ته د نوکړې په توګه ورکړه. (۲۵) کله چې سهار شو حضرت یعقوب ته معلومه شوه چې هغه لیه وه. هغه لابان ته ورغی او ویې فرمایل: <زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحیل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟>

(۲۶) لابان ځواب ورکړ: <دلته زموږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور د مشرې څخه مخکې واده کړي.> (۲۷) صبر وکړه چې د لیه د واده اوومه ورځ پوره شي بیا به راحیل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوي.>

(۲۸) حضرت یعقوب قبوله کړه او د لیه سره یې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحیل هغه ته ورکړه. (۲۹) لابان خپله وینځه بله خپلې لور راحیل ته د نوکړې په توګه ورکړه. (۳۰) حضرت یعقوب د راحیل سره هم یوځای شو. په هغه باندې د لیه څخه راحیل ډېره ګرانه وه. هغه لابان ته اووه کاله نور خدمت وکړ.

٣١) كله چې خښتن وليدل چې حضرت يعقوب د ليه سره ډېره مينه نه كوي، خداى پاك هغې ته اولادونه وركړل، مگر راحيل شنه وه. (٣٢) ليه اميدواره شوه او زوى يې وزېراوه او په هغه باندي يې روښن نوم كېښود، ځكه هغې وويل: <خښتن زما سختي ليدلې ده. اوس به مې مېړه راسره مينه كوي.> (٣٣) هغه بيا اميدواره شوه، زوى يې وزېراوه او ويې ويل: <دا ځكه چې خښتن پوهيږي چې حضرت يعقوب زما سره مينه نه كوي، نو دا يې هم راکړ.> نو په هغه باندي يې شمعون نوم كېښود. (٣٤) هغه بيا اميدواره شوه او زوى يې وزېراوه، ويې ويل: <اوس به د خپل مېړه زړه ته ورنژدې شم، ځكه چې درې زامن مې ورته وزېرول.> نو په دې خاطر يې په هغه باندي لاوي نوم كېښود. (٣٥) هغه بيا اميدواره شوه او كله چې د هغې زوى پيدا شو، هغې وويل: <دا ځل به زه د خښتن ستاينه وكړم، نو هغې په هغه باندي يهودا نوم كېښود. وروسته له هغې څخه ليه د اولاد د زېرولو څخه ولوېدله.

٣٠) ١) كله چې راحيل وليدل چې د دې څخه د حضرت يعقوب هيڅ اولاد پيدا نه شو، نو په خپلې خور باندي يې بخيلي وكړه او حضرت يعقوب ته يې وويل: <ماته اولاد راکړه او كه نه، نو زه به مېړه شم.>

٢) حضرت يعقوب په راحيل باندي په قهر شو او ويې فرمايل: <زه خو خداى نه يم چې ته يې د اولاد راوړلو څخه بې برخې كړې يې.>

٣) نو هغې وويل: <دا زما وينځه بله ده. د هغې سره يوځاى شه ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېروي. په دې ډول به زه هم وكولى شم چې د هغې په وسيله مور شم.> (٤) نو خپله وينځه

بلهه يې ورکړه چې د هغه ښځه شي او حضرت يعقوب د هغې سره يوځای شو. (۵) بلهه اميدواره شوه او حضرت يعقوب ته يې زوی وزېراوه. (۶) نو راحيل وويل: <خدای پاک زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته يې زوی راکړ. > په دې خاطر يې په هغه باندي دان نوم کېښود. (۷) بلهه د راحيل وينځه بيا اميدواره شوه او د هغې څخه د حضرت يعقوب دوهم زوی پيدا شو. (۸) راحيل وويل: <د خپلې خور سره مې شخړه وکړه او زه بريالی شوم، > نو ځکه يې په هغه باندي نفتالي نوم کېښود.

(۹) کله چې ليه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدل، خپله وينځه زلفه يې حضرت يعقوب ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. (۱۰) د ليه د وينځې زلفې څخه د حضرت يعقوب زوی پيدا شو. (۱۱) ليه وويل: <زه بختوره يم، > نو ځکه يې په هغه باندي جاد نوم کېښود. (۱۲) د ليه د وينځې زلفې څخه د حضرت يعقوب بل زوی پيدا شو. (۱۳) ليه وويل: <زه څومره خوشاله يم! ټولې ښځې به وايي چې زه څومره خوشاله يم. > په هغه باندي يې اشير نوم کېښود.

(۱۴) د غنمو د لو کولو په وخت کې روبين پټيو ته لار او منډه غونډې يې وموندلې. هغه يې خپلې مور ليه ته راوړلې. راحيل ليه ته وويل: <د خپل زوی د منډه غونډو څخه يو څه ماته راکړه. >

(۱۵) مگر ليه هغې ته ځواب ورکړ: <آيا دا دې بس نه دی چې مېړه دې راڅخه واخيست؟ اوس غواړې چې زما د زوی منډه غونډې هم راڅخه واخلي؟ >

راحيل وويل: <ډېر ښه. هغه به نن شپه ستا د زوی د منډه غونډو په بدل کې ستا سره ځملي. >

(۱۶) نو کله چې ماښام حضرت يعقوب د پټيو څخه راغی، ليه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته يې وويل: <ته بايد نن شپه زما سره ځملي، ځکه چې د خپل زوی د منډه غونډو په بدل کې مې اخيستی يې. > نو حضرت يعقوب په هغه شپه له ليه سره ځملاست.

١٧) خدای پاک د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب پنځم زوی پیدا شو. ١٨) لیه وویل: <په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای پاک ماته اجر راکړ. > نو په هغه باندې یې یساکار نوم کېښود. ١٩) لیه بیا امیدواره شوه او حضرت یعقوب ته یې شپږم زوی وزېږاوه. ٢٠) هغې وویل: <خدای پاک ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، ځکه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي دي. > نو په هغه باندې یې زبولون نوم کېښود. ٢١) وروسته له هغه یې لور پیدا شوه او په هغې یې دینه نوم کېښود.

٢٢) بیا خدای پاک راحیل رایاده کړه، د هغې دعا یې قبوله کړه او هغې ته یې اولاد ورکړ. ٢٣) هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېږاوه. هغې وویل: <خدای پاک زما رسوایي لېرې کړه. > ٢٤) نو په هغه باندې یې یوسف نوم کېښود او ویې ویل: <څښتن دې بل زوی راته راکړي. >

د حضرت یعقوب رمې زیاتېږي

٢٥) وروسته له هغې چې راحیل حضرت یوسف وزېږاوه، حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: <ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. ٢٦) زما ښځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې څومره کار مې درته کړی دی. >

٢٧) مگر لابان هغه ته وویل: <که ته زما څخه خوشاله یې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسیله پوه شوم چې څښتن ستا په خاطر ماته برکت راکړی دی. ٢٨) خپله مزدوري دې ووايه، زه به یې درکړم. >

٢٩) حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: <ته پوهېږې چې څنگه مې درته کار کړی دی او څنگه مې

ستا رمې او پادې ساتلې دي. (۳۰) زما د راتلو څخه مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما ستا دپاره کړي دي خښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا شتمني ډېره زیاته شوې ده. اوس د دې وخت رارسېدلی چې د خپلې کورنۍ دپاره یو څه وکړم.

(۳۱) لابان پوښتنه وکړه: <تاته څه درکړم؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ماته هیڅ شی مه راکوه. که دا کار زما دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. (۳۲) اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وگرځم او د مېړو څخه هره یوه خالداره مېړه او هر توربخن وری او د وزو څخه هره خالداره وزه جدا کړم، نو دا به زما مزدوري وي. (۳۳) کله چې راشې او هغه مزدوري چې ماته یې راکوې وگورې نو په اسانۍ سره به درته معلومه شي چې زه صادق یم. که چېرې زما سره کومه وزه چې خالداره نه وي یا یو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شې چې هغه غلا شوی دی.>

(۳۴) لابان وویل: <زما خوښه ده، لکه څنګه چې تا وویل همداسې دې وي.> (۳۵) په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره وزان او ټولې برګې او خالداره وزې یا هغه وزې چې سپین رنگ یې درلود او ټول توربخن وري بېل کړل او هغه یې خپلو زامنو ته وسپارل. (۳۶) بیا لابان د خپلې رمې سره د حضرت یعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لاړ او حضرت یعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

(۳۷) حضرت یعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې څانګې راواخیستلې او د هغوی څخه یې پوستکي لېرې کړل او سپینې سپینې لیکې په کې رابنکاره شوې. (۳۸) نو هغه دا سپینې شوې څانګې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په اخورونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې نو یو د بل سره به جوړه کېدلې. (۳۹) او د څانګو په منځ کې به یو د بله سره

یوځای کېدلې او خطداره یا برگ او خالداره بچي به یې زېږول.

۴۰ حضرت یعقوب پسونه او مېرې د وزو څخه جدا کړل او د هغو مخونه یې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حیواناتو خواته کړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه یې د لابان د رمو څخه جدا کړلې.

۴۱ نو کله به چې قوي بنځینه حیوانات د نرو حیواناتو سره یوځای کېدل نو حضرت یعقوب به د اوبو په اخورونو کې د حیواناتو مخې ته هغه څانگې ایښودلې چې د څانگو په منځ کې یو د بله سره یوځای شي. ۴۲ خو که حیوانات به کمزوري وو نو څانگې به یې هلته نه ایښودلې. نو کمزوري به د لابان او قوي به د حضرت یعقوب شول. ۴۳ په دې ډول حضرت یعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وینځو، غلامانو، اوبنانو او خرو خاوند شو.

حضرت یعقوب د لابان څخه تښتي

۳۱ ۱ حضرت یعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ویلي دي چې <هرڅه چې زموږ د پلار سره وو هغه یعقوب واخیستل او دا ټوله شتمني یې زموږ د پلار د شتمني څخه په لاس راوړه.> ۲ هغه ولیدل چې د لابان رویه د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه ده. ۳ بیا خدای پاک حضرت یعقوب ته وفرمایل: <بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل یم.>

۴ نو حضرت یعقوب راحیل او لیبې ته خبر ولېږه چې صحرا ته یعنی هغه ځای ته راشي چې د هغه رمې په کې وې. ۵ حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <زه وینم چې ستاسو د پلار رویه زما سره د پخوا په شان دوستانه نه ده، مگر زما د پلار خدای زما سره مل دی. ۶ تاسې دواړه

پوهېرئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړی دی. (۷) سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټگي کړې ده او لس ځله يې زما مزدوري بدله کړه، مگر خدای پاک هغه پرېښود چې ماته زیان راورسوي. (۸) کله چې به لابان وویل: خالداره دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول. او چې کله به يې وویل: خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچي زېږول. (۹) نو خدای پاک ستاسو د پلار څخه رمې واخيستلې او ماته يې راکړې.

(۱۰) د بچيو د زېږولو په موسم کې ما يو ځلې خوب وليده. سترگې مې پورته کړې او ومې ليدل هغه وزان چې د وزو سره جوړه کېدل خطداره او خالداره وو. (۱۱) د خدای پاک فرېښتې په خوب کې راته وفرمايل: ای يعقوبه! ما ځواب ورکړ: زه حاضر يم. (۱۲) هغه وفرمايل: سترگې پورته کړه او وگوره. هغه ټول وزان چې د وزو سره جوړه کېږي ټول خالداره او خطداره دي، ځکه هرڅه چې لابان تا سره کړي دي هغه مې ليدلي دي. (۱۳) زه هماغه خدای يم چې په بيت ئيل کې تاته درښکاره شوم. په هغه ځای کې چې تا په هغې تېرې باندې د زيتون تېل واچول او زما دپاره دې نذر ورکړ. نو اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پيدا شوی يې.

(۱۴) راحيل او ليه حضرت يعقوب ته په ځواب کې وویل: <مونږ ته د خپل پلار څخه هيڅ شی په ميراث کې راپاتې نه دی. (۱۵) هغه زمونږ سره د پرديو په شان رويه کوي. هغه مونږ خرڅې کړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته ورکړل شوې وې ټولې يې خوړلې دي. (۱۶) هغه ټول دولت چې خدای پاک زمونږ د پلار څخه اخيستی دی هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دی. نو هرڅه چې خدای پاک درته فرمايلي دي هماغسې وکړه.>

(۱۷) نو حضرت يعقوب خپل اولادونه او خپلې ښځې په اوبنانو باندې سپرې کړې. (۱۸) هغه خپل ټول حيوانات مخکې کړل او هغه څه چې په بين النهرين کې يې گټلي وو ټول واخيستل ترڅو خپل پلار حضرت اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ لاړ شي. (۱۹) په هغه وخت کې چې لابان د خپلو

پسونو د سکولودلو دپاره تللی ؤ، راحیل د خپل پلار د کورنۍ بتان غلا کړل. (۲۰) حضرت یعقوب لابان وغولاوله ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نیت لري. (۲۱) هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنۍ سیمې په لور روان شول.

لابان حضرت یعقوب تعقیبوي

(۲۲) په دریمه ورځ لابان ته خبر ورسېد چې حضرت یعقوب تښتېدلی دی. (۲۳) هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې لاره ووهله او د جلعاد په غرنۍ سیمه کې هغه ته ورورسېد. (۲۴) مگر خدای پاک د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وفرمایل: <پام کوه چې یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايې او نه بد.> (۲۵) حضرت یعقوب د جلعاد په غرنۍ سیمه کې خپلې خېمې ودرولې وې چې لابان ورورسېد او لابان هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خېمې ودرولې.

(۲۶) لابان حضرت یعقوب ته وویل: <څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او زما لورگانې دې د جنګي بندیانو په شان بوتللي.> (۲۷) ولې دې زه وغولولم او په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشالی او په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت کړي وای. (۲۸) زه دې پرېښودم چې خپل لمسیان او لورگانې ښکل کړم او خدای پاماني ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. (۲۹) زه دا توان لرم چې زیان درورسوم، مگر ستا د پلار خدای تېره شپه ماته وویل چې پام کوه چې حضرت یعقوب ته هیڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايې او نه بد. (۳۰) اوس ته روان یې ځکه چې تا دا ارمان درلود چې بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شې، نو زما بتان دې ولې غلا کړي دي؟>

(۳۱) حضرت یعقوب لابان ته په ځواب کې وفرمایل: <زه ووبرېدم ځکه چې ما فکر وکړ چې

خپلې لورگاني به په زور زما څخه واخلي. (۳۲) خو که د هرچا سره دې خپل بتان پيدا کړل، هغه دې ووژل شي. زمونږ د خپلوانو په مخکې وگوره. که چېرې ستا کوم شی زمونږ سره وي، خپل ځان ته يې واخله. مگر حضرت يعقوب په دې باندې نه پوهېده چې راحيل هغه بتان غلا کړي وو.

(۳۳) نو لابان د حضرت يعقوب خېمې ته ننوت او هغه يې ولټوله. بيا د ليه خېمې ته او د دواړو وينځو خېمو ته ننوت او هيڅ يې پيدا نه کړل. بيا هغه د راحيل خېمې ته ننوت. (۳۴) راحيل بتان د اوبن د زين لاندې ايښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله، هيڅ يې ونه موندل. (۳۵) راحيل خپل پلار ته وويل: >پلاره، خفه نه شي. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی ځکه چې په ما باندې مياشتينی ناروغي راغلې ده.< لابان خېمه ولټوله خو بتان يې پيدا نه کړل.

(۳۶) حضرت يعقوب په قهر شو او د لابان سره يې شخړه وکړه او د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: >ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې يې؟ (۳۷) اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته يې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخ کې کېږده او پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو څخه کوم يو په حقه دی. (۳۸) شل کاله کيږي چې زه ستا سره وم. ستا مېرو او وزو بچي زيان نه کړل او ستا د رمو څخه مې يو پسه هم نه دی خوړلی. (۳۹) هغه حيوانات چې وحشي ځناورو به دارلي وو، هغه مې تاته نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپله گاللی دی او هغه چې د ورځې يا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بيه به دې زما څخه غوښتله. (۴۰) دا زما حال ؤ چې د ورځې په گرمۍ او د شپې په يخنۍ کې به ځورېدلې او خوب مې نه شو کولی. (۴۱) په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. څوارلس کاله مې ستا د لورگانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. (۴۲) که چېرې زما د نيکونو خدای، د حضرت ابراهيم او د حضرت اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په يقين سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای پاک زما سختی او د لاسونو خواري وليدله او تېره شپه يې ملامته کړې.<

د حضرت يعقوب او لابان ترمنځ تړون

٤٣) لابان حضرت يعقوب ته ځواب ورکړ: <دا بښځې زما لورگانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وینې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورگانې او د هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. ٤٤) زه تیار یم چې ستا سره یو تړون وکړم. رځئ چې د تیرو یوه ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زموږ تړون ریاډوي.>

٤٥) نو حضرت يعقوب تیره راواخیستله او هغه یې د یادگار په توګه ودروله. ٤٦) هغه خپلو خپلوانو ته وفرماییل چې تیرې راټولې کړي. نو هغوی تیرې راواخیستې او ډېری یې کړې. بیا حضرت يعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډۍ وخوړله. ٤٧) لابان په هغه باندې یجر سهدوتا نوم کېښود. مګر حضرت يعقوب هغه د جلعید په نوم یاد کړ. ٤٨) لابان وویل: <دا د تیرو ډېری به زموږ دواړو دپاره یو یادگار وي.> په دې خاطر هغه د جلعید په نوم یاده شوه. ٤٩) همدارنګه هغه د مصف په نوم هم یاده شوه ځکه چې لابان وویل: <کله چې مونږ یو د بل څخه جدا شو، نو څښتن دې زموږ دواړو ناظر اوسي. ٥٠) که ته زما د لورګانو سره بده رویه وکړې او یا نورې بښځې وکړې، حتی^۱ که زه له دې څخه خبر هم نه شم یاد ساته چې خدای پاک زما او ستا ترمنځ شاهد دی.>

٥١) همدارنګه لابان حضرت يعقوب ته وویل: <دا هغه ډېری او هغه یادګاري تیره ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. ٥٢) دا ډېری او دا تیره دواړه زموږ دپاره د یادگار په توګه دي. زه به د دې ډېری څخه ستا خواته نه درتېرېرم چې حمله درباندې وکړم او ته به د دې ډېری او د دې تیرې څخه نه راتېرېرې چې حمله راباندې وکړې. ٥٣) د حضرت ابراهیم او د ناحور خدای به زموږ ترمنځ قضاوت کوي.> بیا حضرت يعقوب د هغه خدای په نوم چې د هغه پلار حضرت اسحاق ورته عبادت کاوه، سخت قسم وخور چې په دې وعدې باندې به ودرېږي. ٥٤) حضرت يعقوب

هلته په هغې غرنۍ سيمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان يې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوی هلته شپه تېره کړه. (۵۵) لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسيان او لورگانې يې ښکل کړل، خدای پاماني يې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

حضرت يعقوب د عيسو سره د مخامخ کېدو دپاره تياری نيسي

۳۲ (۱) حضرت يعقوب هم په خپله مخه لار او د خدای پاک فرښتې ورسره مخامخ شوې. (۲) کله چې حضرت يعقوب هغوی وليدلې ويې فرمايل: <دا د خدای پاک کمپ دی.> نو د هغه ځای نوم يې محنايم کېښود.

(۳) حضرت يعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عيسو ته د اډوم خاورې ته استازي ولېږل. (۴) هغوی ته يې وفرمايل: <زما بادار عيسو ته ووايئ چې ستا غلام يعقوب داسې وايي: زه د لابان سره اوسېدم او تر اوسه پورې هلته پاتې وم.> (۵) زه د يادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وينځو خاوند شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پيغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړي.>

(۶) کله چې استازي بېرته حضرت يعقوب ته راستانه شول، هغوی وويل: <ستا ورور عيسو ته لارو او هغه د څلورسوه نفرو سره ستا د ليدلو دپاره راروان دی.> (۷) نو حضرت يعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، يادې او اوښان په دوه ډلو باندې ووېشل. (۸) هغه فکر وکړ: <که چېرې عيسو په اولنۍ ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولی شي چې وتښتي.>

(۹) بيا حضرت يعقوب دعا وکړه: <ای زما د پلار حضرت ابراهيم خدايه او زما د پلار حضرت اسحاق خدايه، ای څښتنه چې ماته دې وفرمايل: خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لار شه، زه به

تا خوشبخته کړم. (۱۰) زه د هغو ټولو مهربانيو او وفاداريو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله چې زه د اردن د سيند څخه تېرېدم، نو زما سره يوازې يوه امسا وه. او اوس زه د دوو لويو ډلو خاوند يم. (۱۱) اوس تاته سوال کوم چې ما د خپل ورور عيسو له لاسه وژغوره، ځکه زه وېرېرم چې هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به له بڼڅو او ماشومانو سره له منځه يوسي. (۱۲) بلکه هغه وعده راياده کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به بڼه کوي او زما اولاده به د درياب د شگړو په شان داسې زياتوي چې ونه شمېرل شي.

(۱۳) هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې يې درلودل د هغو څخه يې د خپل ورور عيسو دپاره سوغات انتخاب کړ: (۱۴) دوه سوه وزې او شل وزان، دوه سوه مېرې او شل پسونه، (۱۵) دېرش اوبڼې د هغو د بچيو سره، څلوېښت غواگانې او لس غوايان، شل خړې او لس خړه. (۱۶) هغوی يې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته يې وسپارل او هغوی ته يې وفرمايل: <زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله پرېږدئ.> (۱۷) حضرت يعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ: <څه وخت چې زما ورور عيسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دی؟ تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حيوانات د چا دي؟> (۱۸) بايد ووايي: دا ستا د غلام يعقوب دي او هغه يې د سوغات په توگه خپل بادار عيسو دپاره لېږلي دي او په خپله يعقوب هم زمونږ پسې راروان دی.> (۱۹) همدارنگه هغه دوهم، دريم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: <څه وخت چې د عيسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وايئ. (۲۰) خامخا ووايي چې ستا غلام يعقوب زمونږ پسې راروان دی.> ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسيله به چې مخکې مې لېږلي دي د هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم کېدای شي چې هغه ما وبخښي. (۲۱) نو د حضرت يعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لارل خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

حضرت یعقوب په فنیئیل کې غېږه نیسي

٢٢ په هماغه شپه حضرت یعقوب پاڅېد او خپلې دوه بڼځې، دوه وینځې او خپل یوولس زامن یې واخیستل او د یبوق د سیند په ګودر باندې پورې وتل. ٢٣ وروسته له دې چې هغوی یې د سیند څخه پورې ویستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېږله. ٢٤ نو حضرت یعقوب یوازې پاتې شو او یو نفر راغی او د هغه سره یې د سهار تر رڼایې پورې غېږه ونيوله. ٢٥ نو کله چې هغه نفر ولیدل چې په حضرت یعقوب باندې بری نه شي موندلی، نو د حضرت یعقوب په ورون باندې یې ګوزار وکړ او د هغه ورون له بنده وخت. ٢٦ نو بیا هغه سړي وویل: <ما پرېږده چې لاړ شم ځکه چې لمر په راختلو دی.>

لیکن حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ترڅو چې ماته برکت رانه کړې تا نه پرېږدم چې لاړ شي.>

٢٧ هغه نفر د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ستا نوم څه دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <یعقوب.>

٢٨ هغه نفر وویل: <له دې وروسته به نور ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه اسراییل به وي، ځکه چې

تا د خدای او انسان سره غېږه ونيوله او بریالی شوی.>

٢٩ حضرت یعقوب وفرمایل: <خپل نوم دې ماته ووايه.>

مګر هغه ځواب ورکړ: <ولې زما د نوم پوښتنه کوي؟> نو په هغه ځای کې یې حضرت یعقوب ته

برکت ورکړ.

٣٠) نو حضرت يعقوب وفرمايل: <خدای پاک مې مخامخ وليد او لا تر اوسه هم ژوندی پاتې يم.> نو حضرت يعقوب هغه خای د فنيئيل په نوم یاد کړ. (٣١) د لمرخاته په وخت کې هغه د فنيئيل څخه تېر شو او د خپل ورانه په سبب يې گوډ، گوډ تگ کاوه. (٣٢) په همدې خاطر اسراييليان تر نن ورځې پورې هغه پله چې د ورون د بنده پورې نښتې ده نه خوري، ځکه چې د حضرت يعقوب د ورانه همدې برخې گوزار خوړلی ؤ.

حضرت يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

٣٣) ١) حضرت يعقوب وليدل چې عيسو د خپلو څلورسوه نفرو سره راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه وينځو باندې تقسيم کړل. (٢) وينځې او د هغوی اولادونه يې مخکې کړل. ليه او د هغې اولادونه يې ورپسې کړل او راحيل او حضرت يوسف يې شاته کړل. (٣) په خپله حضرت يعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. څنگه چې خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځله يې ورته سجده وکړه. (٤) مگر عيسو په منډه د حضرت يعقوب هرکلي ته راغی او هغه يې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه يې د هغه د غاړې څخه راتاو کړل او ښکل يې کړ او دواړو وژړل. (٥) بيا عيسو شاوخوا وکتل او ښځې او ماشومان يې وليدل. هغه پوښتنه وکړه: <دا درسره څوک دي؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <دا زما اولادونه دي چې خدای پاک په خپل فضل ماته راکړي دي.> (٦) بيا وينځې د خپلو اولادونو سره راغلې او د احترام په خاطر يې خپل سرونه ټيټ کړل. (٧) بيا ليه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته حضرت يوسف او راحيل راغلل او ټولو خپل سرونه د احترام په خاطر ټيټ کړل.

٨) عيسو پوښتنه وکړه: <دا ټول حيوانات چې ماته دې رالېږلي دي د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ای باداره، دا د دې دپاره دي چې تاسو راباندې مهرباني وکړئ.>

۹ مگر عیسو وویل: <ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. تا سره چې هرڅه دي خپل ځان ته یې وساته.>

۱۰ حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <نه! که په ما باندې مهربانه شوی یې نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د منځ لیدل زما دپاره لکه د خدای پاک د منځ د لیدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په مهرباني سره قبول کړم. ۱۱ نو د مهرباني له مخې دا سوغاتونه چې ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه چې خدای پاک په ما باندې فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتیا لرم هغه ټول یې ماته راکړي دي.> حضرت یعقوب دومره ټینګار وکړ تر هغې چې عیسو هغه قبول کړل.

۱۲ عیسو وویل: <راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرګه کړم.>

۱۳ مگر حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: <زما بادار پوهیږي چې اولادونه مې کمزوري دي او زه باید په دې مېړو او غواګانو باندې چې لنگې دي پام وکړم. که چېرې هغه په یوه ورځ کې سختې وزغلولی شي، نو ټول حیوانات به مړه شي. ۱۴ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حیواناتو په قدم درځم ترڅو د خپل بادار سره په اډوم کې یوځای شم.>

۱۵ عیسو وویل: <نو بیا اجازه راکړه چې د خپلو نفرو څخه یو څو تنه ستا سره پرېږدم.>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <د دې حاجت نشته، ځکه زه یوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.> ۱۶ په هماغه ورځ عیسو په خپله لاره روان شو او بېرته اډوم ته ستون شو. ۱۷ مگر حضرت یعقوب سوکوت ته لاړ او هلته یې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حیواناتو دپاره یې خپرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم یاد کړای شو.

١٨ نو حضرت يعقوب د بين النهرين څخه په سلامتۍ سره د شكيم ښار ته چې په كنعان كې دى راغى او ښار ته نژدې يې په يو ځاى كې خېمې ودرولې. ١٩ هغه ځمكه چې په هغې كې يې خېمې ودرولې وې، هغه يې د شكيم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپينو زرو په سلو سكو واخيستله. ٢٠ هلته هغه د قربانۍ ځاى جوړ كړ او هغه يې د ايل الوهي اسراييل په نوم ياد كړ.

د دينه بې عزته كېدل

٣٤ ١ يوه ورځ د حضرت يعقوب او ليه لور دينه د ځينو كنعاني ښځو د ليدلو دپاره لاړه. ٢ حوي حمور د هغې سيمې مشر ؤ. د هغه زوى شكيم دينه وليدله، هغه يې راوښوله او بې عزته يې كړه. ٣ د هغه زړه د حضرت يعقوب لور دينه يووړ او په هغې باندې مين شو. هغه هڅه كوله چې د هغې زړه لاس ته راوړي. ٤ شكيم خپل پلار حمور ته وويل: <دا نجلى ماته وكړه.>

٥ حضرت يعقوب خبر شو چې د هغه لور دينه بې عزته شوې ده. مگر څرنگه چې د هغه زامن د خپلو يادو سره په صحرا كې وو، نو د هغوى تر راتللو پورې يې هيڅ ونه كړل. ٦ د شكيم پلار حمور راغى چې د حضرت يعقوب سره خبرې وكړي. ٧ د حضرت يعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنگه چې هغوى واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشيني او سخت په قهر شول ځكه چې شكيم داسې كار كړى ؤ چې د كولو نه ؤ. هغه د حضرت يعقوب د لور په بې عزته كولو سره د اسراييلو د قوم سپكاوى كړى ؤ. ٨ حمور هغه ته وويل: <زما زوى شكيم ستا په لور باندې مين شوى دى. اجازه وركړئ چې د هغې سره واده وكړي. ٩ زمونږ سره خپلوي وكړئ. خپلې لورگانې مونږ ته راكړئ او زمونږ لورگانې خپلو ځانونو ته وكړئ. ١٠ تاسو كولى شئ چې دلته په دې وطن كې زمونږ سره واوسېږئ او په هرځاى كې چې وغواړئ هلته اوسېدلى شئ. ازاد كاروبار په كې وكړئ او د جايداد خاوندان شئ.>

۱۱) بيا شکيم د دينه پلار او ورونو ته وويل: <په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به يې درکړم. ۱۲) ماته ووايئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زيات مهر چې غواړئ هم هغه شان يې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به يې درکړم. يوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.>

۱۳) د حضرت يعقوب زامنو د شکيم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دينه يې بې عزته کړې وه. ۱۴) هغوی ته يې وويل: <مونږ داسې کار نه شو کولی. مونږ نه شو کولی خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت شوی نه وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. ۱۵) مونږ په يو شرط ستاسو سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارينه دې زمونږ په شان سنت شي. ۱۶) هغه وخت به خپلې لورگانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورگانې به خپلو ځانونو ته وکړو او ستاسو سره به يوځای واوسېږو او يو قوم به شو. ۱۷) مگر که چېرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شی، مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.>

۱۸) دا شرط حمور او د هغه زوی شکيم ته مناسب ښکاره شو. ۱۹) هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ ځکه چې هغه د حضرت يعقوب په لور باندې مين ؤ. هغه د خپل پلار په کورنۍ کې ترټولو عزتمن سړی ؤ.

۲۰) حمور او د هغه زوی شکيم د ښار دروازې ته چې د غونډې ځای ؤ لاړل او د ښار د خلکو سره يې خبرې وکړې. ۲۱) هغوی وويل: <دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره کې واوسېږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه ده. مونږ کولی شو چې د دوی د لورگانو سره ودونه وکړو او دوی کولی شي چې زمونږ د لورگانو سره ودونه وکړي. ۲۲) نو هغوی زمونږ سره يوازې په دې شرط جوړه کوي چې زمونږ سره واوسېږي او راسره يو قوم شي، چې زمونږ ټول نارينه د دوی په شان سنت شي. ۲۳) آيا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او

د هغوی نور شیان به زمونږ نه شي؟ نو راځئ چې د دوی سره موافقه وکړو چې زمونږ سره واوسېږي. < ٢٤ > ټولو ښاريانو د حمور او د هغه د زوی شکیم وړاندیز قبول کړ او د ښار ټول نارینه سنت شول.

٢٥ په دریمه ورځ چې ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد کې وو، د حضرت یعقوب دوه زامنو یعنې د دینه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې واخیستلې او بې له دې چې څوک ورباندې پوه شي ښار ته ننوتل او ټول نارینه یې ووژل، چې په هغو کې حمور او د هغه زوی شکیم هم شامل وو. هغوی دینه د شکیم د کور څخه واخیستله او لارل. ٢٧ د حضرت یعقوب نور زامن په مړو باندې راوختل او ښار یې لوټ کړ، ځکه چې د هغوی خور هلته بې عزته شوې وه. ٢٨ د هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټیو کې وو، هغه یې واخیستل. ٢٩ د هغوی ټوله شتمني یې واخیستله او اولادونه او ښځې یې اسیران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه یې لوټ کړل.

٣٠ حضرت یعقوب شمعون او لاوي ته وفرمایل: <تاسو زه د تکلیف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانیان، فرزبان او همدارنگه د دې خاورې نور اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه ډېر نفر نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد سره راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنۍ به له منځه لاړه شي.>

٣١ مگر هغوی ځواب ورکړ: <آیا دا لازمه وه چې هغه دې زمونږ د خور سره د یوې فاحشې په شان رویه وکړي؟>

۳۵ ﴿۱﴾ خدای پاک حضرت یعقوب ته وفرمایل: >پاخه او بیت ئیل ته لار شه او هلته اوسپره. ما یعنی خپل خدای ته چې تاته په هغه وخت کې چې د خپل ورور عیسو خخه تښتېدلې ښکاره شو، د قربانی های جوړ کړه.<

﴿۲﴾ نو حضرت یعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو وفرمایل: >هغه بتان چې ستاسو سره دي هغه لېرې وغورزوئ. خپل ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغوندئ. ﴿۳﴾ راحی چې بیت ئیل ته لار شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانی های جوړ کړو چې زما سره یې د سختۍ په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی یم زما سره مل ؤ. ﴿۴﴾ نو هغوی ټول بتان او همدارنگه هغه غوږوالی چې د هغوی په غوږونو کې وې حضرت یعقوب ته ورکړې او حضرت یعقوب هغه په شکیم کې د خپړۍ د ونې لاندې ښخ کړل.

﴿۵﴾ هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای پاک وېره راغله. نو ځکه هیچا هغوی تعقیب نه کړل. ﴿۶﴾ حضرت یعقوب د خپلو ټولو خلکو سره لوز ته چې بیت ئیل دی او د کنعان په خاوره کې دی راغی. ﴿۷﴾ هلته هغه د قربانی های جوړ کړ او هغه های یې د بیت ئیل د خدای په نوم یاد کړ، ځکه په هغه های کې چې کله حضرت یعقوب د خپل ورور عیسو خخه تښتېده، خدای پاک خپل ځان هغه ته ښکاره کړی ؤ. ﴿۸﴾ د ربکا دایي دپوره مړه شوه او د بیت ئیل خخه ښکته د خپړۍ د ونې لاندې یې ښخه کړه. نو هغه د ژړا د خپړۍ د ونې په نوم یاده شوه.

﴿۹﴾ کله چې حضرت یعقوب د بین النهرین خخه بېرته راستون شو، نو خدای پاک یو ځل بیا هغه ته ښکاره شو او برکت یې ورته ورکړ. ﴿۱۰﴾ خدای پاک هغه ته وفرمایل: >ستا نوم یعقوب دی. مگر له دې وروسته دې ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه ستا نوم دې اسراییل وي.< نو د هغه نوم یې

اسرائيل کېښود. (۱۱) خدای پاک هغه ته وفرمايل: >زه مطلق قادر خدای یم، د زیاتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پیدا شي او ستا د نسل څخه به پادشاهان پیدا شي. (۱۲) هغه ځمکه چې ابراهیم او اسحاق ته مې ورکړې ده تاته او ستا څخه وروسته به یې ستا اولادې ته ورکړم. < (۱۳) نو خدای پاک له هغه ځای څخه چې د هغه سره یې خبرې وکړې پورته وخوت. (۱۴) حضرت یعقوب په هغه ځای کې چې خدای پاک ورسره خبرې کړې وې یوه یادگاري تیره ودروله او په هغې باندې یې د څښلو نذرانه او د زیتون تېل واچول. (۱۵) حضرت یعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای پاک ورسره خبرې کړې وې، بیت ئیل کېښود.

د راحیل مړینه

(۱۶) نو بیا هغوی د بیت ئیل څخه کډه وکړه. افراتي ته یو څه فاصله پاتې وه چې د راحیل د ماشوم د زېږولو وخت راوړسېد او د هغې تکلیف زیات شو. (۱۷) څرنگه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکلیف کې وه، نو د هغې دایي ورته وویل: >راحیل، مه وپېرېره دا دې بل زوی دی. < (۱۸) مگر هغه د مړینې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې یې د هغه نوم بن اوني وباله.

(۱۹) نو راحیل مړه شوه او هغه یې د افراتي لارې ته نژدې چې اوس د بیت لحم په نوم یادېږي ښخه کړه. (۲۰) حضرت یعقوب د هغې په قبر باندې یادگاري تیره ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحیل د قبر نښه ده. (۲۱) نو حضرت یعقوب بیا کډه وکړه او د عیدر د برج بلې خواته یې خپلې څېمې ودرولې.

د حضرت یعقوب زامن

۲۲ هغه وخت چې حضرت یعقوب په هغې سیمه کې اوسېده، روپین لار او د خپل پلار د وینځې بلهې سره یې زنا وکړه او حضرت یعقوب د دې څخه خبر شو.

حضرت یعقوب دولس زامن درلودل. ۲۳ د لیه زامن: روپین د حضرت یعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، یهودا، یساکار او زبولون. ۲۴ د راحیل زامن: حضرت یوسف او بنیامین. ۲۵ د راحیل د وینځې بلهه زامن: دان او نفتالي. ۲۶ د لیه د وینځې زلفه زامن: جاد او اشیر. دا د حضرت یعقوب زامن وو چې په بین النهرین کې زېږېدلي وو.

د حضرت اسحاق وفات کېدل

۲۷ حضرت یعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته چې قریه اربع (حبرون) ته نژدې په ممري کې ؤ یعنې هغه ځای ته چې حضرت ابراهیم او حضرت اسحاق په کې اوسېدل راغی. ۲۸ حضرت اسحاق یوسلو اتیا کاله ژوند وکړ. ۲۹ هغه په پاڅه عمر کې وفات شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. د هغه زامنو عیسو او حضرت یعقوب هغه ښځه ښځه وکړ.

د عیسو اولاده

(اول تواریخ ۱: ۳۴ - ۳۷)

۳۶ ۱ دا د عیسو اولاده ده (عیسو د ادوم په نوم هم یادېده). ۲ عیسو د کنعاني ښځو سره ودونه وکړل: عاده د حیتي ایلون لور، اهو لیبامه چې د عنا لور او د حوي صبعون لمسی وه ۳ او بسمه چې د حضرت اسماعیل لور او د نبایوت خور وه. ۴ عاده الیفاز او بسمې رعوئیل وزېږاوه.

٥) اهو لييامه يعوش، يعلام او قورح وزېرول. دا د عيسو زامن وو چې په کنعان کې زېرېدلي وو.

٦) عيسو خپلې بنځې، زامن، لورگانې او د خپلې کورنۍ ټول خلک او همدارنگه خپلې ټولې رمې

او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې لاس ته راوړي وو واخيستل او د خپل ورور حضرت يعقوب څخه لږ څه لېرې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. ٧) هغه لار ځکه هغه ځمکه چې حضرت يعقوب او هغه په کې اوسېدل دومره پراخه نه وه چې دواړه سره يوځای واوسېږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او پادې درلودلې. ٨) نو عيسو د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

٩) دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. ١٠) د عيسو د زامنو نومونه

دا دي: اليغاز د عيسو د بنځې عاده زوی او رعوييل د عيسو د بنځې بسمې زوی. ١١) د اليغاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. ١٢) تمناع د عيسو د زوی اليغاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د بنځې عادي لمسيان وو. ١٣) د رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

١٤) اهو لييامه د عنا لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

١٥) د عيسو په اولادې کې دغه قبيلوي مشران وو: د عيسو د مشر زوی اليغاز زامن: تيمان، اومار،

صفو، قناز، ١٦) قورح، جعتام او عماليق. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د اليغاز د اولادې څخه دي او دوی د عادي لمسيان وو.

١٧) د عيسو د زوی رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو

چې د رعوييل د اولادې څخه دي. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

١٨ د عيسو د بنځې اهو لييامه زامن: يعوش، يعلام او قورح. دا هغه قبيلوي مشران وو چې د عنا د لور يعنې د عيسو د بنځې اهو لييامه د اولادې څخه دي. ١٩ دا ټولې قبيلې د عيسو د اولادې څخه وې.

د سعير اولاده

(اول تواريخ ١: ٣٨ - ٤٢)

٢٠ دا د سعير حوري زامن وو چې په هغې سيمه کې اوسېدل: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ٢١ ديشون، ايسر او ديشان. دا په ادوم کې د سعير زامن او د حوريانو مشران وو.

٢٢ د لوطان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوطان خور وه.)

٢٣ د شوبال زامن: علوان، مناحت، عيبال، شفو او اونام.

٢٤ د صبعون زامن: ايه او عنا. (دا هماغه عنا دی، کله چې هغه د خپل پلار صبعون خره خرول، نو په دېننه کې يې د تودو اوبو چينې وموندلې.) ٢٥ د عنا اولادونه: ديشون او اهو لييامه د عنا لور. ٢٦ د ديشون زامن: حمدان، اشبان، يتران او کران.

٢٧ د ايسر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ٢٨ د ديشان زامن: عوص او اران.

٢٩ دا د حوريانو مشران وو: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ٣٠ ديشون، ايسر او ديشان. دا د حوريانو قبيلې وې چې د ادوم په خاوره کې اوسېدلې.

۳۱- ۳۹ له دې څخه مخکې چا په اسراییلو باندې پادشاهي نه وه کړې چې دغو پادشاهانو د ادوم په هېواد باندې پادشاهي وکړه:

بالع د بعور زوی چې د دینهابه څخه ؤ.
یوباب د زارح زوی چې د بصري څخه ؤ.
حوشام چې د تیمان د هېواد څخه ؤ.
حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه مدیانیانو ته د موآب په خاوره کې په جگره کې ماتي ورکړه).
سمله چې د مسریقه څخه ؤ.
شائول چې د رحوبوت د ښار څخه ؤ او دا ښار د سیند په غاړه پروت دی.
بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.
حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د ښځې نوم مهیطبئیل ؤ چې د مطرد لور وه او د میذهب لمسی وه).

۴۰- ۴۳ دا د هغو قبیلوي مشرانو نومونه دي چې د عیسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، یتیت، اهو لیبامه، ایله، فینون، قناز، تیمان، مبصار، مجدئیل او عیرام. هغه سیمه چې دا هره قبیله په کې اوسېدله، د هماغې قبیلې په نوم یادېدله.

۳۷

حضرت يعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی ؤ. (۱) دا د حضرت يعقوب د کورنۍ قصه ده.

حضرت يوسف او ولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره يې چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. حضرت يوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د خرابو کارونو څخه خبراوه.

حضرت يعقوب د حضرت يوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زياته مينه کوله ځکه چې هغه ورته په زوروالي کې پيدا شوی ؤ. د هغه دپاره يې بنکلې چينه جوړه کړه چې اوږده لستونې يې درلودل. (۲) کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د حضرت يوسف سره د هغوی څخه زياته مينه کوي، نو د حضرت يوسف څخه يې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه يې ورسره خبرې نه کولې.

يوه شپه حضرت يوسف خوب وليد او هغه يې خپلو ورونو ته بيان کړ، نو د هغوی کينه د حضرت يوسف سره نوره هم زياته شوه. (۳) هغوی ته يې وفرمايل: >ما چې کوم خوب ليدلی دی هغه ته غوږ ونيسئ. (۴) مونږ په پټي کې د غلو دانو گېډۍ ترلې او ناخاپه زما گېډۍ پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو گېډۍ زما د گېډۍ په شاوخوا باندې راټولې شوې او هغې ته يې سجده وکړه.<

د هغه ورونو پوښتنه وکړه: >آيا ته غواړې چې پادشاه شې او په مونږ باندې حکومت وکړې؟< نو د حضرت يوسف د خوبونو په سبب او د هغو شيانو له کبله چې د هغوی په باره کې يې وفرمايل د هغه د ورونو کينه نوره هم زياته شوه.

٩) بيا حضرت يوسف بل خوب وليده او خپلو ورونو ته يې بيان كړ: <ما بل خوب وليده چې په هغه كې لمر، سپوږمۍ او يوولس ستورو ماته سجده كوله.>

١٠) هغه دا خوب خپل پلار ته هم بيان كړ. د هغه پلار هغه وراڼه او ويې فرمايل: <دا څه قسم خوب دى چې تا ليدلى دى؟ آيا په رښتيا سره به زه، ستا مور او ستا ورونه تاته راځو او سجده به درته كوو؟> ١١) د حضرت يوسف ورونو د هغه سره كينه راواخيستله، مگر د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن كې وساتله.

حضرت يوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅيږي

١٢) يوه ورځ د حضرت يوسف ورونه د رمو د څرولو دپاره شكيم ته لاړل. ١٣) حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <ستا ورونه شكيم ته نژدې رمې څروي. زه غواړم چې تا هغوى ته ورولېږم.> هغه ځواب وركړ: <ډېره ښه ده.>

١٤) د هغه پلار وويل: <لاړ شه او وگوره چې ستا ورونه روغ رمې دي او رمې روغې جوړې دي كه نه، ماته بهرته خبر راوړه.> نو هغه يې د حبرون له درې څخه ولېږه. حضرت يوسف شكيم ته ورسېده ١٥) او په صحرا كې شاوخوا سرگردانه گرځېده. يو سړي هغه وليده او پوښتنه يې وړڅخه وكړه: <څه شى لټوي؟>

١٦) هغه ځواب وركړ: <زه خپل ورونه لټوم. آيا ماته ويلي شې چې هغوى چېرته خپلې رمې څروي؟>

١٧) هغه سړي ځواب وركړ: <هغوى پخوا له دې ځايه تللي دي. د هغوى څخه مې واورېدل چې

ويل يې، راحئ چې دوتان ته خو. نو حضرت يوسف خپلو ورونو پسې لاړ او په دوتان کې يې هغوی پیدا کړل. (۱۸) هغوی حضرت يوسف له لېرې وليده او مخکې له دې چې حضرت يوسف دوی ته ورورسېږي، هغوی ورته دسيسه جوړه کړه چې ويې وژني. (۱۹) هغوی يو او بل ته سره وويل: >هغه دی، خوب ليدونکی راروان دی. (۲۰) راحئ چې هغه ووژنو او په يو کوهي کې يې وغورزوو او وبه وايو چې هغه يو دارونکي خنور وخور. بيا به وگورو چې د هغه خوبونه څنگه کيږي.<

(۲۱) کله چې روپين دا خبره واورېدله، هڅه يې وکړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص کړي، نو هغه وويل: >هغه به نه وژنو.< (۲۲) روپين هغوی ته وويل: >وينه مه تويوئ. هغه په دې کوهي کې چې دلته په دې دښته کې دی وغورزوئ، خو لاس ورته مه اچوئ.< هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې حضرت يوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته يې خپل پلار ته بوځي. (۲۳) نو کله چې حضرت يوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې چپنه چې اوږده لستونې يې درلودل وويستله. (۲۴) هغه يې ونيوه او په کوهي کې يې وغورزاوه. کوهی وچ و او اوبه په کې نه وې.

(۲۵) په هغه وخت کې چې دوی ډوډۍ خوړله، ناڅاپه يې وليدل چې د اسماعيليانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوبنان په مسالو، ملهمو او کنډ باندې بار وو او روان وو چې هغه مصر ته يوسي. (۲۶) يهودا خپلو ورونو ته وويل: >د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه گټه راورسېږي؟ (۲۷) راحئ چې هغه په اسماعيليانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زيان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وينه او خپل هډوکي دی.< د هغه ورونه په دې رضا شول. (۲۸) نو کله چې سوداگران تېرېدل، د هغه ورونو حضرت يوسف له کوهي څخه راويست او هغه يې په اسماعيليانو باندې په شل مثقاله سپينو زرو خرڅ کړ. هغوی حضرت يوسف مصر ته يووړ.

٢٩) کله چې روبین بېرته کوهي ته راغی او ويې وليدل چې حضرت يوسف هلته نشته، نو له غمه يې خپل کالي وشکول. (٣٠) هغه بېرته خپلو ورونو ته ورغی او ويې ويل: <هلک هلته نشته، څه وکړم؟>

٣١) بيا هغوی يو وز حلال کړ او د حضرت يوسف چپنه يې د هغه په وينه کې غوټه کړه. (٣٢) هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته يوړله او ويې ويل: <دا مونږ وموندله. وگوره چې دا ستا د زوی ده که نه.>

٣٣) حضرت يعقوب هغه وپېژندله او ويې فرمايل: <دا زما د زوی چپنه ده! کوم دارونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتيا سره يوسف ټوټې ټوټې شوی دی.> (٣٤) نو حضرت يعقوب له خفگانه خپل کالي وشکول. د وير کالي يې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. (٣٥) د هغه ټول زامن او لورگانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، مگر هغه دا تسلي ونه منله او ويې فرمايل: <د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.> نو پلار يې د هغه دپاره وژړل.

٣٦) په هغه وخت کې سوداگرانو حضرت يوسف په مصر کې په فوطيفار باندې چې د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د گارډ قوماندان ؤ خرڅ کړ.

يهودا او تامار

٣٨) ١) داسې وشول چې په هغه وخت کې يهودا خپل وروڼه پرېښودل او د حيره په نوم يو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه ؤ پاتې شو. (٢) هلته يهودا د شوعه په نوم د يو کنعاني د لور سره مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وکړ او ورسره يوځای شو. (٣) هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې غير نوم کېښود. (٤) هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې

وزېراوه. په هغه باندې يې اونان نوم کېښود. (٥) هغې بل زوی وزېراوه او په هغه باندې يې شيله نوم کېښود. يهودا په کزيب کې ؤ چې هلک پيدا شو.

(٦) يهودا خپل مشر زوی ته ښځه وکړه او د هغې نوم تامار ؤ. (٧) د غير رويه د خښتن په نظر کې خرابه وه. نو خښتن هغه مړ کړ. (٨) هغه وخت يهودا د غير ورور اونان ته وويل: <لار شه او د خپل ورور د کونډې سره يوځای شه او د مېړه د ورور په توگه دې خپل مسئوليت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.> (٩) مگر اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې وربندارې سره ځملاست، خپل ځان به يې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه يې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. (١٠) څه چې هغه کول هغه د خښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو خښتن هغه هم وواژه. (١١) نو يهودا خپلې نرور تامار ته وويل: <د خپل پلار په کور کې د کونډې په توگه اوسېره تر هغې پورې چې زما زوی شيله لوی شي.> ځکه هغه وپرېده چې شيله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاره چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

(١٢) څه موده وروسته د يهودا ښځه يعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو يهودا د خپل دوست حيره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولودل کېدل لار. (١٣) کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تمنې ته روان دی، (١٤) نو هغې خپل د کونډتوب کالي وويستل، خپل مخ يې په څادر کې پټ کړ او د عيناييم په دروازه کې چې د تمنې په لاره کې وه کېښناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د يهودا کشر زوی غټ شوی ؤ، مگر يهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي.

(١٥) کله چې يهودا هغه وليدله، په هغې يې د فاحشې گمان وکړ، ځکه چې مخ يې پټ ؤ. (١٦) هغه پوه نه شو چې هغه د ده نرور ده. هغه د لارې په غاړه باندې هغې ته ورغی او ويې ويل: <راشه،

چې درسره څلمم.<

هغې پوښتنه وکړه: <ماته به څه راکړې چې درسره څلمم؟>

١٧ هغه وويل: <زه به د خپلې رمې څخه تاته يو سپرلی درولېرم.>

هغې پوښتنه وکړه: <تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د ضمانت په توگه پرېږدې؟>

١٨ هغه وويل: <څه شی درته د ضمانت په توگه درکړم؟>

هغې ځواب ورکړ: <مهر، د هغه مزی او دا امسا چې ستا په لاس کې ده.> نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره څملاست او تامار د هغه څخه اميدواره شوه. ١٩ تامار کور ته لاړه. خپل څادر يې لېرې کړ او خپل د کونډتوب کالي يې واغوستل.

٢٠ نو يهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سپرلی ورولېږه ترڅو د هغې ښځې څخه د ضمانت شيان بېرته واخلي. مگر هغه يې پيدا نه کړه. ٢١ ده د عنايم له خلکو څخه پوښتنه وکړه: <هغه فاحشه چې دلته په لاره کې ناسته وه چېرته ده؟>

هغوی وويل: <دلته هيڅ وخت فاحشه ښځه نه وه.>

٢٢ هغه بېرته يهودا ته ورغی او ويې ويل: <ما هغه پيدا نه کړه. برسېره پردې د هغه ځای خلکو وويل: دلته هيڅ فاحشه ښځه نه وه.>

٢٣ نو يهودا وويل: <پرېږده چې هغه شيان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلکو د

خندا شو. دا دی ما هغې ته دغه سپرلی ورولپړه مگر تا هغه پیدا نه کړه.<

۲۴) درې میاشتي پس یهودا ته خبر ورسېد: <ستا نرور تمار د یوې فاحشي په شان عمل کړی دی او هغه اوس امیدواره ده.>

یهودا وویل: <هغه بیرون راوباسئ او ویې سوزوئ چې مړه شي.>

۲۵) چې څنگه یې هغه بیرون راوویستله، خپل خسر ته یې پیغام ورولپړه ویې ویل: <زه د هغه سړي څخه امیدواره شوی یم کوم چې د دې شیانو خاوند دی.> هغې زیاته کړه: <وگوره. دا مهر، د هغه مزی او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.>

۲۶) یهودا هغه وپېژندل او ویې ویل: <هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ کې ناکام شوم. ما باید هغه خپل زوی شپله ته واده کړې وای.> یهودا بیا د هغې سره یوځای نه شو.

۲۷) کله چې د تمار د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، نو د هغې په گېډه کې غبرگوني وو. ۲۸) د زېږولو په وخت کې د هغو څخه یو خپل لاس راوویست نو دایې یو سور مزی واخیست او د هغه په مړوند باندې یې وتاړه او ویې ویل: <دا اول راووت.> ۲۹) خو کله چې هغه خپل لاس بېرته کش کړ د هغه ورور راووت او هغې وویل: <ته څرنگه راووتلې!> او په هغه باندې یې فارص نوم کېښود. ۳۰) پس له هغې د هغه ورور چې په مړوند باندې یې سور مزی ؤ راووت او هغه یې د زارح په نوم یاد کړ.

حضرت یوسف او د فوطیفار بنځه

۳۹) اسماعیلیانو حضرت یوسف مصر ته یووړ او په فوطیفار باندې یې خرڅ کړ چې

نوموړی د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د ګارډ قوماندان ؤ. (۲) څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او هغه یې بریالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. (۳) بادار یې ولیدل چې څښتن د حضرت یوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. (۴) فوطیفار د هغه څخه خوشاله ؤ او هغه یې خپل شخصي نوکر ونيوه او هرڅه چې یې خپل کور کې درلودل، ټول یې هغه ته وسپارل. (۵) د هماغه وخت څخه څښتن د حضرت یوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شیانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. (۶) فوطیفار چې هرڅه درلودل هغه یې حضرت یوسف ته وسپارل چې څارنه یې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هیڅ شي سره کار نه درلود.

حضرت یوسف ډېر ښایسته ؤ او ښکلی اندام یې درلود. (۷) څه موده وروسته د حضرت یوسف سره د فوطیفار د ښځې مینه پیدا شوه او ورته ویې ویل: <راشه، زما سره ځمله.> (۸) مګر هغه انکار وکړ او هغې ته یې وفرمایل: <ګوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په باره کې هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته یم. هرڅه چې هغه یې لري ماته یې راسپارلي دي.> (۹) زه په دې کور کې داسې اختیار لرم لکه څنګه چې هغه یې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه یې، نور هیڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بیا زه څنګه کولی شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای پاک په مقابل کې ګناه وکړم؟> (۱۰) که څه هم هغې به هره ورځ حضرت یوسف ته خبرې کولې، خو هغه له دې څخه انکار کاوه چې د هغې سره ځملي او یا دې ورنژدې شي.

(۱۱) مګر یوه ورځ کله چې حضرت یوسف کور ته ننوت چې خپل کار وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هیڅ څوک نه ؤ. (۱۲) هغې حضرت یوسف له چپنې څخه ونيوه او ورته ویې ویل: <زما سره ځمله.> مګر هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه دباندې وتښتېد. (۱۳) کله چې هغې ولیدل چې هغه خپله چپنه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، (۱۴) نو د خپل کور نوکرانو ته یې غږ وکړ او ویې ویل: <ګورئ! دغه عبرانی سړی زما

مېړه کور ته راوستی دی چې زمونږ بې عزتي وکړي. هغه زما کوټې ته رانوت چې ما بې عزته کړي، مگر ما په لوړ اواز سره چيغې ووهلې. (۱۵) کله چې هغه زما چيغې واورېدلې، هغه وتښتېد او خپله چپنه يې زما سره پرېښودله.

(۱۶) هغې د حضرت يوسف چپنه د ځان سره وساتله تر هغې پورې چې مېړه يې کور ته راغی. (۱۷) بيا هغې فوطيفار ته دا قصه بيان کړه: >هغه عبرانی غلام چې مونږ ته دې راوستی دی، زما کوټې ته رانوت چې ما بې عزته کړي. (۱۸) مگر څنگه چې ما د مرستې دپاره چيغې ووهلې، خپله چپنه يې زما سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.

(۱۹) کله چې د حضرت يوسف بادار دغه قصه واورېدله چې د هغه ښځې ورته بيان کړه، هغه د قهره سور شو. (۲۰) د حضرت يوسف بادار هغه ونيوه او په هغه زندان کې يې واچاوه چې د پادشاه بنديان به په کې ساتل کېدل او هغه هلته پاتې شو. (۲۱) مگر څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ. هغه ته يې برکت ورکړ، نو د زندان رئيس د هغه څخه خوشاله ؤ. (۲۲) هغه حضرت يوسف د نورو ټولو بنديانو مشر کړ او هغه ته يې د هغو ټولو کارونو مسؤليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. (۲۳) د زندان رئيس د هغه څه په هکله چې حضرت يوسف ته سپارل شوي وو اندېښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د حضرت يوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

حضرت يوسف د بنديانو خوبونه تعبيريوي

۴۰ (۱) څه موده وروسته د مصر د پادشاه يعني فرعون د ساقيانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پادشاه په مقابل کې غلطي وشوه. (۲) فرعون په دې دواړو درباريانو باندې په قهر شو (۳) او هغوی يې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د گارډ د قوماندان په کور کې ؤ يعني په هماغه

زندان کې چې حضرت يوسف په کې بندي ؤ. ﴿٤﴾ هغوی زیات وخت په زندان کې تېر کړ او د گارډ قوماندان هغوی حضرت يوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

﴿٥﴾ د ساقیانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو په یوه شپه دواړو خوب ولید او هر یو خوب خپله معنی^۱ درلودله. ﴿٦﴾ کله چې سهار حضرت يوسف هغوی ته ورغی، ویې لیدل چې هغوی خفه وو. ﴿٧﴾ نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاسو نن ولې دومره خفه یی؟>

﴿٨﴾ هغوی ځواب ورکړ: <مونږ دواړو خوبونه لیدلي دي، مگر څوک نشته چې هغه تعبیر کړي.>

حضرت يوسف هغوی ته وفرمایل: <د خوبونو تعبیرول د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووايي.>

﴿٩﴾ نو د ساقیانو مشر خپل خوب حضرت يوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: <په خوب کې مې خپلې مخې ته د انگورو تاک ولید. ﴿١٠﴾ په تاک کې درې څانگې وې. څنگه چې غوټی یې وکړې نو هغه وغوړېدلې او د انگورو وږي پاخه شول. ﴿١١﴾ د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انگور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېښل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.>

﴿١٢﴾ حضرت يوسف وفرمایل: <د هغه تعبیر دا دی: درې څانگې درې ورځې دي. ﴿١٣﴾ په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او وبه دې بڅښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنگه چې د هغه ساقی وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوي. ﴿١٤﴾ خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په باره کې یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. ﴿١٥﴾ ځکه چې زه د عبرانیانو د وطن څخه په زور تښتول شوی یم او دلته مې هم هیڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.>

١٦ کله چې د نانوايانو مشر وليدل چې ښه تعبير دى، نو حضرت يوسف ته يې وويل: > ما هم خوب وليده چې د ډوډيو درې ټوکړى مې په سر وې. ١٧ په پاسنى ټوکړى کې د فرعون دپاره هر قسم ډوډى وې او مرغانو به هغه د دې ټوکړى څخه خوړلې.<

١٨ حضرت يوسف په خواب کې وفرمايل: > د دې تعبير دا دى: درې ټوکړى درې ورځې دي. ١٩ په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې خوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وخوري.<

٢٠ په دريمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کاليزه وه. هغه خپلو درباريانو ته مېلمستيا ورکړه او د ساقيانو او نانوايانو مشران يې ازاد کړل او د خپلو درباريانو په مخکې يې حاضر کړل. ٢١ هغه د ساقيانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پياله يې يو ځل بيا د فرعون په لاس کې ورکړه. ٢٢ مگر د نانوايانو مشر يې په دار وڅپړاوه، لکه څنگه چې حضرت يوسف هغوى ته تعبير کړى ؤ. ٢٣ د ساقيانو مشر حضرت يوسف رايا د نه کړ او هغه يې بېخي هېر کړ.

حضرت يوسف د فرعون خوبونه تعبيروي

٤١ پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب وليده چې د نيل د سيند په غاړه ولاړ ؤ. ١ ناخاپه اووه ښې او چاغې غواگانې د سيند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. ٢ د هغو څخه وروسته نورې اووه غواگانې چې بدرنگې او ډنگرې وې، راووتلې او د سيند په غاړه د هغو تر څنگه ودرېدلې. ٣ بدرنگه او ډنگرو غواگانو هغه ښې او چاغې غواگانې وخورلې. بيا فرعون راوښى شو. ٤ هغه بيا ویده شو او بل خوب يې وليده چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. ٥ له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. ٦ د غلو دانو اوو نريو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. ٧

بیا فرعون راوینس شو او پوه شو چې هغه خوب ولیده. (۸) په سهار د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوگران او حکیمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بیان کړل، مگر هیڅ یو ونه شو کولی چې هغه فرعون ته تعبیر کړي.

(۹) په دې وخت کې د ساقیانو مشر فرعون ته وویل: <نن راته رایاد شول چې زما څخه خطا شوې ده. (۱۰) یو ځلې فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوایانو مشر یې د دربار د گارډ د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. (۱۱) مونږ دواړو په یوه شپه خوب ولیده او هر یو خوب ځانته خپله معنی درلودله. (۱۲) په هغه ځای کې یو عبرانی ځوان چې د دربار د گارډ د قوماندان غلام ؤ زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بیان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبیر کړل. (۱۳) لکه څنګه چې هغه تعبیر کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وڅېړولی شو.>

(۱۴) نو فرعون حضرت یوسف راوغوښت او هغه یې ډېر ژر د زندان څخه راوویست. حضرت یوسف خپله بزیره او سر وخرایل، خپل کالي یې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. (۱۵) فرعون حضرت یوسف ته وویل: <ما خوب لیدلی او څوک نشته چې هغه تعبیر کړي. مگر ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبیر یې کولی شې.>

(۱۶) حضرت یوسف فرعون ته په ځواب کې وفرمایل: <اعلیحضرته، زه دا نه شم کولی، مگر خدای پاک به ښه تعبیر درکړي.>

(۱۷) فرعون حضرت یوسف ته وویل: <ما خوب ولیده چې زه د نیل د سیند په غاړه ولاړ وم، په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. (۱۸) د هغوی څخه وروسته نورې اووه غواګانې راووتلې چې داسې ډنگرې او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هیڅکله نه وې لیدلې. (۱۹) ډنگرو او بدشکله غواګانو هغه اولنی چاغې

غواگاني وخورلې. (۲۱) مگر د خورلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه خورلي وي ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنگرې بڼکارېدلې. نو په دې وخت کې زه راوینس شوم. (۲۲) همدارنگه ما په خوب کې وليدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. (۲۳) د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي راشنه شول. (۲۴) اووه نريو وږو هغه ډک وږي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوگرانو ته وويل، مگر هيچا ونه شو کولی چې هغه ماته تعبير کړي.

(۲۵) نو حضرت يوسف فرعون ته وفرمايل: حد دواړو خوبونو معنی 'يوه ده. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي هغه يې تاسو ته څرگند کړل. (۲۶) اووه بڼې غواگاني اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وږي هم اووه کاله دي، هغوی يوشان معنی لري. (۲۷) اووه ډنگرې او بد رنگه غواگاني چې د هغو څخه وروسته راوتلې او د غلو دانو اووه نري او د دښتې باد سوزولي وږي د قحطۍ اووه کاله دي. (۲۸) دا هماغه څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي تاسو ته يې څرگند کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) مگر له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني هېره شي. ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي (۳۱) او پرېماني به په هېواد کې بېخي هېره شي، دا ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې راځي هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي دي د هغو معنی 'دا ده چې دا د خدای پاک فيصله ده چې دا کار وکړي او هغه به ژر داسې وکړي.

(۳۳) اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سړی پيدا کړئ او هغه دې د مصر د هېواد دوهم مشر وټاکئ. (۳۴) تاسو بايد په ټول هېواد کې ماموران وټاکئ چې د اووه کالو پرېماني په موده کې د مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر وکړئ چې د پرېماني په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته اختيار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخيره کړي او ساتنه يې

وکړي. (۳۶) هغه باید د هېواد دپاره ذخیره شي چې د اووه کالونو د قحطۍ په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخیستل شي ترڅو هېواد د قحطۍ په اثر وران نه شي. <

(۳۷) دغه وړاندیز د فرعون او د هغه د ټولو درباریانو په نظر کې ښه ښکاره شو. (۳۸) نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <آیا کولی شو چې د یوسف په شان یو څوک راپیدا کړو چې د خدای پاک روح په کې دی؟> (۳۹) نو فرعون حضرت یوسف ته وویل: <څرنگه چې خدای پاک دا هرڅه تاته ښودلي دي نو ستا په شان د حکمت خاوند او پوه سپری نشته. (۴۰) زه به تا د خپل هېواد دوهم مشر کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او د واک په لحاظ به ته زما څخه پس دوهم نفر یې.>

حضرت یوسف د مصر دوهم مشر

(۴۱) نو فرعون حضرت یوسف ته وویل: <په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکلې.> (۴۲) فرعون د خپلې گوتې څخه هغه گوته راوویستله چې په هغې کې د پادشاهی مهر لگېدلی ؤ او هغه یې حضرت یوسف ته ور په گوته کړه. هغه حضرت یوسف ته د کتان ډېره ښه چینه ورواغوستله او د سرو زرو زنځیر یې د هغه په غاړه کې واچاوه. (۴۳) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي ګاډۍ ورکړه چې په کې سپور شي او خلکو د هغه په مخکې نارې وهلې: <لاره پرېږدئ! لاره پرېږدئ!> په دې ډول یې حضرت یوسف د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکه. (۴۴) فرعون حضرت یوسف ته وویل: <زه فرعون یم، مگر هیڅوک به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر کې هیڅ نه شي کولی.> (۴۵) فرعون په حضرت یوسف باندې صفات فعنیح نوم کېښود او د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات یې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې ډول حضرت یوسف د مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه کړ. (۴۶) حضرت یوسف دېرش کلن ؤ چې د مصر د پادشاه یعنې فرعون په خدمت کولو یې پیل وکړ. حضرت یوسف د فرعون د حضور څخه لار او په ټول مصر کې

وگرځېد. (٤٧) د اووه کالو پرېمانۍ په موده کې ځمکې ډېر زيات حاصلات ورکړل. (٤٨) په دې موده کې حضرت يوسف په مصر کې ټول خوراكي مواد راټول کړل او هغه يې په بنارونو کې ذخيره کړل او د هر بنار د شاوخوا ځمکو خوراكي مواد يې په هماغه بنار کې ذخيره کړل. (٤٩) حضرت يوسف لکه د درياب د شگو په شان ډېره زياته غله ذخيره کړه او هغه دومره زياته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(٥٠) د قحطۍ د کالونو د راتلو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات حضرت يوسف ته دوه زامن وزېږول. (٥١) حضرت يوسف د خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه يې وفرمايل: <خدای پاک زما ټولې سختۍ او زما د پلار ټوله کورنۍ زما څخه هېره کړه.> (٥٢) او بيا د دوهم زوی نوم يې افرایم کېښود او ويې فرمايل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکليف وم.>

(٥٣) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه پای ته ورسېدله. (٥٤) لکه څنگه چې حضرت يوسف فرمايلي وو، د قحطۍ اووه کاله شروع شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه مگر په ټول مصر کې غله وه. (٥٥) کله چې مصريان وږي شول، نو د ډوډۍ دپاره يې فرعون ته فرياد وکړ. نو فرعون ټولو مصريانو ته وويل: <يوسف ته ورشۍ او هرڅه چې تاسو ته وايي هغه وکړئ.> (٥٦) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو حضرت يوسف گودامونه پرانيستل او په مصريانو باندې يې غله خرڅوله. (٥٧) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د حضرت يوسف څخه غله واخلي، ځکه چې په ټوله دنيا کې سخته قحطي وه.

د حضرت يوسف ورونه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

٤٢ (١) کله چې حضرت يعقوب خبر شو چې په مصر کې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو

ته وويل: <تاسو ولې هسې ناست يئ او يو او بل ته گورئ؟> (۲) ما اورېدلي دي چې په مصر کې غلې دانې شته. هلته لار شئ او زمونږ دپاره يو څه واخلي چې له لورې څخه مړه نه شو. <(۳) نو د حضرت يوسف لس ورونه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. (۴) مگر حضرت يعقوب د حضرت يوسف ورور بنيامين د هغوی سره ونه لېره ځکه چې هغه وېرېده چې کوم زيان ورته ونه رسېږي.

(۵) نو د حضرت يعقوب زامن هم د هغو کنعانيانو په ډله کې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځکه چې په کنعان کې هم قحطي وه. (۶) حضرت يوسف د مصر د دوهم مشر په توگه د ټولې دنيا په خلکو باندې غله خرڅوله، نو کله چې د حضرت يوسف ورونه راورسېدل هغه ته په سجده پرېوتل. (۷) څنگه چې حضرت يوسف خپل ورونه وليدل هغوی يې وپېژندل مگر ځان يې هغوی ته لکه د يو پردي په شان وښود او د هغوی سره يې په سخته لهجه خبرې وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: <له کوم ځای څخه راغلي يئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د کنعان څخه راغلي يو چې يو څه غله واخلو.>

(۸) که څه هم حضرت يوسف خپل ورونه وپېژندل مگر هغوی حضرت يوسف ونه پېژانده. (۹) په دې وخت کې حضرت يوسف خپل هغه خوبونه راياد کړل چې د هغوی په باره کې يې ليدلي وو او هغوی ته يې وفرمايل: <تاسو جاسوسان يئ! تاسو د دې دپاره راغلي يئ چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنيت کمزوری دی.>

(۱۰) هغوی ځواب ورکړ: <نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي. (۱۱) مونږ ټول ورونه يو. مونږ جاسوسان نه يو، مونږ صادق خلک يو.>

(۱۲) حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <نه! تاسو د دې دپاره راغلي يئ چې وگورئ زمونږ په

هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.

۱۳ هغوی ځواب ورکړ: <ستا غلامان دولس وروڼه د یو سړي زامن یو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسېږي. یو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور اوس زمونږ د پلار سره دی.>

۱۴ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <دا همدا خبره ده لکه څنګه چې ما درته ویلي وو. تاسو جاسوسان یئ. ۱۵ اوس به تاسو په دې ډول وازمایلی شئ. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هیڅکله له دې ځایه لاړ نه شئ تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي. ۱۶ ستاسو څخه دې یو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راوړي او پاتې به په زندان کې وساتل شي ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ او که نه. که داسې نه وي نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان یئ.> ۱۷ هغوی یې درې ورځې په زندان کې وساتل.

۱۸ په دریمه ورځ حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <زه له خدایه وپېژم. زه به تاسو په یو شرط ژوندي پرېږدم، ۱۹ که چېرې تاسو صادقان یئ، نو ستاسو د ورونو څخه دې یو نفر په زندان کې پاتې شي او نور کولی شي چې لاړ شي او خپلو وږیو کورنیو ته غله یوسي. ۲۰ مګر تاسو خامخا خپل کشر ورور ماته راوړئ نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتیا وایئ او تاسو به مړه نه شئ.>

هغوی رضا شول ۲۱ او یو بل ته یې وویل: <اوس مونږ دغه تکلیف د هغه کار په نتیجه کې وینو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ ولیدل چې هغه په لوی مصیبت کې ؤ او مونږ ته یې د خپل ژوند دپاره زاري کوله، مګر مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصیبت په مونږ باندې راغلې دی.>

٢٢) روښن ځواب ورکړ: <آيا تاسو ته مې ونه ويل چې د دې هلک په مقابل کې گناه مه کوئ؟ مگر تاسو زما خبره ونه منله! اوس به مونږ د هغه د وينې حساب ورکوو.> ٢٣) هغوی ته معلومه نه وه چې حضرت يوسف د هغوی په خبرو باندې پوهيږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په وسيله خبرې کولې. ٢٤) حضرت يوسف د هغوی څخه لېرې لاړ او په ژړا شو. مگر بېرته دوی ته راستون شو او بيا يې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه يې شمعون ونيوه او د هغوی په مخ کې يې وتاړه.

د حضرت يوسف وروڼه کنعان ته ورستنيږي

٢٥) حضرت يوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر نفر پيسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې يې ورسره وکړل. ٢٦) هغوی غله په خپلو خړو باندې بار کړه او روان شول. ٢٧) په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، يو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي. خپلې پيسې يې وليدلې چې د بوجی په خوله کې وې. ٢٨) هغه خپلو وروڼو ته وويل: <زما پيسې يې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.> د هغوی زړونه ولوېدل او په رېږدېدلو يې يو بل ته مخ واړاوه او وېي وويل: <دا څه دي چې خدای پاک زمونږ سره وکړل؟>

٢٩) کله چې هغوی خپل پلار حضرت يعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو هغه ته يې بيان کړل او وېي ويل: ٣٠) <د مصر دوهم مشر زمونږ سره په سخته لهجه خبرې وکړې او په مونږ باندې يې دا تور ولگاوه چې مونږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. ٣١) مگر مونږ هغه ته وويل چې مونږ صادق خلک يو، مونږ جاسوسان نه يو. ٣٢) مونږ دولس وروڼه او د يو پلار زامن يو. زمونږ يو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې

زمونږ د پلار سره دی. (۳۳) د مصر دوهم مشر په خواب کې وویل: هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یی چې د خپلو ورونو څخه یو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وږیو کورنیو دپاره غله واخلي او لاړ شی. (۳۴) مگر خپل کشر ورور ماته راولی، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یی بلکه صادقان یی. بیا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولی شی چې دلته پاتې شی او سوداګري وکړئ. <

(۳۵) نو څنگه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر نفر په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې ولیدلې نو ووېرېدل. (۳۶) د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، یوسف نور نشته او شمعون نور نشته. اوس غواړئ چې بنیامین بوځئ. دا هرڅه زما سره کيږي!>

(۳۷) په دې وخت کې روبین خپل پلار ته وویل: <که بنیامین مې بېرته تاته رانه وست زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به یې بېرته راولم.>

(۳۸) مگر حضرت یعقوب وفرمایل: <زما زوی به ستاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه یوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي نو زه زوړ سپری یم، له غمه به مړ شم او تاسو ټول به ملامته شی.>

مصر ته دوهم سفر

۴۳ (۱) په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. (۲) نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخوړله، نو حضرت یعقوب خپلو زامنو ته وفرمایل: <بېرته لاړ شی او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلي.>

۳) مگر يهودا هغه ته وويل: <هغه سړي مونږ ته په ټينگه خبرداري راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بيا ونه وينئ. ۴) که زمونږ ورور دې زمونږ سره ولېږه نو مونږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواږه واخلو. ۵) مگر که هغه دې ونه لېږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سړي مونږ ته وويل: ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي نو نور به زما مخ ونه وينئ.>

۶) حضرت يعقوب وفرمايل: <زه مو ولې د داسې سخت تکليف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وويل چې ستاسو بل ورور هم شته؟>

۷) هغوی ځواب ورکړ: <هغه سړي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د کورنۍ په باره کې زمونږ څخه پوښتنې وکړې وې ويل: آیا ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟ مونږ يوازې د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته ووايي چې خپل ورور دلته راوړئ.>

۸) يهودا خپل پلار حضرت يعقوب ته وويل: <هلک زما سره ولېږه. مونږ به سمدستي لاړ شو چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي پاتې شو او له لورې څخه مړه نه شو. ۹) زه په خپله د هغه د سلامتيا ضمانت کوم. ته کولی شې چې د هغه مسؤليت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه ولم او ستا په مخکې يې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت يم. ۱۰) که چېرې مونږ ځنډ نه وای کړی نو تر اوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته به راغلي وای.>

۱۱) بيا د هغوی پلار حضرت يعقوب هغوی ته وفرمايل: <که داسې وي نو دا کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو بنو پيداوارو څخه يو څه واخلي او په خپلو بوجيو کې يې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توگه يوسئ. ۱۲) دوه چنده پيسې د

ځانه سره واخلي ځكه هغه پيسې چې بېرته ستاسو د بوجيو په خولو كې ايښودل شوي وي بايد بېرته وركړي. كېدای شي چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. (۱۳) خپل ورور هم واخلي او سمدستي بېرته هغه سړي ته ورشي. (۱۴) مطلق قادر خدای دې هغه سړی په تاسو باندې مهربانه كړي ترڅو هغه بنيامين او ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته دركړي. كه چېرې زه بې اولاده كېرم نو بې اولاده دې شم. <

(۱۵) نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پيسې واخيستلې او د بنيامين سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه حضرت يوسف ته ورحاضر كړل. (۱۶) كله چې حضرت يوسف د هغوی سره بنيامين وليد نو د خپل كور ناظر ته يې وفرمايل: <دا خلك زما كور ته بوځه او يو حيوان حلال كړه او تيار يې كړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډی خوري.> (۱۷) لكه څنگه چې حضرت يوسف امر كړی ؤ هغه سړي هماغه شان وكړل او هغه خلك يې د حضرت يوسف كور ته راوستل.

(۱۸) كله چې هغوی د حضرت يوسف كور ته راوستل شول نو ووپرېدل. دوی فكر كاوه: <مونږ د هغو پيسو په سبب چې په اول ځل زمونږ په بوجيو كې بېرته ايښودل شوي وي، دلته راوستل شوي يو. هغه غواړي چې مونږ بنديان كړي، مونږ خپل غلامان كړي او زمونږ څخه خره واخلي.> (۱۹) نو هغوی د حضرت يوسف ناظر ته ورغلل او د كور په دروازه كې يې د هغه سره خبرې وكړې. (۲۰) هغوی وويل: <ای باداره! مونږ دلته يو ځلې مخكې د غلو دانو د اخيستلو دپاره راغلي وو، خو كله چې په يو ځای كې د شپې تېرولو دپاره ودرېدو، مونږ خپلې بوجی پرانيستلې او هر يو خپلې پيسې په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجيو په خولو كې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي.> (۲۲) همدارنگه مونږ نورې پيسې هم د ځان سره راوړې دي چې نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چې چا زمونږ په بوجيو كې هغه پيسې اچولې وي.>

(۲۳) ناظر وويل: <اندېښنه مه كوئ او مه وپرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجيو

کې تاسو ته خزانه ايښې ده. ستاسو پيسې ماته راوړسېدلې. نو شمعون يې هغوی ته راوست.

۲۴) ناظر د حضرت يوسف ورونه د هغه کور ته دننه بوتلل او هغوی ته يې اوبه ورکړې چې خپلې

پښې ومينځي او د هغوی خړو ته يې واښه ورکړل. ۲۵) هغوی سوغاتونه تيار کړل چې حضرت

يوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی ته ويل شوي وو چې ډوډۍ به هلته وخوري. ۲۶) کله

چې حضرت يوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چې کور ته يې راوړي وو هغه ته وړاندې

کړل او د هغه په مخکې په ځمکه پرېوتل او سجده يې ورته وکړه. ۲۷) هغه د دوی د روغتيا په

هکله پوښتنه وکړه او بيا يې وفرمايل: <ستاسو زور پلار چې تاسو د هغه په باره کې ويلي وو

څنگه دی؟ آيا هغه تر اوسه پورې ژوندی دی؟>

۲۸) هغوی وويل: <ستا غلام يعنې زمونږ پلار تر اوسه پورې ژوندی دی او ښه دی.> دوی

پرمخې پرېوتل او د هغه په وړاندې يې د احترام سرونه تپت کړل.

۲۹) کله چې حضرت يوسف خپل سکه ورور بنيامين وليده، هغه پوښتنه وکړه: <آيا ستاسو کشر

ورور چې تاسو ماته د هغه په باره کې ويلي وو دا دی؟ ای زما زويه! خدای پاک دې تاته برکت

درکړي.> ۳۰) حضرت يوسف سمدستي لاړ، ځکه چې د خپل ورور په ليدلو باندې ډېر

احساساتي شو او د ژړا ځای يې لټاوه. هغه خپلې شخصي کوټې ته ننوت او هلته يې وژړل. ۳۱)

وروسته له هغې چې خپل مخ يې ومينځه دباندي راووت. خپل ځان يې کنترول کړ او ويې فرمايل:

<ډوډۍ راوړئ.> ۳۲) حضرت يوسف ته يې په يو دسترخوان باندې ډوډۍ ورکړه او د هغه ورونو

ته يې په بل دسترخوان باندې. مصريانو ته يې چې هلته يې ډوډۍ خوړله جدا کېښودله ځکه چې

هغوی به د عبرانيانو سره ډوډۍ نه خوړله. مصريانو د عبرانيانو سره ډوډۍ خوړل حرام گڼل. ۳۳) د

هغه ورونه د هغوی د عمر له مخې د مشر څخه تر کشره پورې د حضرت يوسف په مخکې کېښول

شول او هغوی په حيرانتيا سره يو بل ته کتل. ۳۴) هغوی ته د حضرت يوسف د دسترخوان څخه

ډوډۍ ورکړای شوه او د بنيامين برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زياته وه. نو هغوی د حضرت يوسف سره وخورل او ويې څښل او خوشالي يې وکړه ترڅو چې نېشه شول.

د حضرت يوسف د سپينو زرو جام

۴۴ (۱) حضرت يوسف د خپل کور ناظر ته امر وکړ: >د دې خلکو بوجی گانې د غلو دانو

څخه دومره ډکې کړه چې څومره دوی وړلی شي او د هر نفر پیسې د هغه د بوجی په خوله کې کېږده. (۲) زما د سپينو زرو جام د کشر ورور د بوجی په خوله کې د هغه د غلو دانو د پیسو سره

کېږده. < نو څنگه چې حضرت يوسف هغه ته فرمایلي وو همداسې يې وکړل. (۳) سهار وختي د

حضرت يوسف وروڼه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. (۴) هغوی لا د ښار

څخه دومره لېرې نه وو تللي چې حضرت يوسف د خپل کور ناظر ته وفرمایل: >پاخه او هغو

خلکو پسې ورشه او کله چې هغوی ته ورسېدلې ورته ووايه چې تاسو ولې د نېکۍ په بدل کې بدې

وکړه؟ (۵) تاسو ولې زما د بادار د سپينو زرو جام چې هغه په کې څښل کوي او فال ورباندې

گوري غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.

(۶) کله چې ناظر هغوی ته ورورسېد نو دا خبرې يې هغوی ته تکرار کړې. (۷) مگر هغوی

ورته ځواب ورکړ: >ای زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوي؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار

نه دی کړی. (۸) گوره! هغه پیسې چې مونږ د خپلو بوجيو په خولو کې پیدا کړې بېرته مو د کنعان

د خاورې څخه تاسو ته راوړلې، نو څنگه به ستا د بادار د کور څخه سره زر يا سپين زر غلا کړو؟

(۹) که هغه په مونږ کې د کوم يو سره پیدا شي هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو.

(۱۰) بيا هغه وويل: >ډېر ښه. مگر يوازې هغه چا سره چې جام پیدا شي هغه به زما غلام شي او

تاسو نور به د ملامتيا څخه خلاص شئ. < (۱۱) هغوی هر يو په چالاکی سره خپله بوجی کوزه کړه

او هغه يې پرانيستلې. (۱۲) بيا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نيولې تر کشره پورې يې په غور سره ولټول او جام د بنيامين په بوجۍ کې وموندل شو. (۱۳) په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره يې بار کړل او بنار ته راستانه شول.

(۱۴) کله چې يهودا او د هغه وروڼه د حضرت يوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د حضرت يوسف په مخ کې په ځمکه پر بوتل. (۱۵) حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: >تاسو څه وکړل؟ آيا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سپری کولی شي چې د فال په وسيله شيان راپيدا کړي؟<

(۱۶) يهودا ځواب ورکړ: >ای باداره، تاسو ته څه ووايو؟ مونږ څه ويلي شو؟ خپله بې گناهي څرنگه ثابته کړو؟ خدای پاک زمونږ گناه ښکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پيدا شوی دی ستاسو غلامان شو.<

(۱۷) مگر حضرت يوسف وفرمايل: >نه! زه به هيڅکله داسې ونه کړم! يوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خير سره بېرته خپل پلار ته لاړ شئ.<

يهودا د بنيامين دپاره زاري کوي

(۱۸) بيا يهودا حضرت يوسف ته ورغی او ويې ويل: >ای باداره، زه پوهېږم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شئ او د مهربانۍ له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپينې خبرې وکړم. (۱۹) زما باداره، تاسو زمونږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار يا بل ورور شته؟ (۲۰) مونږ ځواب درکړ چې زمونږ پلار زور دی او کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپين ږيرتوب کې پيدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه

یوازینی زوی دی چې ژوندی دی او پلار یې ورسره زیاته مینه کوي. (۲۱) باداره، تاسو مونږ ته وویل چې هغه دلته راولی چې په خپله یې ووينم. (۲۲) مونږ تاسو ته وویل چې هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي جدا کېدلی او که چېرې جدا شي نو پلار به یې مړ شي. (۲۳) مگر تاسو مونږ ته وویل چې تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور ستاسو سره رانه شي نو زما مخ به بیا ونه وینئ.

(۲۴) نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته بیان کړې. (۲۵) نو زمونږ پلار وویل: بېرته لاړ شئ او لږې نورې غلې دانې واخلي. (۲۶) مگر مونږ ځواب ورکړ: مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي نو د هغه سړي مخ نه شو لیدلی. (۲۷) زمونږ پلار مونږ ته وویل: تاسو پوهېږئ چې ماته زما د ښځې راحیل څخه یوازې دوه زامن پیدا شوي دي. (۲۸) د هغوی څخه یو یې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم داړونکي ځناور له خوا ټوټې ټوټې شوی وي او له هغه وخت راهیسې مې نه دی لیدلی. (۲۹) نو که تاسو دا هم له ما څخه بوځئ او په هغه باندې څه وشي نو څرنگه چې زه سپین بریږی يم د هغه غم له امله به چې تاسو مې ورباندې اخته کوئ مړ شم.

(۳۰) نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند یې د هلک د ژوند سره تړلی دی (۳۱) وگوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زوړ دی چې هغه غم چې مونږ یې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني. (۳۲) ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی دی ویلي مې دي: که هغه مې بېرته تاته رانه وست، نو زه به ټول عمر تاته ملامت يم. (۳۳) نو اوس ای باداره، زه به د هلک په ځای ستاسو د غلام په توگه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو ورونو سره بېرته لاړ شي. (۳۴) که هلک زما سره نه وي خپل پلار ته به څنگه بېرته ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما په پلار باندې به راشي ووينم. <

حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

۴۵ ﴿۱﴾ حضرت يوسف نور د خپلو نوکرانو په منځ کې ځان ټينګ نه کړای شو. هغه چيغې

کړې: <ټول د کوټې څخه ووزئ!> نو کله چې حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته

وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. ﴿۲﴾ هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو دا ژړا واورېدله

او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. ﴿۳﴾ حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <زه

يوسف يم! آيا زما پلار لا تر اوسه پورې ژوندی دی؟> مګر کله چې د هغه ورونو دا خبره

واورېدله ډېر سخت ووېرېدل. ورونو يې نه شو کولی چې هغه ته ځواب ورکړي. ﴿۴﴾ بيا حضرت

يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <ماته رانژدې شی.> کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وفرمايل:

<زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ کړی ؤ. ﴿۵﴾

اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه

چې خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی يم. ﴿۶﴾ ځکه

چې دوه کاله کېږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او

رېبل نه وي. ﴿۷﴾ مګر خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې راولېږلم چې تاسو په يوه عجيبه طريقه

وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندی پاتې شي. ﴿۸﴾ نو په رښتيا سره تاسو زه دلته نه يم

رالېږلی بلکه خدای پاک رالېږلی يم. هغه زه د فرعون ډېر لوړ رتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد

دوهم مشر يم.

﴿۹﴾ اوس ژر شی، زما پلار ته بېرته ورشئ او هغه ته ووايئ چې ستا زوی يوسف داسې وايي چې

خدای پاک زه د مصر دوهم مشر کړی يم. بې له کومه ځنډه ماته راشئ. ﴿۱۰﴾ تاسو به د جوشن په

سيمه کې اوسېږئ ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسيان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو

شيانو سره چې درسره دي زما سره نژدې اوسئ. ﴿۱۱﴾ زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د

قحطی پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شی نو تاسو، ستاسو کورنۍ او ستاسو حیوانات به له لورې څخه مړه شي.

۱۲ تاسو په خپله او همدارنگه زما ورور بنیامین ویني چې په رنبتیا سره دا زه یم چې ستاسو سره خبرې کوم. ۱۳ نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او هغه څه څخه چې تاسو ولیدل خبر کړئ او ژر هغه دلته راولئ.

۱۴ بیا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنیامین څخه راتاو کړل او ویې ژړل او بنیامین هغه په غېږ کې ونیوه او ویې ژړل. ۱۵ هغه خپل ټول ورونه بڼکل کړل او ورته ویې ژړل. له هغې څخه وروسته ورونو یې ورسره خبرې وکړې.

۱۶ کله چې د فرعون ماڼۍ ته د حضرت یوسف د ورونو د راتلو خبر ورسېده نو فرعون او د هغه ټول درباریان خوشاله شول. ۱۷ فرعون حضرت یوسف ته وویل: >خپلو ورونو ته ووايه چې داسې وکړئ، خپل حیوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شی. ۱۸ خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته راولئ. هغوی ته به د مصر ترټولو ښه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتیا څخه زیات ولري. ۱۹ تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: داسې وکړئ چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو ښځو دپاره ګاډۍ ګانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. ۲۰ د هغو شیانو په باره کې چې تاسو یې د ځان سره نه شی راوړلی هیڅ اندېښنه مه کوئ ځکه چې د مصر ترټولو ښه ځمکه به ستاسو وي.<

۲۱ نو د حضرت یعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنګه چې فرعون امر کړی ؤ حضرت یوسف هغوی ته ګاډۍ ګانې ورکړې او هغوی ته یې د سفر خواړه هم ورکړل. ۲۲ هغوی هر یو ته یې یوه جوړه کالي ورکړل، مګر بنیامین ته یې درې سوه مثقاله سپین زر او پنځه جوړه کالي

ورکړل. (۲۳) او خپل پلار ته يې د مصر تر ټولو ښو شيانو څخه د خړو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خواړو باندې بار لس خړې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. (۲۴) بيا هغه خپل ورونه رخصت کړل او څنگه چې روان شول نو هغوی ته يې وفرمايل: <په لاره کې شخړه مه کوئ.>

(۲۵) نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار حضرت يعقوب ته راغلل. (۲۶) هغه يې خبر کړ: <يوسف تر اوسه پورې ژوندی دی او د مصر دوهم مشر دی.> حضرت يعقوب هک حيران شو او د هغوی په خبره يې باور ونه کړ.

(۲۷) مگر کله چې هغوی د حضرت يوسف ټولې خبرې حضرت يعقوب ته بيان کړې او هغه گاډۍ گانې يې چې حضرت يوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې وليدلې، نو د هغوی په پلار حضرت يعقوب کې بېرته ساه راپيدا شوه. (۲۸) حضرت يعقوب وفرمايل: <زه باور لرم چې زما زوی يوسف تر اوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرگ څخه مخکې به هغه ووينم.>

حضرت يعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

۴۶ (۱) حضرت يعقوب چې هرڅه درلودل هغه يې واخيستل او بئرشيع ته لاړ او هلته يې د خپل پلار حضرت اسحاق خدای ته قرباني وړاندې کړه. (۲) خدای پاک د حضرت يعقوب سره د شپې په رويا کې خبرې وکړې او ويې فرمايل: <ای يعقوبه، ای يعقوبه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

(۳) هغه وفرمايل: <زه خدای یم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وپرېره، ځکه چې هلته به ستا څخه يو لوی قوم جوړ کړم. (۴) زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په يقين سره به ستا

اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوې نو يوسف به دې بنځ کړي.

۵ نو حضرت يعقوب د بئرشبع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار حضرت يعقوب، خپل اولادونه او خپلې بنځې واخيستلې او په هغو گاډيو کې يې سپرې کړلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېرلې وې. ۶ همدارنگه هغوی خپل حيوانات او شتمني چې په کنعان کې يې گټلي وو واخيستل او حضرت يعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. ۷ نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسيان، خپلې لورگانې، لمسيانې او خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

۸ د حضرت يعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا دي: د حضرت يعقوب مشر زوی روبين. ۹ د روبين زامن: حنوک، فلو، حصرون او کرمي. ۱۰ شمعون او د هغه زامن: يموئيل، يامين، اوحد، ياکين، صوحر او شائلول د کنعاني بنځې زوی. ۱۱ لاوي او د هغه زامن: جرشون، قهات او مراري. ۱۲ يهودا او د هغه زامن: عير، اونان، شيله، فارص او زارح. (مگر عير او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او حامول وو. ۱۳ يساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، يوب او شمرون. ۱۴ زبولون او د هغه زامن: سارد، ايلون او ياحلئيل. ۱۵ دا د ليه زامن وو چې په بين النهرين کې يې حضرت يعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دينه هم شامله وه. د ليه د اولادې ټول شمېر درې دېرش تنه وو.

۱۶ جاد او د هغه زامن: صفيون، حجي، شوني، اصبون، عيري، ارودي او ارئيلي. ۱۷ اشير او د هغه زامن: يمنه، يشوه، يشوي، بريعه او د هغوی خور سارح وه. او د بريعه زامن حابر او ملڪيئيل وو. ۱۸ دغه شپاړس تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پيدا شوي وو او زلفه هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور ليه ته ورکړې وه.

۱۹ د حضرت يعقوب د بنځې راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. ۲۰ په مصر کې د اون د

کاهن لور اسنات حضرت یوسف ته منسي او افرایم وزپرول. (۲۱) بنیامین او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش، مفیم، حفیم او آرد. (۲۲) دغه خوارلس تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د راحیل څخه پیدا شوي وو.

(۲۳) دان او د هغه زوی حوشیم. (۲۴) نفتالي او د هغه زامن: یحصئیل، جوني، یصر او شلیم. (۲۵) دغه اووه تنه د حضرت یعقوب اولاده وه چې د بلهې څخه پیدا شوي وو او بلهه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور راحیل ته ورکړې وه.

(۲۶) د هغو نفرو شمېر چې په خپله د حضرت یعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو ټول شپږشپته تنه وو چې په هغو کې د حضرت یعقوب د زامنو بنځې شاملې نه وې. (۲۷) د حضرت یوسف زامن چې په مصر کې پیدا شول دوه تنه وو. نو د حضرت یعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اويا تنه وو.

حضرت یعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

(۲۸) حضرت یعقوب یهودا د ځان څخه مخکې حضرت یوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښايي. کله چې هغوی د جوشن سیمې ته ورسېدل، (۲۹) حضرت یوسف خپله جنگي گاډۍ تیاره کړه او جوشن ته د خپل پلار د لیدلو دپاره روان شو او څنگه چې یې هغه ولیده په غېږ کې یې ونیوه او ډېر یې وژړل. (۳۰) حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <اوس زه مرگ ته تیار یم، ځکه چې ته مې ولیدلې او پوه شوم چې تر اوسه پورې ژوندی یې.>

(۳۱) نو بیا حضرت یوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وفرمایل: <زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووايم چې زما وروڼه او زما د پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل

ماته راغلي دي. (۳۲) دا خلک شپانه دي او حيوانات ساتي او خپلي رمې، پادې او هرڅه چې يې درلودل له ځان سره يې راوړي دي. (۳۳) کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، (۳۴) نو تاسو بايد ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نيکونو په شان تر اوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ. حضرت يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شپانو څخه کرکه کوي. <

۴۷ (۱) نو حضرت يوسف لاړ او فرعون ته يې وفرمايل: <زما پلار او زما وروڼه د خپلو رمو، پادو او خپلو ټولو شپانو سره چې درلودل يې د کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي. > (۲) هغه د خپلو وروڼو څخه پنځه تنه انتخاب کړل او فرعون ته يې وروپېژندل. (۳) فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو څه کار کوئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د خپلو نيکونو په شان شپانه يو. > (۴) مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو، ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څرځای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سيمه کې واوسېږو. > (۵) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <اوس چې ستا پلار او وروڼه تاته راغلي دي، د مصر ځمکه ستا په منځ کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په سيمه کې چې د دې هېواد ترټولو ښه ځمکه ده واوسېږي. همدارنگه زه غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي. >

(۷) بيا حضرت يوسف خپل پلار حضرت يعقوب راوست او فرعون ته يې وروپېژانده. حضرت يعقوب فرعون ته برکت ورکړ. (۸) فرعون د حضرت يعقوب څخه پوښتنه وکړه: <ستا عمر څومره دی؟>

٩ حضرت يعقوب خواب ورکړ: <زما د عمر يوسلو دېرش کاله شوي دي او له يو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نیکونو هم له يو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. مگر هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ.> ١٠ حضرت يعقوب يو ځل بيا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لاړ. ١١ نو حضرت يوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او ورونو ته په مصر کې ډېر نښه ځای چې د رعسيس نښار ته نژدې ؤ ورکړ. ١٢ حضرت يوسف خپل پلار، خپلو ورونو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواږه برابرول.

قحطي

١٣ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سيمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ١٤ د مصر او کنعان د خلکو سره چې څومره پيسې وې هغه ټولې يې د غلو د اخيستلو په بدل کې حضرت يوسف ته ورکړې او حضرت يوسف هغه پيسې واخيستلې او د فرعون په خزانه کې يې کېښودلې. ١٥ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پيسې خلاصې شوې نو ټول مصريان حضرت يوسف ته راغلل او وپې ويل: <زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته گورئ او مونږ مړه کېږو.>

١٦ حضرت يوسف خواب ورکړ: <که چېرې ستاسو پيسې خلاصې شوې وي نو خپل حيوانات راولئ. زه به ستاسو د حيواناتو په بدل کې په تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.> ١٧ نو هغوی حضرت يوسف ته خپل حيوانات راوستل او حضرت يوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غوايانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال يې هغوی ته د دوی د ټولو حيواناتو په بدل کې غله ورسوله.

١٨) كله چې هغه كال تېر شو، د قحطۍ په بل كال هغوی حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: >باداره، ستاسو څخه دا حقيقت نه شو پتولی چې زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې دي او زمونږ حيوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته يې درکړو. ١٩) مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شاپړه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلي. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکړو.<

٢٠) نو حضرت يوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخيستله. مصريانو هر يو خپله ځمکه خرڅه کړه ځکه چې په هغوی باندې سخته قحطي شوه او ځمکه د فرعون شوه. ٢١) حضرت يوسف د مصر د يو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. ٢٢) يوازينی ځمکه چې حضرت يوسف په بيه نه وه اخيستي هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا يو څه ورکول کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي. په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. ٢٣) حضرت يوسف خلکو ته وفرمايل: >اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخيستي يې، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې يې وکړئ. ٢٤) مگر کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنيو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتي.<

٢٥) هغوی وويل: >باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړله او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان يو.< ٢٦) نو حضرت يوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت پاتې دی. يوازې د کاهنانو ځمکه د فرعون جايداد نه شو.

۲۷) نو اسرایلیان په مصر کې د جوشن په سیمه کې اوسېدل. په هغه ځای کې دوی شتمني لاس ته راوړه او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. ۲۸) حضرت یعقوب په مصر کې اوولس کاله ژوند وکړ او په یوسلو اووه څلوېښت کلنۍ کې وفات شو. ۲۹) کله چې د حضرت یعقوب د وفات کېدلو وخت راتړدې شو، هغه خپل زوی حضرت یوسف راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: **که چېرې زه درباندي په رښتیا گران یم نو خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده او زما سره لوظ وکړه چې ما به په مصر کې نه ښخوې.** ۳۰) زه غواړم په هغه ځای کې ښخ کړای شم چې زما نیکونه په کې ښخ دي. ما د مصر څخه یوسه او په کوم ځای کې چې هغوی ښخ شوي دي هلته مې ښخ کړه.

حضرت یوسف ځواب ورکړ: **<څنگه چې ته وایې همداسې به وکړم.>**

۳۱) حضرت یعقوب وفرمایل: **<زما سره لوظ وکړه چې ته به دا کار کوې.>** حضرت یوسف لوظ وکړ او حضرت یعقوب په خپل کټ باندې سر تیت کړ او شکر یې ادا کړ.

حضرت یعقوب افرایم او منسي ته برکت ورکوي

۴۸) ۱) څه موده وروسته حضرت یوسف ته خبر ورسېد چې پلار یې ناروغ دی. نو هغه خپل

دواړه زامن منسي او افرایم د ځان سره واخیستل او د خپل پلار لیدلو ته ورغی. ۲) کله چې

حضرت یعقوب خبر شو چې د هغه زوی حضرت یوسف د هغه د لیدلو دپاره راغلی دی نو هغه د

خپل ټول قوت څخه کار واخیست ترڅو په خپل کټ باندې کښېناست. ۳) حضرت یعقوب

یوسف ته وفرمایل: **<مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې رابنکاره شو او برکت**

یې راته راکړ. ۴) ماته یې وفرمایل: تاته به زیات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زیات

قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د هغوی د دايمي ملکیت په توگه ورکړم.

۵ نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسي د روبین او شمعون په شان زما زامن دي. ۶ له دوی څخه وروسته چې ستا کوم اولادونه پیدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی میراث به د افرایم او منسي څخه وي. ۷ څه وخت چې زه د بین النهرین څخه راتلم نو په خواشینۍ سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتې ته نژدې په لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتې د لارې تر څنګه ښخه کړه. < هغه ځای اوس د بیت الحم په نوم یادېږي. >

۸ کله چې حضرت یعقوب د حضرت یوسف زامن ولیدل هغه پوښتنه وکړه: < دا څوک دي؟ >

۹ حضرت یوسف خپل پلار ته وفرمایل: < دا زما زامن دي چې خدای پاک ماته دلته په مصر کې راکړي دي. >

بیا حضرت یعقوب وفرمایل: < هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم. > ۱۰ د حضرت یعقوب سترګې د زوروالي له کبله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو حضرت یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونيول. ۱۱ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: < ما هیڅکله دا امید نه درلود چې ستا مخ به بیا ووينم او اوس خدای پاک زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم ووينم. > ۱۲ بیا حضرت یوسف هغوی د خپل پلار د زنگنونو څخه لېرې کړل او د احترام په خاطر یې هغه ته خپل سر تیت کړ.

۱۳ حضرت یوسف افرایم د حضرت یعقوب چپ لاس ته او منسي یې د هغه ښي لاس ته نژدې

راوستل. (۱۴) مگر حضرت يعقوب خپل نبي لاس اوږد کړ او هغه يې د افرايم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس يې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ کېښود. (۱۵) بيا هغه حضرت يوسف ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <هغه خدای چې زما پلرونو حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق يې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې يې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي! (۱۶) هغه فرښته دې هغوی ته برکت ورکړي چې زه يې د ټولو بدو څخه ژغورلی يم! زما او زما د نیکونو حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق نومونه دې د دوی په وسيله ژوندي وساتل شي او هغوی دې ډېره اولاده ولري.>

(۱۷) کله چې حضرت يوسف وليدل چې پلار يې خپل نبي لاس د افرايم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس يې ونيوه چې د افرايم له سر څخه يې د منسي سرته راواړوي. (۱۸) حضرت يوسف هغه ته وويل: <نه پلاره، دغه مشر هلک دی. خپل نبي لاس دې د هغه په سر باندې کېږده.>

(۱۹) مگر د هغه پلار انکار وکړ او ويې ويل: <ای زويه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم يو لوی قوم جوړ شي. مگر د هغه کشر ورور به د هغه څخه لوی سړی شي ځکه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پيدا شي.>

(۲۰) په هغه ورځ حضرت يعقوب هغوی ته برکت ورکړ ويې فرمايل: <د اسراييلو قوم به يو او بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به وايي چې خدای پاک دې تا د افرايم او منسي په شان کړي.> په دې ډول حضرت يعقوب افرايم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

(۲۱) بيا حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <ځوره، زه مرگ ته نژدې يم خو خدای پاک به ستاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته بوځي. (۲۲) د شکيم هغه حاصلخېزه سيمه

چې ما د اموريانو څخه د خپلې تورې او ليندې په زور نيولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکه تاته درکوم. <

د حضرت يعقوب اخرنۍ خبرې

۴۹ ﴿۱﴾ حضرت يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ويې فرمايل: <راغونډ شى ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکي کې به په تاسو باندې پېښ شي.>

﴿۲﴾ د يعقوب زامنو سره راتپول شى واورئ

غورځ مو ونيسئ خپل پلار اسراييل ته

﴿۳﴾ اى روښنه! زما مشر زويه

زما قوت يې ته زما د ناريتوب اولنى نښه يې

يې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

﴿۴﴾ يې بې کنترول له د سيلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه يې

په دې خاطر چې زما وينځې سره ځملاستلې

او د خپل پلار کټ دې ناپاکه کړ

٥ دې شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

٦ د دوی په پټو پلانونو کې شریک به نه شم

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې یې خلک ووژل

او په ملنډو یې غوایان ګوډ کړل

٧ لعنت دې وي د دوی په قهر باندې ځکه چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر بې رحمه ؤ

د دوی نسل به په ټولو اسراییلو کې زه خپور کړم

او د خپل قوم په منځ کې به یې تیت کړم

٨ د ستا ستاینه به کوي ستا ورونه ای یهودا

خپل دښمنان به له اورمېره نیسي

ستا ورونه کاندې به هم تاته سجده

٩ ای یهودا! ته د زمري بچی یې

چې خپل بنکار ووژني راستون شي هغه خپل غار ته

د زمري په شان ټیټیږي او خملي

هیڅوک نه شي کړای جرأت هغه نارام کړي

١٠ یهودا سره به وي شاهانه امسا

اولاده به یې همپش کړي حکومت

ټول قومونه به هغه ته راوړي باج

د ده په مخکې ټیټوي به هغوی د اطاعت سروڼه

١١ د انګور تاک پورې به خپل خر تړي

په ډېر بڼه شاخ پورې به کوټی تړي

هغه کالي خپل په شرابو مینځي

هغو شرابو کې چپنه وینځي چې دي د وینو په شان

١٢ له شرابو څخه سترګې د ده سرې دي

له شيدو څخه دي سپين د ده غابونه

١٣ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي بندر به د کشتيو

تر صيدونه به يې سيمه ورسپري

١٤ يساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوزي دی د دوه خورجينو منځ کې

١٥ دی چې وگوري چې ځای د اوسېدو يې ښه دی

او هغه خاوره خوشالوونکې ده

دی به بار ته خپله ملاکاندي راتپه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

١٦ دان به کاندي په خپل قوم حکومت

وي به هغوی لکه د نورو قبيلو د اسرايلو په شان

١٧ دان د سرک د غاړې مار به وي

دی به په لار کې منگری مار وي

هغه به پوندې د اسونو چيچي

ترخو سپور نفر يې له شا ولويږي

ستا د خلاصون په انتظار ١٨

يمه زه ای خښتنه

په جاد به وشي يرغل د يرغلگرو له خوا ١٩

دی به له شا نه په هغوی باندې يرغل وکړي

د اشیر ځمکه به وي بڼه حاصلخېزه ٢٠

بڼه خوندور شاهي خواږه به يې تيار کړي له حاصله څخه

نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادې مندې ٢١

زېروي بڼکلي بچي

دی يوسف يو حاصلخېزه تاک ٢٢

يوه مېوه داره ونه چې وي چينې په غاږه

چې يې ځانگې وي ختلې په دېوال باندې

کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان (۲۳)

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

خو لينده د هغه پاتې شوه ثابته (۲۴)

او د هغه مټې قوي شوې

د يعقوب د قوي خدای په قدرت

هغه شپونکي په وسيله

چې ساتندوی د اسراييلو دی

دا دی خدای د ستا د پلار چې کړي کومک درسره (۲۵)

مطلق قادر خدای دی چې تاته برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي (۲۶)

خپلو نیکونو څخه

هغه ډېر لوی دي له هغو لوی دي

کوم چې راځي له ابدې غرونو

برکتونه دي دا ټول وي د یوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شهزاده دی

د خپلو ورونو منځ کې

بنیامین دی په مثال د داړونکي لپوه (۲۷)

په سهار کې دی خوري ښکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل <

دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت (۲۸)

ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د حضرت یعقوب وفات کېدل

وروسته بیا حضرت یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: <زه به ژر مړ شم او د خپلو نیکونو (۲۹)

سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمخې کې بنځ کړی چې د حیثي عفرون په پټي کې ده. (۳۰) دا هغه سمخه ده چې د مکفیلې په پټي کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته ده او حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه. (۳۱) دا هغه ځای دی چې حضرت ابراهیم او د هغه بنځه ساره او حضرت اسحاق او د هغه بنځه ربکا په کې بنځ شوي وو او هلته مې لیه هم بنځه کړه. (۳۲) هغه پټي او سمخه د حیثیانو څخه اخیستل شوي وو. کله چې حضرت یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته ځملاست او وفات شو. (۳۳)

۵۰ (۱) حضرت یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې یې وژړل او بڼکل یې کړ. (۲) بیا حضرت یوسف خپلو خاصو طبیبانو ته چې د هغه خدمت یې کاوه حکم وکړ چې د هغه پلار حضرت یعقوب مومیایي کړي. نو طبیبانو هغه مومیایي کړ. (۳) په دې کار باندې پوره څلوېښت ورځې ولگېدلې او د مصر خلک اویا ورځې په هغه باندې غمجن وو.

(۴) کله چې د هغه د غم ورځې تېرې شوې نو حضرت یوسف د فرعون درباریانو ته وفرمایل: >که په ما مهرباني کوئ نو زما په خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووايئ: (۵) زما پلار ماته قسم راکړی دی او ویې ویل: زه مړ کېرم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ بنځ کړه. اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې بنځ کړم. بیا به بېرته راشم.<

(۶) فرعون ځواب ورکړ: >لاړ شه او لکه څنګه چې پلار دې درته قسم درکړی دی هغه بنځ کړه.<

(۷) نو حضرت یوسف روان شو چې خپل پلار بنځ کړي. د فرعون ټول درباریان، د دربار لوړ رتبه خلک او د مصر ټول مشران د حضرت یوسف سره لاړل. (۸) د دوی سره د حضرت یوسف

د کورنۍ ټول غړي، د هغه ورونه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاپړل. يوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول. (۹) جنگي گاډۍ گانې او اس سواران هم د هغوی سره لاپړل او دا يوه لويه قافله وه.

(۱۰) کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سيند په لمرخاته کې دی ورسېدل نو ډېر سخت او په لوړ اواز وژړل او حضرت يوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د مړينې مراسم ونيول. (۱۱) کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانيانو دا وليدل نو هغوی وويل: <مصريان ډېر سخت غم او ژړا کوي.> نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سيند په لمرخاته کې دی د آبل مصرايم په نوم ياد کړای شو.

(۱۲) نو څنگه چې حضرت يعقوب وصيت کړی ؤ زامنو يې هماغسې وکړل. (۱۳) هغوی هغه د کنعان خاورې ته يووړ او ممرې ته نژدې يې د مکفيله د پټي په سمخه کې چې حضرت ابراهيم هغه د پټي سره د حيتي عفرون څخه د هديرې دپاره اخيستې وه بنځ کړ. (۱۴) حضرت يوسف د خپل پلار د بنخولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو مصر ته راستون شو.

حضرت يوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

(۱۵) کله چې د حضرت يوسف ورونو وليدل چې د هغوی پلار وفات شو نو هغوی وويل: <چېرې يوسف زمونږ څخه لا تر اوسه هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بدو بدله چې مونږ ورسره کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بيا به څه کوو؟> (۱۶) نو هغوی حضرت يوسف ته پيغام وروولېږه او وويي ويل: <زمونږ پلار د خپل مرگ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: (۱۷) يوسف ته به داسې ووايي چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو گناهونه او خطاگانې او هغه بده

رويه چې ستا سره يې کړې ده وبخښه. اوس زمونږ يعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو گناهونه وبخښه. < کله چې حضرت يوسف د هغوی پيغام ترلاسه کړ نو ويې ژړل.

١٨) بيا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې يې خپل سرونه ټيټ کړل ويې ويل:
<مونږ ستا غلامان يو.>

١٩) مگر حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <مه وپرېږئ. آيا زه خدای يم؟ > ٢٠) تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای پاک هغه په نېکۍ باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنگه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. ٢١) نو بيا مه وپرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په اولادونو باندې پام کوم. < نو هغوی ته يې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره يې ورسره خبرې وکړې.

د حضرت يوسف وفات کېدل

٢٢) حضرت يوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه يوسلو لس کاله ژوند وکړ. ٢٣) حضرت يوسف د افرایم د اولادونو او لمسيانو د ليدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنگه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخير اولادونه يې هم په خپله کورنۍ کې وليدل. ٢٤) حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <زه مرگ ته نژدې شوی يم. خو بې شکه چې خدای پاک به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د حضرت ابراهيم، حضرت اسحاق او حضرت يعقوب سره يې کلکه وعده کړې ده. > ٢٥) حضرت يوسف د حضرت يعقوب د کورنۍ خلکو ته قسم ورکړ او ويې فرمايل: <زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای پاک تاسو هغه هېواد ته بيايي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ. > ٢٦) نو حضرت يوسف د يوسلو لس کالو په عمر په مصر کې وفات شو. وروسته له دې چې هغه يې موميایي کړ، په تابوت کې يې

